

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 Harlequin®

Historical

MICHELLE
WILLINGHAM
Acılarla Gelen

HQN HIS-1 2012/01

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Ortaçağ İrlandası'nda, klanları daha çok birbirleriyle kan bağı olan insanlar oluştururdu. Zaman zaman evlat edinilenler ve stratejik nedenlerle klana katılanlar da olurdu ama nüfusun çoğu akrabalarından oluşuyordu. Klan yönetimi, günümüz aile şirketlerinden çok da farklı değildi aslında. Son karar, daima Klan kralına veya reisine ait olsa da kararlar çoğunlukla konsey tarafından alınırdı. Kralı seçme hakkıysa halka aitti.

Ringfort denilen, daire biçiminde, alçak duvarlarla çevrelenmiş kaleler on, on beş kulübeden oluşurdu. Kalede yaşam, şafakla birlikte başlar, gün batımından kısa bir süre sonra da sona ererdi. Ortaçağ İrlandası'nda kadın, dünyanın diğer bölgelerine nazaran daha özgürdü. Bu özgürlük sadece soylu kadınlara tanınmıyordu. Barışı sağlamak, işbirliği yapmak için soylu kadınlar hiç istemedikleri evlilikler yapmak zorunda bırakılabiliyordu.

Savaş, salgın hastalıklar, açlık ve esaret yaşamamanın doğal bir parçasıydı. Tıpkı romantizm ve aşk gibi.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Genevieve de Renalt:

Romanın kadın kahramanı

Bevan MacEgan:

Romanın erkek kahramanı

Evan MacEgan:

Bevan'ın kardeşi

Hugh Marstowe:

Genevieve'in sözlüsü

Isabel MacEgan:

Laochre Kraliçesi

Patrick MacEgan:

Laochre Kralı, Bevan'ın ağabeyi

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

Erin adası, 1171

GENEVIEVE DE RENALT'IN ciğerleri yanıyordu ve bütün kasları yorgunluktan adeta isyan çıgıkları atıyordu. Yine de koşmayı sürdürdü. Attığı her adımla, özgürlüğe biraz daha yaklaşıırken bir an için bile durmayı göze alamazdı. Yaklaşan nal seslerini duyabiliyordu. En büyük kâbusu, onun için geliyordu.

Ne kadar aptalım, diye düşündü. Ata, erzağa ve sikkeye ihtiyacı vardı, onlar olmadan başarması mümkün değildi. Ama hazırlanmak için zamanı olmamıştı. Kaçmak için eline bir fırsat geçmişti ve hiç düşünmeden bunu değerlendirmişti.

Sözlüsünden kurtulmak için bu, belki de tek şansıydı. Sör Hugh Marstowe'u düşünmek bile, açık bir yarayı dağlamaya benziyordu. Bir zamanlar onu sevmişti ve şimdi ondan kurtulmak için her şeyi

Hugh, atını zorlamıyor sakince koşturuyordu. Tıpkı bir şahinin avıyla oynadığı gibi oynuyordu onunla. Genevieve'i yakalamak Hugh için hiç zor değildi ve bunu gayet iyi biliyordu. Asıl istediği onu korkutmak, kaçınılmaz sonu geciktirerek ona işkence etmektir.

Son bir aydır, Genevieve'in hayatı üzerinde tam bir hâkimiyet kurmuştu ve müstakbel kocası olarak nasıl davranması gerektiğiyle ilgili kararları yine o veriyordu. Genevieve, sahibini memnun etmek için çırpınan itaatkâr bir köpek gibi hissediyordu kendini ve Hugh asla memnun olmuyordu. Sözlüsünün yumruklarını hatırladığında sinirleri gerildi, içi bir kez daha nefretle doldu. Her ne pahasına olursa olsun, ondan kurtulmalıydı.

Ağaç köklerine takılıp tökezledi, çok yorgundu, bu şekilde daha ne kadar koşabilirdi? Eninde sonunda gücü tükenecek ve durmak zorunda kalacaktı. Bu kâbustan kurtulmasını sağlayacak bir mucize için Tanrı'ya dua etti. Eğer sözlüsüyle biraz daha kalırsa, benliğini yitirecek, yaşama arzusunu kaybetmiş, korkak ve zavallı bir kadına dönüşecekti.

Böğürtlen çalıların arasından geçerken, dikenler pelerinine takıldı. Kumaşı kurtarmaya çalıştı; ellerini yırtan dikenlerin farkında bile değildi.

“Genevieve!” diye seslendi Hugh. Sesi bile içine büyük bir korku salmaya yetiyordu. Az ileride atını durdurmuş, onu bekliyordu. Genevieve'in midesi kasıldı.

Geri dönmeyeceğim. Son bir kez pelerinine asıldı ve dikenlerden kurtarıp, tekrar koşmaya başladı. Kestane ağaçlarının arasından, açıklığa çıkana kadar durmadı. Yamaca tırmanmaya çalışırken, üzeri kırılgıyla kaplanmış çimlerde kayıp dizlerinin üzerine düştü. Çayıra tuhaf bir sessizlik hâkimdi. Yamacın biraz ilerisinde bir hareket çekti dikkatini ve bunun bir adam olduğunu fark etti.

Hayır, adamlar. Göze batmamak ve gerektiğinde kolayca gözden kaybolmak için doğanın renklerine bürünmüş İrlandalılar. Hemen arkalarında tek bir atlı duruyordu. Savaşçı pelerinini, büyük gümüş bir broşla tutturmuştu. Adam kılıcına uzanmamıştı ama tetikteydi. Duruşundan özgüven ve cesaret okunuyordu.

Boyu uzun, omuzları genişti ve dikkatle Genevieve'i izliyordu.

Bir soylu mu yoksa asker mi olduğu anlaşılmıyordu ama duruşunda bir kralın asaleti vardı. Bir işaret yaptı ve adamları göz açıp kapayana kadar diğer bir yamacın ardında kayboldular.

Genevieve'in kalp atışları hızlandı, adam tek bir kılıç darbesiyle onu öldürebilirdi. Buna rağmen sırtını dikleştirdi ve gözlerini bir an olsun ayırmadan, adama doğru yürüdü. Kafasının içindeki ses, onun gibi savaşçıların kadınlara karşı acımasız olduğunu söylüyordu ama sesi duymazdan geldi. Adamın bir atı vardı ve Hugh'dan kurtulmak için ihtiyacı olan şey de buydu.

Adamın gözleri, Genevieve'inkilere kilitlendi. Bakışları içine korku saldığı halde Hugh'ın duyacağı endişesiyle çığlık atmadı. Eğer hemen harekete geçmezse, Hugh birkaç dakika içerisinde onu bulacaktı.

“Lütfen,” diye yalvardı. “Yardıma ihtiyacım var.” Sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı adeta, bir an adamın onu duyduğundan şüphe etti. O sırada gümüş broşun üzerindeki Kelt sembolünü fark etti genç kadın ve talebini bir kez de İrlandaca dile getirdi. Adamın yüzündeki ifade değişti. Uzunca bir süre sessizce Genevieve'e baktı ve hemen ardından arkasını dönüp gitti. Birkaç saniye içerisinde adamları gibi o da, yamacın ardında gözden kaybolmuştu.

Bevan MacEgan, zayıflığından dolayı kendisine sövdü. Kadın ağzını açtığı anda onun bir Norman olduğunu anlamıştı. İçinde hızla yükselen nefret, kadına yardım etme arzusuyla sarsılmıştı.

İki yıldır unutmaya çalıştığı anılarını canlandırmıştı. Koyu renk saçları ve yüzünü ilk gördüğünde, geçmişten gelen bir hayalet olduğunu düşünmüştü. Gözlerini yumdu ve düşünmemeye çalıştı.

Adamlarına yamacın ardına gizlenme emrini vermeden çok önce fark etmişti onu. Peşindeki adam, onu öldürmek niyetinde değildi aksi takdirde kadın, ağaçlık alandan çıkmadan ölmüş olurdu. Hayır, adamın niyeti kadını yakalamaktı ve Bevan, kadına arkasını dönerek buna izin vermişti.

Adamlarının güvenliğiyle, tanımadığı bir kadın arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı. Doğru kararı verdiğinden emindi ama yine

de vicdanı onu rahat bırakmıyordu. Kadınları koruması gerekirdi, zarar görmelerine göz yummak değil. Müdahale etmiş olsaydı planları suya düşecekti. Adamlarının yerini belli ederek hayatlarını tehlikeye atamazdı. Saldırının başarısı ani ve beklenmedik olmasına bağlıydı. Doğru zaman için beklemek zorundaydı.

Aksine, farkında bile olmadan emirler yağdırmaya başlamıştı bile. “Kalenin içine sızmak için bana beş adam lazım.” Komutana döndü. “Diğer adamları yanına al ve dış çitleri çevreleyin. Şafakla birlikte de ateşleri yakın.”

“Kadının arkasından gidiyorsun değil mi?” diye sordu komutan. “Evet.”

“Herkesi kurtaramazsın. O sadece bir kadın.”

“Ne söylüyorsam onu yap.” Gereksiz yere risk alıyordu ama kadının gözlerindeki dehşeti görmüştü. Düşmanın eline düştüğünde karısının gözlerinde de aynı dehşeti görmüştü.

Bevan, kendisine eşlik edecek olan adamları seçti ve Rionallis’e doğru yola koyuldu. İşgalciler el koyana kadar bu topraklar ona aitti ve topraklarını geri almaya gelmişti.

Rionallis, klasik İrlanda kalelerinden farklıydı. Daire şeklinde değildi ama daha büyüktü. Kalenin içerisinde, kereste ve çamurdan bir konak inşa etmişti. Konağın her köşesini avucunun içi gibi biliyordu özellikle de içeri nasıl sızacağını.

Bevan’ın emriyle adamlar pozisyonlarını aldılar. Genç adam, gizli geçidin girişini örten böğürtlen çalılarını bir kenara çekti. Gizli tünel, kalenin altından geçiyor ve depo olarak kullanılan odalara kadar gidiyordu. Başını kaldırıp son bir kez kale burcuna baktı ve zafer için dua etti.

İçeri girdiğinde geçidin soğuk havasıyla ürperdi. Bir buçuk yıldır Rionallis’den uzaktaydı ve bu sürede depolar iyiden iyiye boşalmıştı. Oysa depoların şimdiye kadar çoktan buğday çuvalları ve yiyecek malzemeleriyle doldurulmuş olması gerekiyordu. Bevan hemen bir şey yapmazsa, halkı bu kış açlık ve sefalet çekecekti.

Topraklarının işgal edildiğini daha yeni öğrenmişti ama yine de kendisini suçluyordu. Kederiyle başa çıkamadığından evini terk edip, başkaları için savaşmıştı. Bu arada Normanlar topraklarını istila et-

miş ve halkının bütün erzağını tüketmişlerdi. Küçük ordusu, Normanlar’dan sayıca az olabiliirdi ama Bevan arazisini iyi biliyordu. Düşmanı topraklarından atana kadar da durmaya hiç niyeti yoktu.

Ankovanı şeklinde inşa edilmiş taş kulübeye çıkan merdivenlere ulaştığında bir an durdu. O Norman kadını, hiç görmemiş olmayı diliyordu. Korku dolu gözlerle yardım dilenmesi içine işlemişti.

Derin mavi gözleri, güzel yüzüyle çekici bir kadındı. Korunmayı hak eden bir masumdu. Karısını düşmandan kurtaramamıştı ama bu kadını kurtarabilirdi.

Bu düşünceyle kendisini daha iyi hissetmesi gerekirdi ama zaten tehlikeli olan bir plana ek, başka bir risk alıyordu. Olasılıkları hızla geçirdi aklından. Kaleyi eline geçirmek için kadını kullanabilirdi. Onu rehin aldığı takdirde her türlü talepte bulunabilir, daha sonra kadına o çok arzuladığı özgürlüğünü verebilirdi.

Bevan, merdivenleri tırmandığında karşılaştığı kulübe sakinlerini şaşırtmıştı. Parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmalarını işaret etti. Halkının ona asla ihanet etmeyeceğini biliyordu. Demirci yavaşça oturduğu yerden kalkıp duvarda asılı olan topuzu aldı. Gerektiğinde yardıma hazır olduğunu sessizce ifade etmişti böylece.

Kulübe kapısından gizlice dışarı baktı ve avluda dolaşan düşman askerlerini saydı. Kaleye gece rahatça girebileceğine karar verdi. Çok yakında Rionallis tekrar ona ait olacaktı.

“Genevieve, seni sağ salım gördüğüme sevindim.” Genevieve, Sör Hugh’ın kollarının kısıkaçı arasında nefes almakta zorluk çekiyordu. Sonunda gücü tükenmişti ve Hugh’ın eline düşmüştü. Göz yaşlarını bastırmaya çalıştı, öfkesi adeta fiziksel bir acı gibiydi.

Kaleye döndüklerinde olacaklarını düşününce öfkesi korkuya dönüştü. Hugh, bu davranışını cezasız bırakmayacaktı şüphesiz. Acı kaçınılmazdı ve ona yardım edecek tek bir kişi bile yoktu.

Babası, kendisi gelene kadar, yakın arkadaşı olan Sör Peter’la eşini Genevieve’e eşlik etmeleri için göndermişti. Ama orada olmayan bir şey değiştirmiyordu, olan biteni görmüyorlardı.

Hugh’ın, onu cezalandırıp, dövdüğünden bahsettiğinde Sör Peter

aldırmamış, “Karısını disiplin altına almak, erkeğin en doğal hakkıdır,” demekle yetinmişti. Genevieve, Hugh’ın karısı değildi ve kimseyi, sözlüsünden dayak yediğine inandıramamıştı.

Babasının adamları müdahale etmeye çekiniyorlardı. Genevieve dayak yerken araya girip, onu korumaya çalışan son asker, olaydan bir gün sonra ölü bulunmuştu. Askerler, sorgusuz sualsiz Hugh’a itaat ediyorlardı ama bu saygıdan değil korkudan kaynaklanıyordu.

“Orada tek başına olmandan ötürü çok endişelendim.” Hugh, dudaklarını şakağına değdirdi. Sevgi gösterileri Genevieve’in kanını donduruyordu. Kaçma çabasıyla alay edercesine nazık ve yumuşaktı ama Genevieve, nezaketinin altında yatan öfkeyi hissedebiliyordu. Cezası bu kez çok daha ağır olacaktı.

Mavi gözlerinde soğuk bir sahiplenme vardı. Kısa kesimli, koyu sarı saçlarıyla çok yakışıklı bir adam olduğunu düşünmüştü. Ama kalbi de en az üzerindeki zincir dokuma zırh kadar soğuktu.

“İzin ver ailemin yanına döneyim Hugh. Senin istediğin gibi bir eş olamam.”

Hugh, genç kadının çenesini sıkıca kavradı. “İstedğim gibi bir eş olmayı öğreneceksin.”

“Benden çok daha zengin olan kadınlar var.”

“Hiç biri senin düzeyinde değil.” Eli belinden aşağı kaydı ve kalçasına bir tokat indirdi. “Hiç birinin Rionallis gibi arazisi yok. Buraların kralı olacağım. İrlandalılar’ın hepsi ilkel, savaşmanın ne demek olduğu hakkında en ufak fikirleri yok.” Dudakları sinsi bir tebessümle kıvrıldı. “Sen de benim yanımda yer alacaksın. Kralın emri böyle.”

Hugh savaş meydanındaki başarısıyla Kral Henry’nin gözüne girmişti. Genevieve’le evlenmeyi talep ettiğinde, Kral onay vermişti. Genevieve, onun iltifatlarına kanmış, sevgi sözlerine aldanmıştı ve evlilik talebini kabul etmesi için babasına yalvarmıştı.

Hugh, genç kadını atına bindirip, arkasına geçti ve yola koyuldu. Kale duvarları görüldüğünde Genevieve’in içindeki son umut parçacıkları da öldü.

Panik ve korku tüm bedenini sardı. Bu evliliği engellemesinin bir yolu var mıydı gerçekten? Babası orada olsaydı, her şey çok daha farklı olurdu. Her gün, onun yolunu gözlüyor, gelmesi için dualar

ediyordu ama henüz ondan bir haber yoktu.

Kale kapısından içeri girdiklerinde, İrlandalılar’ın yüzlerindeki acıma ifadesi, genç kadının gözünden kaçmadı. Attan indikten sonra Hugh, Genevieve’in koluna yapıştı ve yürümeye zorladı.

“Yorgun olmalısın. Sana odana kadar eşlik etsem iyi olacak.”

Odadan içeri adımlarını attıkları anda olabilecekleri Genevieve gayet iyi biliyordu. Gözleri doldu ama yaşların akmasına izin vermedi. Ona bu zevki tattırmayacaktı.

Gözyaşlarını unutmak için kolundaki acıya ve duyduğu öfkeye konsantre oldu. Hugh, adeta sürüklercesine onu odasına götürdü ve içeri girdikten sonra kapıyı kapatıp kalın tahta sürgüyü çekti.

“Neden benden kaçtın?” diye sordu ona döndüğünde.

Genevieve bir cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki?

“Peşinden geleceğimi bilmiyor musun? Sen benimsin. Benim korumam altındasın.” Parmakları genç kadının saçlarının arasında dolaşıyordu ama dokunuşu şefkatli olmaktan çok uzaktı. Genevieve kıpırdamadan duruyor, ona bakmamaya çalışıyordu.

“Kral Henry, bizi Tara’ya çağırdı,” dedi Hugh, birden saçlarını bırakarak. “Birkaç gün içerisinde orada evleneceğiz.” Genç kadının sınımsız kapalı olan dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Suratını asma, evlenmemize çok az zaman kaldı.”

Sanki Genevieve, evlenmek için sabırsızlanıyormuş gibi bir tavır sergiliyordu ama genç kadının tek düşünebildiği artık zamanının daraldığıydı.

“Yanımda babam olmadan evlenmeyeceğim.”

“Thomas de Renalt gelecek.” İfadesi sertleşmişti. “Hatta Tara’ya varmış olabilir.”

“Hastaydı,” dedi genç kadın. Rahatsızlığı nedeniyle Genevieve’i birkaç askerle birlikte göndermişti. Babası onun güvende olduğuna inanmıştı ama değildi. Genevieve, rahiplerden birine rüşvet vererek babasına, bu evliliğe engel olması için haber göndermişti ama henüz bir cevap alamamıştı. Hugh’ın durumu bir şekilde öğrenip, mesajın babasına ulaşmasını engellemiş olmasından korkuyordu.

“Onu daha fazla bekleyemem.” Hugh başını iki yana salladı.

“Kontun, aklından neler geçiyor bilmiyorum ama evlilik belgeleri

imzalandı. O gelsin ya da gelmesin, seninle evleneceğim.”

“Seninle asla evlenmeyeceğim,” dedi genç kadın kendine engel olamayarak. “Kral’ın ne dediği umurunda bile değil.”

Başının arkasına yediği yumruğun acısıyla sendeledi. Kulakları uğulduyordu ve gözleri karamıştı. Ama ne bağırdı ne de ağladı.

“Bakıyorum da halen pek bir cesursun.”

Genevieve korkuyla yutkundü. Onu kıskırtmanın büyük bir hata olduğunu biliyordu. Ona karşı koyabilecek güçte değildi. Boyun eğip sessiz kaldığı takdirde cezalar nispeten daha az acı verici oluyordu. Dilinin ucuna kadar gelen sözleri söylememek için kendini zor tuttu.

Hugh acımasız bir gülümsemeyle, “Elbiseni çıkart,” dedi.

Hugh’ın ona dokunacağı düşüncesiyle midesi kalktı ve ağzında safranın tadını hissetti. Son birkaç hafta içerisinde birçok defa Genevieve’e utanç verici şeyler yapmış, yaptırmıştı. Emirlerine karşı geldiğindeyse, dayanamayacak hale gelene kadar dövmüştü. Henüz bekâretini bozmamıştı ama Genevieve, bunun an meselesi olduğunu biliyordu. Düşüncesi bile dehşet vericiydi.

Emrine itaat etmeyince, karnına öyle sert vurdu ki genç kadın acıyla iki büklüm oldu. Kollarını karnına sararken acıyla inledi. Bundan sonraki hayatı bu şekilde mi olacaktı? Her şeyini bu adama teslim edip kendisine hükmetmesine izin mi verecekti? Gözlerini yumdu. Hugh’la evlendiği takdirde olacak olan buydu. Yerinde bir başka kadın olsa, canına kıymayı düşünebilirdi ama Genevieve, sonsuza dek lanetlenmeyi göze alamıyordu. Hayatına hükmetmişti ama ruhuna da hükmetmesine asla izin vermeyecekti.

Hugh’ın, hançerini çıkarttığını gördüğünde, genç kadının neredeyse kalbi duruyordu. Bıçağıyla, önündeki bağcıkları kesti ve elbise aşağıya kayıp, ayaklarının üzerine yığıldı. Üzerinde sadece iç gömleğiyle kalınca, çaresizce örtünmeye çalıştı.

“Sen bana aitsin Genevieve.” Hançeri masanın üzerine bırakıp genç kadının üzerine yürüdü. Genevieve, Hugh’ın yumruğundan kaçmaya çalıştı ama başaramadı ve masaya doğru savruldu. Hançer çarpmanın etkisiyle yere düşmüştü.

“Lütfen,” diye fısıldadı. “Üzgünüm.” Bu doğru değildi ama özür

aşağıya kan süzülüyordu.

Hugh, kendi üzerindeki kileri çıkartmaya başladı. “Hayır, üzgün değilsin ama olacaksın.” Aralarındaki mesafeyi kapattı. “İtaatkâr bir eş olmayı öğrenmenin zamanı geldi.” Parmakları ensesini sınıksı kavradı ve canını acıtan bir sertlikle onu öptü. “Sana tattırabileceğim zevkleri hayal bile edemezsin.”

“Hayır,” diye fısıldadı genç kadın korkuyla.

“Seni zorlamak istemiyorum,” dedi Hugh. Ensesini kavrayan parmakların baskısını biraz olsun hafifletmişti. “Sana istediğim an sahip olabilirdim ama ben sabırlı ve hoşgörülü bir adamım. Kendini gönüllü olarak bana teslim et, ben de itaatinin karşılığında sana hiç tatmadığın zevkler yaşatayım.” Sıkıca genç kadının çenesini kavradı. “Seni, çok iyi tanıyorum. Bana karşı koyuyorsun ama aslında sana dokunmamı istiyorsun.”

Asla. Bedeninin üzerinde gezinen ellerin düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Çenesini kaldırdı ve soğuk mavi gözlerle baktı. Bir zamanlar yakışıklı olduğunu düşündüğü bu yüzden artık sadece tiksiniyordu. Ve yüzüne tükürdü. “Senden nefret ediyorum.”

Hugh’ın gözleri öfkeyle karardı, yüzünde ölümcül bir ifade belirdi ve genç kadına şiddetli bir tokat attı.

Genevieve son anda başını çevirdiğinden darbenin etkisi biraz olsun azalmıştı ama yine de savrulurken dizlerinin üzerine yere düştü. Yüzündeki acıyı düşünmemeye çalışarak yerdeki hançeri aldı ve Hugh görmeden iç gömleğin kumaşının katları arasına gizledi.

Hançerin soğuk sapını sıkıca kavramıştı. Kullanacak cesareti olup olmadığından emin değildi ama bu silah tek kurtuluşuydu ve canını kurtarmak için ne gerekiyorsa yapması gerektiğini biliyordu.

Oda kapısının aniden gürültüyle vurulması üzerine Hugh öfkeyle küfrederek tuniğini üzerine geçirdi ve hemen sonra kapıyı açtı. “Ne var? Ne oldu?”

“Kaleye saldırdılar Lordum,” dedi hizmetli. “İrlandalı işgalciler çitleri ateşe verdiler.”

“Burada kal,” dedi Hugh ve dışarı çıkıp onu yalnız bıraktı. Kader bu seferlik cezasını ertelemişti. Genevieve duvara yaslandı, bedeni bu kadar soğuktan. Parmakları, içliğin kumaşını sınıksı

sardı. Sanki incecik kumaş onu, Hugh'a karşı koruyabilirmiş gibi. Şimdilik ertelenmişti ama çok yakında Hugh geri dönecekti ve cezasına kaldığı yerden devam edecekti.

Hançeri yavaşça elinden bıraktı. Kullanma fırsatını kaçırmıştı. Ensesinden aşağı süzülen kanın sıcaklığını hissediyordu. Başından örtüsünü çekip aldı ve saçlarını açarak yarasını gizledi.

Aşağıdan adamların emirler yağdıran sesleri duyuluyordu. Bir süre alnını dizlerine dayayıp gücünü toparlamaya çalıştı. Eğer kale kuşatıldıysa, kaçmak için bir şansı daha olabilirdi.

Yavaşça ayağa kalktı. Bütün vücudu ağrıyordu ve nefes almak bile canını yakıyordu. Hugh bu sefer kaburgalarından bir iki tanesini kırmış olabilirdi. Yerden elbisesini almak için eğildiğinde hissettiği acıyla inledi. Elbiseyi üzerine geçirdi. Önündeki bağcıklar iş görmez durumdaydı ama en azından şimdilik onu sıcak tutardı.

Bir an önce kaçıp kurtulmalısın, dedi kendi kendine. Bu onun için bir fırsattı ve kaçırılmamalıydı.

Tuhaf bir ses dikkatini çekti. Duvarda asılı duran kilime doğru baktı. Kilimin kıpırdandığını gördüğünde korkuyla geri çekildi. İçgüdüleri kendisini koruması gerektiğini söylüyordu. Bir kez daha hançeri eline aldı ve sınıksız kavrıldı.

Kilim havalandı ve arkasından tepeden tırnağa silah kuşanmış bir adam çıktı. Üzerinde neredeyse dizlerine kadar uzanan yeşil bir tunik vardı ve Genevieve, pelerine tutturulmuş gümüş broşu hemen tanıdı. Yamaçta onu bırakıp giden askerdi bu. Adamın otoriter bir havası vardı ama bu bile genç kadının öfkesini hafifletmedi. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda, yardım etmek yerine arkasını dönüp gitmişti.

“Sen de kimsin?” diye sordu hançeri hafifçe kaldırarak. Bakışları adamın yüzüne dikilmişti. Simsiyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve bir yanağında, uzun zaman önce iyileşmiş ince bir yara izi vardı.

“Adım Bevan MacEgan.”

Bol tuniği, altındaki güçlü kasları gizleyemiyordu. Hugh'dan çok daha tehlikeli bir tehdit oluşturabilirdi bu adam.

“Peki, senin adın ne genç bayan?” Kollarını göğsünde kavuşturdu ve cevabını bekledi. Koyu yeşil gözleri sanki bir değer biçmeye çalışır gibi genç kadının üzerinde dolaşıyordu.

“Genevieve de Renalt.”

MacEgan'ın dikkatli gözleri yaralarını inceledi. “Sana ne oldu?”

Genevieve, yırtılmış elbisesini hatırlayarak elinden geldigince örtünmeye çalıştı. “Kaçtığım için cezalandırıldım.”

“Kim tarafından?”

Genevieve bir an tereddüt etti ama sonra dürüstçe cevap verdi. “Sör Hugh Marstowe.”

“Peki, neden senin peşindeydi?”

“Çünkü kendimi ona vermeyi reddettim.”

Birden yeşil gözlerde buz gibi bir ifade belirdi. “Arzu edersen onu, senin için öldürebilirim.”

“Fırsatı kaçırdın.” İçinde yükselen öfkeyle yanaklarına ateş bastı. “Şimdi ondan çok uzaklarda ve güvende olabiliyordum. Ama sen arkayı dönüp gittin ve yardım etmek için hiçbir şey yapmadın.”

“Henüz bitmiş değil,” dedi yavaşça. “Şimdi buradayım.”

Davetsiz bir misafirden başka bir şey değildi ama genç adam konuşurken bakışlarında beklenmedik bir ifade görmüştü Genevieve. Samimiyet. Rionall'si ele geçirmeye çalışan bir barbar olabilirdi ama ifadesindeki dürüstlük, tekrar düşünmesine neden oldu.

Hugh'ın dönüşünü beklemektense bu yabancıyla gitmeyi tercih ederdi. “Beni güvende olabileceğim bir yere götürmen yeterli,” dedi hançeri yavaşça indirerek. “İçeri nasıl girdin?”

MacEgan kilimi kenara çekti ve arkasındaki dar alanı gösterdi. Kalın bir halat havada asılı duruyordu.

“Oradan aşağı inmemi beklemiyorsun değil mi?” diye sordu genç kadın sesi titreyerek. Aşağı düşebileceği korkusuyla ürpermişti.

“Hayır, seni başka bir yoldan götürüleceğim.” Yüzünde kararlı bir ifade belirmişti. “Hadi gel.”

“Nereye?”

“Merdivenlere. Ama önce bir şartım olacak.”

“Ne şartı?”

“Benim rehinem olacaksın.”

Genç kadın bir an tereddüt etti. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ona zarar vermeyeceğinin garantisi yoktu. Ama onun için geri gelmiş, yardım isteğine karşılık vermişti. Ona güvenmekten

başka şans da yoktu zaten.

“Beni, onun ellerine teslim etmeyeceksin değil mi?”

“Hayır. Zaman kazanmamız için yardımcı olacaksın sadece.”

“Neden kaleye saldırdın?” diye sordu genç kadın.

“Rionallis’in asıl sahibi benim.”

Rionallis’in, çeyizinin bir parçası olduğunu söylemek için hiç doğru bir zaman değildi. Hele özgürlüğüne kavuşması bu adamın ellerindeyken. Nasıl olsa kısa süre sonra her şeyi öğrenecekti.

Genevieve, kapıya uzandı ama MacEgan belinden tuttu ve onu kenara çekti. Genç kadın acıyla soluğunu tuttu ve kendisini kontrol edebilmek için dişlerini dudağına geçirdi.

“Önce ben çıkacağım,” dedi genç adam.

Kapı yavaşça aralandığında, Genevieve, Hugh’la karşı karşıya gelme korkusuyla elbisesinin önünü sıkıca kavradı. Hugh, MacEgan’ın kılıcıyla can verdiği takdirde hayatının ne kadar kolaylaşacağını düşünmeden edemedi. Onsuz hayatı çok daha güzel olacaktı.

Koridorun güvenli olduğuna karar verip genç kadına takip etmesini işaret etti. Genevieve koridora çıktığında, silahlı ve savaşa hazır adamları gördü. MacEgan, İrlandaca, adamlarına dikkatli olmaları ve onu izlemeleri emrini verdi. Eli, Genevieve’in boynunda, hızla merdivenlerden aşağı, büyük salona indiler. Bıçağını çıkarıp genç kadının boğazına dayadı. “Sakin korkma. Sana asla zarar vermeyeceğim.”

Bu adamın yanında kendisini güvende hissetmesi çok tuhaftı belki ama MacEgan, ona, kaçabilmesi için ikinci bir şans veriyordu. Bu da Genevieve için yeterliydi.

Norman askerleri, onları fark ettüklerinde, genç kadını kurtarmak için hemen harekete geçtiler.

“Yaklaşmayın,” dedi MacEgan. Askerler silahları hazır bir halde durdular. Genevieve, büyük salona göz gezdirdi, Hugh görünürlerde yoktu ve bu hiç normal değildi.

“Sör Hugh’a onunla konuşmak istediğimi haber verin,” diye emretti MacEgan. Askerlerden biri koşarak uzaklaştı.

Genevieve, huzursuzca Hugh’ın ortaya çıkmasını bekledi. Bıçak,

teninin temasıyla ısınmaya başlamıştı ve ensesini kavrayan parmaklar için ürpertiyordu.

Askerler silahlarını çekmiş bir halde, tetikte bekliyorlardı ama yüzlerindeki ifade, Hugh emir vermeden harekete geçmeyeceklerini açıkça belli ediyordu. Ama Hugh gelmedi. Onun yerine Sör Peter Harborough salona girdi. Beyazlamaya yüz tutmuş saçları karışmıştı ve zırhının üzerinde kan lekeleri vardı.

“Onu serbest bırak,” diyerek kılıcını çekti Harborough.

“Sör Peter lütfen bekleyin,” diye bağırdı Genevieve.

MacEgan, bıçağı boğazından çekmeden, “Eğer kadının ölmesini istemiyorsan adamlarını geri çekmeni öneririm,” dedi ve ekledi. “Ve Sör Hugh’ı görmek istiyorum.”

Genevieve, askerlere baktı, sözlüsünün, gölgelerin arasından ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordu. Yakınlarda olduğuna en ufak bir şüphesi dahi yoktu.

Sör Peter’in yüzünden hem öfke hem de tereddüt okunuyordu. Kısa bir duraksamanın ardından kılıcını yavaşça indirdi. “Lanet olası İrlandalılar. Kuşatıldıklarını fark etmekten bile acizler.” Askerlerden birine döndü ve “Tutsağı getirin,” emrini verdi.

MacEgan dikkat kesildi. Genevieve kalede bir tutsak olduğundan habersizdi. Asker geri döndüğünde yanında on dört yaşlarında genç bir delikanlı vardı. Oldukça zayıftı ve kızıla çalan altın rengi saçları vardı. Kendisinden utanır gibi başını önüne eğmişti.

MacEgan birden öfkeyle parladı. Normanlar anlamasın diye hızlı bir şekilde İrlandaca konuşuyordu. “Ne yaptığını sanıyorsun Ewan? Sana Laochre’de kalmanı söylemiştim.”

“Üzgünüm Bevan, Ben düşündüm ki...”

“Bizimle birlikte savaşabileceğini mi düşündün? Yakalanman ne kadar sürdü söyler misin?”

Delikanlının yüzü kıpkırmızı oldu. Genevieve sessizliğini daha fazla koruyamadı.

“Onu rahat bırak. O daha bir çocuk.”

“Bu şekilde davranırsa yetişkin bir erkek olacak kadar uzun süre yaşayamayacak.” MacEgan, genç kadını daha sıkı kavradı.

Sör Peter’in yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. “Sanırım

artık şartları konuşabiliriz MacEgan. Adamlarını geri çekip, Leydi Genevieve'i sağ salım teslim et, biz de çocuğu serbest bırakalım."

"Ya reddedersem?"

"Seçim elbette sana ait ama sayıca azsınız." Sör Peter başıyla karşındaki duvarı işaret etti. Okçular yerlerini almış, atış için emir bekliyorlardı. "Adamların silahlarını çekmeye fırsat bulamadan hepinizi öldürebiliriz."

Sör Peter'in tek amacı onu korumak olsa da Genevieve, adama lanetle yağdırmak istedi. İki ay boyunca şarap içip yemek yemekten başka bir şey yapmamıştı. Onu Hugh'dan korumak için parmağını bile kıpırdatmamıştı ama İrlandalı bir adam onu kurtarmaya çalıştığı anda birden koruyucu rolü oynamaya karar vermişti.

"Bu kale, Normanlar buraya gelmeden çok önce bana aitti," dedi MacEgan. "Kale halkı bana sadıktır. Hiç beklemediğin bir anda kalbine bir bıçak saplanması, sandığın kadar uzak bir ihtimal değil. Hatta tam tersine, bu bir an meselesi."

Sör Peter aldırılmaz bir tavırla omuzlarını silktili. "Bu Marstowe'un sorunu, benim değil. Benim burada bulunma nedenim, evlenene kadar Leydi Genevieve'i koruyup, kollamak."

"Bu işte ne kadar başarısız olduğun gayet açık."

Sör Peter'in yüzü öfkeyle kararırken. Bevan'ın parmaklarının kısıkağı daha da daraldı. Genevieve, he an gırtlığının kesebileceği korkusuyla soluğunu tuttu. MacEgan'ın, ona bilinçli olarak zarar vereceğine inanmıyordu ama en ufak ters bir harekette bıçak elinden kayabilirdi.

Hugh neredeydi? Onun tüm bunların dışında kalacağına ölse inanmazdı genç kadın. Bir tuzak kurmakla meşgul olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Gölgelerin arasında hafif bir hareket dikkatini çekti. Bir okun ucunun parıltısını gördü. İçgüdüsel olarak, geriye MacEgan'ın üzerine doğru tüm gücüyle abandı. Ok göğsü yerine MacEgan'ın omzuna saplanmıştı.

MacEgan kısa bir an için bıçağı boğazından çektiğinde güçlü kollar genç kadını ondan uzaklaştırdı.

"Yakalayın onu!" emrini verdi bir ses.

Aynı anda beş asker, MacEgan'ın üzerine atılmışlardı. Bıçağını savurarak askerleri kendisinden uzak tutmaya çalıştı ama sayıları çok fazlaydı. Genevieve, Sör Peter'in elinden kurtulmak için çırpındıkça, adamın parmaklarının kısıkağı daha da daraldı. Zorlu bir boğuşmanın ardından adamlar, MacEgan'ın silahlarını almayı başardılar ve hemen sonra Hugh çıktı ortaya. Yüzünde sevgi dolu ve şefkatli bir ifade vardı. Genevieve bu oyunu çok iyi biliyordu.

Genç kadını kollarının arasına aldı ve parmak uçlarıyla boynuna dokundu. "Sana dokunduğu için onu öldüreceğim." Hançerini çıkarıp MacEgan'a döndü. "Boğazımı hemen burada kesmeliyim aslında."

Genevieve gözlerini yumdu ve sakinleşmek için derin derin soluklar aldı. Hugh'ın parmakları teninde dolaşırken çığlık çığlığa haykırmamak için kendisini zor tutuyordu.

"Ama ölüm kolay bir kurtuluş olur, bu yaptıklarının cezasını çekmeli. Yarın sabah kale halkının önünde idam edilecek, herkes Rionallis'e saldırmanın cezasını görsün. Ama idam edilmeden önce, genç olanın asılmasını izleyecek."

Genevieve, nefretini gizleyemeyerek dönüp ona baktı. "Çocuğu serbest bırakacaksın sanıyordum."

"Bana ait olana saldırmaya cüret eden birini serbest bırakmam. Odana geri dön ve kapını da sürgüle." Sör Peter'a döndü ve elini omzuna koydu. "Sözlümü koruduğun için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Sör Peter'in eli kılıcına gitti. "Diğerlerinden kurtulalım mı?"

Hugh başıyla onayladı ve askerlerine döndü. "Avluyu emniyete alın. Kimse sağ kalmasın." Ardından Hugh miğferini giydi ve gitti.

Genevieve kendini zorlayarak merdivenleri tırmanırken attığı her adım sanki son adımymış gibi hissediyordu. MacEgan'ın ölmesine göz yumamazdı. Onu kurtarmak için hayatını tehlikeye atan bir adamın idam edilmesi kabullenebileceği bir şey değildi.

Son bir şansı vardı. Mutlaka MacEgan'la kardeşini kurtarmanın bir yolunu bulacaktı, hayatı pahasına bile olsa yapacaktı bunu.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

GENEVIEVE, çarpışma sesleri uzaklaşıp duyulmaz hale gelene kadar şifalı otların depolandığı odada gizlendi. Her yanı duman kokusu sarmıştı. Kaç adamın ölmüş olabileceğini düşünmemeye çalıştı ve kurtarabileceği iki kişi üzerinde yoğunlaştı.

Kurutulmuş otları inceledi ve sonunda aradığını bulduğunda rahat bir nefes aldı. Şaraba karıştırıldığında, nöbetçilerin otun acı tadını fark etmeleri imkânsızdı. Ne olduğunu anlayamadan derin bir uykuya dalacaklardı.

Hugh, tutsakların yeraltında bir hücreye kapatılmaları emrini vermişti ve Genevieve, MacEgan'ın hücresinin başında çok sayıda nöbetçi olacağından emindi.

Şarap testisini sıkıca kavrayıp merdivenden aşağıya indi. Soğuk havanın etkisiyle vücudunu bir ürperti sarmıştı ama yüzüne yapay bir gülümseme yerleştirmeyi başardı.

Onu fark ettiğinde nöbetçinin kaşları çatılmıştı. "Leydi Genevieve, burada olmamanız gerekirdi."

"Bu geceki kahramanlığınızdan dolayı iyi bir ödülü hak ettiğinizi düşündüm." diyerek şarap testisini gösterdi.

Ödülün ne olduğunu fark ettiklerinde yüzleri aydınlanmıştı. Genevieve, bütün askerlerin bardaklarını doldurdu. Hep bir ağızdan Leydileri'nin şerefine kadeh kaldırdılar ve şaraplarını yudumladılar.

Genevieve, adamlardan hiç değilse birinin tepki vermesini bekledi ama bir şey olmadı.

Şaraba eklediği otun miktarı az mı gelmişti? Ya işe yaramaz bir otşa eklediği, o zaman ne olacaktı? MacEgan kardeşlere yardım etmek için tek şansı buydu. Hugh, İrlandalı işgalcilerin izini sürerken, MacEganlar'ın kaçmasına yardım edemezse bir daha böyle bir şansı olmayacaktı. Nöbetçilere fark ettirmeden kardeşleri kapattıkları hücreye bir bakış attı ve MacEgan'ın şüpheli gözleriyle karşılaştı.

Bilekleri zincirli bir halde yerde oturuyordu. Görüntüde çok sakin olmasına rağmen Genevieve, onun harekete geçmek için uygun anı kolladığını hissetti. Fırsatını bulduğu anda düşmanına saldırarak vahşi bir kurda benziyordu.

Sanki oradan ayrılacakmış gibi merdivene doğru yürüdü. Bir asker elini kaldırarak ona veda etmişti. Genevieve de ilk basamağa tımandı. Adamlar dikkatlerini tekrar zar oyununa verdiklerinde sessizce gölgelerin arasına geçip saklandı. Sırtını soğuk duvara yasladı ve nefes almaya bile korkarak beklemeye başladı.

Karanlıkta MacEgan'ın gözlerini ona diktiğini gördü. Dikkatli bakışları içini ürpertiyordu, oradaki varlığını açık edecek hiçbir şey yapmamasına rağmen genç kadını tedirgin ediyordu.

Otların etkisini göstermesi çok uzun sürüyordu. Genevieve, askerler uyuyup kalmadığı takdirde ne yapacağını bilmiyordu. Çocuk, zincirlerinden kurtulmak için çırpınıp duruyordu ama MacEgan sırtını duvara yaslamış, ifadesiz bir yüzle öylece oturuyordu. Tutsaklığın ne demek olduğunu bilen birinin sakinliğiyle bekliyordu. Genevieve, ona güvenmekle hata etmediğini umuyordu.

Bir süre sonra yaklaşan ayak seslerini duydu. Merdivenlerden aşağıya inen Hugh'ın sesi yankılandı taş duvarlarda. "Tutsaklarla tek başına konuşmak istiyorum."

Şüphesiz Hugh'ın sesiyle, genç kadın daha da geri çekildi. Fıçıların ar-

dında küçük bir boşluk buldu ve araya girip saklandı. Nöbetçiler merdiveni tırmanıp yukarı çıkarken, fark edilmemek için sessizce dua etti Genevieve.

Hugh, MacEgan'ın karşısında durmuş elindeki hançerin ucunu parmağıyla okşarken yüzünde acımasız, hatta vahşi bir ifade vardı.

“Genevieve’e dokunmamalıydın. O bana ait ve ona her kim zarar verirse ölür.”

Hugh'ın rengi atmıştı ama MacEgan, gözünü bile kırpmadı. “O halde ölümle yüzleşmeye hazır olmanda fayda var. Onu dövüp o hale getiren sendin öyle değil mi?”

Hugh'ın yüzü vahşi bir öfkeyle karardı. Birden hançerini savurdu ve MacEgan'ın diğer yanağındaki yara izi gibi başka bir yara açtı. İrlandalı savaşçının gözleri bir an acıyla buğulanmıştı ama yine de hareket etmedi. Meydan okur gibi, sessizce Hugh'a baktı. Genevieve soluğunu tutmuş, korkuyla olabilecekleri bekliyordu.

Hugh hançeri MacEgan'ın omzuna sapladı. Genevieve, adamın acıyla haykıracağını düşünmüştü ama inlemedi bile. Çektiği acıya rağmen gözlerini Hugh'ın gözlerinden bir an olsun ayırmamıştı.

Yeterince görmüştü. Eğer hemen harekete geçmezse Hugh, bir sonrakinde MacEgan'ın gırtlığını kesecek gibi görünüyordu. Yavaşça saklandığı yerden çıktı ve şarap testisini eline aldı. Çömlek Hugh'ın kafasına çarptığında paramparça olmuştu ama onu bayıltmaya yetmedi.

Hugh, elinin tersiyle şiddetli bir tokat attı yüzüne. Genevieve'in dudaklarından engelleyemediği bir çığlık yükseldi. Yumrukları zaten bereli olan kaburgalarını bulduğundaysa ciğerlerindeki bütün hava boşaldı sanki. Hayatında ilk defa ölümün soğuk nefesini hissetti genç kadın. Korku ve öfke sınırını aşmıştı artık, o anda önemli olan tek şey hayatta kalabilmektir.

Bevan, fırsattan istifade edip zincirleri adamın boğazına doladı. Ağzının içindeki kan tadına ve omzundaki korkunç acıya rağmen tüm gücüyle asıldı zincirlere. Norman şövalye, Genevieve'e vurduğunda, karısını görüyormuş gibi hissetmişti. Geçmişle o an birbirine karışmıştı adeta ve savaş alanının görüntüleri kafasının içinde canlanmaya başlamıştı. Karısı yardım için çığlıklar atarak kaçmaya çalış-

şırken, at sırtındaki Normanlar onu izliyorlardı. Karısına ulaşabilmek için karşısına çıkan herkesi kılıçtan geçirmişti ama düşmanın sayısı çok fazlaydı ve ona zamanında yetişememişti.

O günden beri de vicdan azabı çekiyordu.

Sör Hugh'ın yumruklarıyla yere yığılan Genevieve olduğu halde, adamın boğazına sardığı zincirleri sıkarken Bevan'ın gördüğü, karısının yüzüydü. Zincirlerin baskısı artarken, Hugh'ın gözleri büyüdü, az sonra bilincini tamamen yitirmişti.

Aynı anda askerler merdivenden aşağı inmeye başlamışlardı. Kılıçları ellerinde Bevan'a doğru koştular. Genç adam her ne kadar Sör Hugh'ın son nefesini verdiğini görmek istese de onu serbest bırakmak zorunda kalmıştı. Genevieve'e kısa bir bakış attı, neyse ki yaşıyordu. Ama bir kadının onu kurtarmaya çalışması özgüveninde ciddi bir yara açmıştı doğrusu.

Bevan ilk kılıç darbesini, zincirlerle engelledi. Yıllar süren savaş talimleri ve idmanlar sayesinde kendini savunurken hiç zorlanmadığı gibi rakibinin elindeki silahı almak da bir o kadar kolaydı onun için. Diğer yandan, askerler oldukça tuhaf bir biçimde dengesizdiler. Sanki çok fazla şarap içmiş gibi ayakta durmakta zorlanıyorlardı.

Askerlerden biri Ewan'ın üzerine atıldığında zinciri savurup kılıcını düşürdü. Aynı anda Ewan kendini yere atıp bacaklarıyla adamı kısıp yere düşürmüştü. Kardeşinin güvende olduğunun verdiği rahatlamayla, kılıcını çekmiş üzerine yürüyen adama döndü. Bakışlarını kılıca dikmiş, darbeyi yapmasını beklerken asker birden yere yığıldı kaldı. Bir başka asker öne atılmıştı ama birden gözleri irileşmiş ve sendelemişti. Yüzükoyun yere düştüğünde sırtında bir hançer vardı. Arkasında da yüzü bembeyaz olmuş bir Genevieve.

Bevan bu ifadeyi tanıyordu, Genevieve ilk kez birini öldürmüştü. İşlediği günah için tam da o anda Tanrı'nın, üzerine şimşekler yağdırmasını bekliyormuş gibi bir hali vardı.

Bevan, artık böyle şeylere aldırmayı bırakmıştı. Son iki yıldır zaten cehennem azabı çekiyordu bu yüzden cehennemde yanmak ya da Tanrının lanetini üzerine çekmek gibi korkuları yoktu.

Son nöbetçiyi zincirle kısıp yakalayıp kılıcını aldı. Boğazına doladığı zinciri sıkarak, “Kelepçelerimizi çöz,” dedi.

Nöbetçi merdivene doğru bir bakış attığında Bevan'ın sabrı iyice tükenmişti. "Eğer kelepçeleri hemen çözmezsen yardım gelen kadar yaşamayacaksın."

Nöbetçi kemerinde asılı anahtarları çıkardı ve kelepçesini açtı.

"Şimdi kardeşiminki."

Son zincir de yere düştüğünde nöbetçi merdivene doğru atıldı ama Bevan, kılıcın kabzasıyla adamın kafasına vurarak bayılttı.

"Onu öldürmedin," diye mırıldandı Genevieve.

"Verdiğim sözü tutarım," dedi. Kardeşine döndü. "Silahlarımızı al ve adamları serbest bırak. Hemen Laochre'ye dönsünler."

Ewan hızla uzaklaşırken Bevan, ayağa kalkabilmesi için genç kadına yardım etti. "Yaralısın."

"Senin kadar kötü durumda değilim," dedi genç kadın. "İzin ver de yaralarına pansuman yapayım. Omuzun çok kötü kanıyor."

"Bunun için zaman yok." Yaraları öldürücü değildi.

"Hemen gitmelisiniz. Sizi öldürecekler."

Bunu biliyordu. Genevieve'i yanında götürmesi gerektiğini bildiği gibi. Güvende olmasını sağlamanın tek yolu buydu. "Bizimle geliyor musun?"

Genevieve gözleri dolu dolu, yerde yatan sözlüsüne baktı. "Artık burada kalamam."

Ewan, iki kılıç ve sırtına astığı yay ve oklarla geri döndü. Kılıcın boyu neredeyse göğsüne kadar geliyordu ama Ewan silahı büyük bir sevgiyle taşıyordu. "Adamlar gittiler. Gizli geçitten çıkıyorlar."

"Güzel." Bevan, kılıcını kınına soktu ve Genevieve'e elini uzattı. "Bizimle gelirsın ya da burada kalırsın. Seçim sana ait."

Onu defalarca döven adama korku dolu gözlerle baktıktan sonra Bevan'ın uzattığı elini tuttu. "Sizinle geliyorum."

Dar ve soğuk gizli geçidi kullanarak kaçtılar. Islak toprak ve kil kokusu sarmıştı etraflarını. Bevan'ın önderliğinde ikinci bir tünele girdiler ve kısa bir süre yürüdükten sonra ağaçlık alana çıkmışlardı. Hava iyiden iyiye soğumuştı, çok keskin bir rüzgâr vardı.

Genevieve kolunu bedenine sardı, hissettiği acıdan yüzü kaskatı

kesilmiş rengi solmuştu ama şikâyet etmedi.

Berberlerinde bir kadın getirmek için aklını kaçırmış olmalıydı. Bir kadının dayak yediğini görmeye dayanamıyordu, bu Bevan'ın en büyük zayıflığıydı belki. Sör Hugh'ın, Genevieve'in bir yakını olduğundan şüpheleniyordu. Belki bir akrabasıydı veya sözlüsü ama bunun o anda bir önemi yoktu. Üçü için geceyi geçirebilecekleri güvenli bir yer bulmalıydı. Laochre'ye geri dönmeleri birkaç gün sürecekli ve atlarını geri almak için zamanları olmamıştı. Başarıp, başaramayacaklarını dahi bilmiyordu.

En kötüsü, adamlarından hiçbir iz yoktu. Kaleden kaçtıklarından emin olamamak canını sıkıyordu. Karanlığın içinden Rionallis'e baktı. Meşalelerin ışıkları halen seçiliyordu ve Sör Hugh peşlerine düşmeden önce araya mümkün olduğunca çok mesafe koymaları gerekiyordu.

Bevan adımlarını hızlandırdı ama tuniğinin altında hissettiği ıslaklık, yaranın kanamasını durdurması gerektiğini hatırlattı. Acı artık kendisini iyiden iyiye hissettiriyordu ama Rionallis'den iyice uzaklaşmadan bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Durdukları takdirde, ölmeleri kaçınılmazdı.

Ewan, adımlarına ayak uydurmuştu ama Genevieve'in gücü yavaş yavaş tükenmeye başlamış olmalı ki, geriden geliyordu. Kolu kaburgalarını sarmış halde bir ağaca yaslandı.

"Bana birkaç dakika müsaade edin," dedi yalvarırcasına. Soluk almakta zorlandığı çok açıktı.

"Mümkün değil. Bizi takip ediyorlar." Dikkatli gözler genç kadının yaralarını inceledi. "Burada kalmayı mı tercih ediyorsun? Ona geri dönmek mi istediğin?"

"Hayır." İsyankâr bir ifade belirdi gözlerinde ve doğruldu. "Ona asla geri dönmem." Sırtını dikleştirip, tekrar yürümeye başladı.

"Kim o? Kocan mı?"

"Sözlüm." Adımlarını hızlandırdı. "Ama artık değil. Ondan uzak kalabildiğim sürece değil."

Ağaçların arasından açık araziye çıktılar. Doğru yolu izlemesi için Bevan'a içgüdüleri rehberlik ediyordu ama attığı her adımla birlikte gücü daha da tükeniyordu. Bunu Genevieve de fark etmiş

olmalıydı ki onu durdurdu.

“Yaralarının sarılması gerek.”

“Çok riskli.”

“O haklı Bevan,” dedi Ewan kolunu tutarak. “Bu şekilde daha fazla devam edemezsin.”

Zayıf düştüğünü kabullenmekten hoşlanmıyordu Bevan, özellikle kurtulmak için, diğer ikisinin ona ihtiyaçları varken. Ama yere yığılıp kaldığı takdirde onlara da bir faydası olmazdı. Gözlerini uzak-taki ışıklara dikti.

“Kalabileceğimiz bir yer biliyorum,” dedi sonunda. “Ama Sör Hugh’ın ve adamlarının etrafta olduklarına dair tek bir işaret bile görürsek hemen oradan uzaklaşacağız.”

Arikovanı şeklindeki kulübelerin sıra sıra dizildiği yerleşim alanına vardıklarında Genevieve, kulübelerden birine doğru yöneldi ama Bevan onu engelledi.

“İnsanlarımı tehlikeye atamam.”

Sığınabilecekleri tek bir yer vardı. Biraz ilerdeki kilise binasının arkasından yükselen oval taş kuleyi işaret etti. “Arkamda kalın.”

Kilise oldukça küçüktü ama kule, geceyi geçirmeleri için yeterince güvenli görünüyordu. Bevan kapıyı çaldı.

Zayıf ve uzun boylu bir rahip açmıştı kapıyı. Bevan, rahip O’Brian’ı hemen tanıdı.

“Geceyi geçirebileceğimiz bir yere ihtiyacımız var,” dedi Bevan.

Rahip üçüne şöyle bir baktı, bakışları Bevan’ın kanlı tüneline takılmıştı. “MacEgan.” Kahverengi sakallarla çevrelenmiş çenesini kaşıdı ve içeri girmeleri için kapıyı sonuna kadar açtı. “Uzun zaman oldu. Seni tekrar gördüğüme çok sevindim doğrusu. İşgalciler geldiğinden beri, Rionallis’e geri dönmen için dua ediyorduk.

Bevan, rahibin sesindeki cleştiren tonu elbette fark etmişti ama tepki vermedi. Fiona’nın ölümünden sonra Rionallis’de kalmaya dayanamamıştı. İlk yıl, bir kaleden diğerine seyahat etmiş, kimi zaman paralı asker olarak çatışmalarda yer almıştı. Sonra baharda insanları saldırıya uğramış ve toprakları işgal edilmişti.

Bevan, uzanıp rahibin koluna dokundu. “Yemin ederim, geri döneceğim.”

“Bu iyi,” dedi rahip. “Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Geceyi geçirebileceğimiz bir yere ve yiyeceğe ihtiyacımız var. Mümkünse, sabah yola çıkmak için de atlara.”

“Geceyi geçirebileceğiniz en güvenli yer kule.” Rahip, onu takip etmelerini işaret ederek tekrar dışarı çıktı ve kilisenin arkasına doğru ilerledi. Kule oldukça dar ama yüksekti. Rahip tahta bir merdiven getirip kulenin girişine yasladı ve tırmandı. İçeri girdiklerinde kapıyı arkalarından kapattı ve üst kata çıkan ip merdiveni aşağı çekti.

“Burası ne böyle?” diye sordu Genevieve.

“Biz daha çok depo olarak kullanıyoruz,” cevabını verdi rahip. “Ama aynı zamanda gözlem kulesi, düşmanlarımızı çok uzaktayken görebiliyoruz. Kule yüzyıllardır burada. Bazıları, papazların eskiden kuleyi kilise hazinelerini saklamak için kullandıklarına inanıyor.”

Meşale ışığında, onları birkaç kat daha yukarı çıkardı. En tepede uyarı için kullanılan çan vardı, bir üst kattaysa duvarları çevreleyen altı pencere ve Bevan, bunları düşmanı gözlemek için kullanmak niyetindeydi.

“Burada ateş yakabileceğiniz bir ocak yok ama bu kat yeterince sıcak olur, üşümezsiniz. Uyumak isterseniz bir de şilte var.” Rahip, Bevan’ın yaralarını işaret etti. “Yaralarını temizlemek için bir leğen su getireyim...”

“Yaralarımı ben temizlerim,” diye araya girdi Genevieve. “İğne ve ipliğiniz var mı? Yaraların bazıları derin, dikilmeleri gerek.”

Rahip başıyla onayladıktan sonra meşaleyi duvardaki apliğe astı ve yanlarından ayrıldı.

Taş duvarlara vuran rüzgârın uğultusu, Bevan’ın şeytani ve kötü ruhları düşünmesine neden oldu. Batıl inançları olmamasına rağmen genç adam istavroz çıkardı. Güvende olduklarına inanıp kendisini ya da diğerlerini kandıracak değildi.

Rahibin geri dönmesi biraz zaman almıştı ama yanında ekmek, bal likörü, su ve temiz keten sargılar getirmişti. İçinde iğne, iplik olan küçük bez keseyi Genevieve’e verdi ve hemen sonra onları tekrar yalnız bıraktı.

Ewan, rahip gider gitmez, giriş katına inen ip merdiveni yukarı çekip, kapağı sürgülemişti. Ardından bir şeyler atıştırmaya başladı.

Bevan yaralı omzunu fazla hareket ettirmemeye çalışarak tuniğini çıkarıttı. Genevieve, bir kez olsun yüzüne bakmadan yarasını temizlemeye koyuldu. Sakin bir şekilde işini yapıyor gibi görünüyordu ama Bevan ne kadar huzursuz olduğunu hissedebiliyordu. Tüm olanlara rağmen Bevan'dan korkuyordu.

Genevieve'in de yanağı şişmişti ve daha şimdiden morarmaya başlamıştı. Şakağında kurumuş kan vardı ve saçları da yer yer kandan birbirine yapışmıştı. Bevan, genç kadını Rionallis'den çıkardığı için memnundu ama bundan sonra onunla ne yapacağını bilmiyordu.

"Burada aileden kimse var mı?"

Genevieve, iğneyi hazırlarken başını iki yana salladı. "Babam da gelecekti ama hastalandı ve benimle birlikte gelemedi. Vasim ve gözetmenim olarak Sör Peter'la eşini gönderdi." Yaranın iki ucunu tutup birleştirdiğinde Bevan gerildi. "Rionallis'e gelir gelmez Sör Hugh'la evlenmem gerekiyordu."

"Neden evlenmedin?" Bevan yarası dikilirken dişlerini sınıksı birbirine kilitledi ve acıyı düşünmemeye çalıştı. Bıçak omzuna saplandığında gözünü bile kırpınamıştı ama küçücük iğne, başının dönmesine neden oluyordu.

"Kral, düğüne katılmak istedi. Ya da Hugh, Kral düğünde istedi bilmiyorum ama Kral Henry'in gözündeki yerini biraz büyütmüş olmalı çünkü Kral gelmedi ve düğün ertelendi. Gecikmenin beni ne kadar memnun ettiğini tahmin edersin sanırım."

"Vasilerinin seni koruyup gözetmeleri gerekmiyor muydu?" Tanık olduğu acımasız dayığı düşündükçe öfkesi daha da artıyordu.

"Evet, ama Sör Peter benim itaatsiz biri olduğuma ve Hugh'ın da beni cezalandırmakta haklı olduğuna inanıyor." Elleri bu kez genç adamın yüzündeki yaraya uzandı ve Bevan bir kez daha kendisini iğne için hazırladı.

"Peki ya Peter'ın eşi?"

"Benimle doğru dürüst konuşmadı bile," dedi Genevieve. "Burada olmaktan şikâyetçiydi. İrlanda'yı sevmiyordu ve İngiltere'ye dönmek istiyordu. Vaktinin çoğunu sızlanarak geçiriyordu." Şaşırtıcı bir hızla yarayı dikmeyi bitirdi ve Bevan ancak o zaman rahat bir soluk alabildi.

Genevieve, omzundaki yarayı sıkıca sardıktan sonra ıslak bir süngerle yüzündeki kanları temizledi. Ardından genç adam için bir bardak bal likörü doldurdu.

Bevan mayalı içkiyi bir dikişte içip bitirmişti. "Yarın, seni nereye götürmemi istersin?"

"Hugh'dan uzak olduğu sürece neresi olduğu fark etmez." Ayaga kalktı ve odanın diğer tarafına geçip şiltenin üzerine oturdu.

Genevieve'in sorunlarının, onu ilgilendirmediğini kendisine hatırlatma ihtiyacı hissetti Bevan. Düşmanının kızıydı nede olsa. Ona olan borcunu ödemişti ve yolları ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacaktı. Varlığıyla bir şekilde Bevan'ın dengesini altüst ediyordu.

Genevieve, arkasını dönmesine rağmen, koluyla kaburgalarını sardığı genç adamın dikkatinden kaçmadı. Bu akşam tanık olduğu acımasızlık ilk değildi, Sör Hugh belli ki onu daha önce de dövmüştü. Bevan'ın anlayamadığı, böyle bir şeyin olmasına insanların nasıl göz yumabildiği.

Su dolu leğeni de aldı ve gıdıp genç kadının yanına oturdu. Ne yaptığına düşünmeden süngeri ıslattı ve Genevieve'in şakağındaki kanı temizlemeye başladı. Uzun zamandı ilk kez bir kadına dokunduğunu fark ettiğinde birden içinde derin bir secdelik duydu. Sessizce ıslak süngeri genç kadına verdi.

"Ne kadar kötü?"

Genevieve'in eli kaburgalarının üzerinde doladı. "Kaburgalarımı kırıldığını sanmıyorum ama canımın yandığını inkâr edemem."

Kahip O'Brian'ın geçirdiği ekmelele karınlarını doyururken, dışarıda rüzgârın sesi daha da şiddetlenmişti. Bevan ip merdiveni tırmanarak bir üst kata çıktı ve pencereden dışarıya baktı. Rüzgârla birlikte kar taneleri de doluşmuştu içeri.

"Bir şey görülebiliyor musun?" diye sordu Ewan.

"Kar." Yaralı omzunu kullanmamaya dikkat ederek tekrar aşağı indi. Hava sınırlarındaki değişim endişelerini biraz olsun azaltmıştı ama kardaşının aksine endişelenmişti. "Kar, ızlennimiz örtcektir. Bu şekilde yağdığı sürece güvendedeyiz."

Genevieve'in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. Küçükük Fessüm, yüzünde mucizeler yaratanı adeta Hadesi yumuşamış.

gözleri parlamıştı. Bevan farkında olmadan ona doğru bir adım attı ama genç kadın hemen bakışlarını kaçırdı.

Genevieve'de onu büyüleyen bir şeyler vardı ama ne olduğunu bir türlü çözemiyordu genç adam. Normanlar, insanlarını katledip, evine, topraklarına el koymuşlardı. Damarlarından akan kan, düşmanın kaniyle aynıydı. Ama Genevieve, onu hiç ilgilendirmeyen bir savaşın ortasında kalan bir masumdu aslında.

“Biraz uyu,” dedi ondan uzaklaşarak. “Ben nöbet tutacağım.”

Genevieve şiltenin üzerine uzanıp ısınmak için kollarını bedenine sardı. Ewan bir buğday çuvalına yaslanmış, çoktan derin bir uykuya dalmıştı bile.

Bevan karanlıkta oturup, Genevieve'in uyumasını izledi. Yüz üstü yatmıştı ve saçları omuzlarından aşağıya dökülmüştü.

Genevieve, neden onlara yardım etmişti? Umutsuzca Sör Hugh'dan kaçmaya çalıştığının farkındaydı ve hayatta olmalarını, onu cesurca hareket etmesine borçlulardı. Onu korumak, artık Bevan'ın boynunun borcuydu ve ne pahasına olursa olsun onu koruyacağına dair kendisine söz verdi. Ama bu, düşmanı, ailesinin içine sokması anlamına geliyordu.

Ewan, şansın onlardan yana dönmesi sayesinde kurtulduklarına inanıyordu ama o daha bir çocuktü. Genevieve'in bu davranışının doğuracağı sonuçlardan habersizdi. Sör Hugh mutlaka peşlerine düşecekti ve onları öldürmeden de huzur bulmayacaktı. Bevan'm, Sör Hugh'la karşı karşıya kalmakla ilgili bir sorunu yoktu. Ama Genevieve'in onlarla birlikte kalmasına izin veremezdi. Sevdığı insanları tehlikeye atamazdı.

Hafif bir sesle düşüncelerinden sıyrıldı. Genevieve uyanmıştı. Şiltenin üzerinde oturup dizlerini göğsüne doğru çekti.

“Uyuyamıyorum.”

Bevan sessizce ona bakmayı sürdürdü. Genevieve'in koyu renk saçları bir şelale gibi omuzlarından aşağıya dökülüyordu.

“Beni kurtardığın için sana teşekkür edemedim,” dedi genç kadın. “Ne kadar minnettar olduğumu anlatabilmem mümkün değil.”

“Ağabeyimin kalesine varır varmaz, seni güvende olacağın bir yere göndereceğim.”

“İngiltere'ye, evime gitmek istiyorum.” Bir an dönüp Ewan'a baktı. “Ama daha sonra. Öncelikle kardeşinin güvende olması gerek. Hayatları asıl tehlikede olan sizsiniz.”

“Kendi hayatım umurumda bile değil. Ama onunki umurumda.” Bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmek istememişti ama gerçek buydu. Ölüm onu hiç korkutmuyordu. Kardeşleri savaş alanındaki gözü karalığı ve kayıtsızlığı nedeniyle ona çok kızıyorlardı.

Genevieve, ayağa kalkıp ona yaklaştığında hafif lavanta kokusu Bevan'ın aklını karıştırdı. Bir adım daha yaklaştığındaysa nefes almakta zorlanmaya başlamıştı. Elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla yanağına dokundu. “Yaran kanıyor.”

Karanlıkta, saçları omuzlarından aşağı dökülmüş bir halde bu kadar yakınında dururken, onun sevgilisi olduğunu hayal etmek hiç de zor değildi Bevan için. Birden geri çekildi. “Bırak kanasın.”

Kafasının içinde dönüp duran görüntülerden kurtulmaya çalıştı. Aptalca bir şey yapmadan önce oradan uzaklaşmalıydı. İp merdivene yöneldi ve üst kata tırmandı. Aklını başına getirecek tek şey buz gibi soğuk rüzgârdı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

“YOLA çıkma zamanı geldi,” dedi Bevan daha şafak sökmeden.

Genevieve gözlerini açtı ve tuhaf bir sevinç ve umut sardı içini. Hugh’dan kaçmayı başarmıştı. Eğer İngiltere’ye geri dönebilirse, babasının ona yardım edeceğinden ve evliliği iptal edeceğinden emindi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu kendini ısıtmak için kollarını ovarak. İçerisi, gece olduğundan çok daha soğuktu.

“Tara’daki Norman kampına. Orada sana İngiltere’ye kadar eşlik edecek birini bulabilirsin.”

Genevieve bundan o kadar emin değildi. Tara’ya gittiği takdirde Hugh onu kısa sürede bulurdu.

“Güvende olacaksın.”

“Hayır. Oradaki adamlar Hugh’a sadık.” Bevan’ın gerildiğini hissedebiliyordu. Kararlarının sorgulanmasının hoşuna gitmediği çok açıktı. Genevieve, yardımı için ona minnettardı ama Tara’da yalnız

bırakılma riskini göze alamazdı. Hugh savaş alanındaki başarısıyla, askeri çevrede büyük bir saygınlık kazanmıştı. Genevieve ne derse desin, orada kimseyi ikna edemeyeceğini biliyordu. Onların gözünde sadece histerik bir kadın olacaktı. Ona yardımcı olabilecek tek bir kişi vardı, o da babasıydı.

O sırada, Bevan’ın omzunun tekrar kanadığını fark etti.

“Yaralarına bakması için bir şifacı bulmalıyız,” dedi Genevieve. Bevan’ın yüzü solgundu ve gizlemeye çalışsa da canının yandığı çok açıktı.

“Patrick’in şifacısı kaleye vardığımızda ilgilenir.” Kılıcının kemerini beline sardı. “Peki, sen ne durumdasın? Kaburgalarında kırık var mı?”

“Sadece ezik.” Ağrısı önceki güne göre azalmıştı ve artık daha rahat nefes alabiliyordu.

Bevan, kardeşini uyandırdı. Ewan esneyerek gerindi. Saçları karmakarışık olmuştu ve tuniğinin önü açılmıştı. Genevieve’e ağabeylerinin o yaşlardaki hallerini hatırlatıyordu Ewan. Genevieve her ikisini de taparcasına severdi ve küçükken, ağabeylerinin, onun için ejderhalara bile kafa tutacaklarına inanırdı. Onları neredeyse bir yıldır görmemişti. En büyükleri olan James evlenmişti. Michael’sa İskoçya’ya gitmişti. Her fırsatta onunla dalga geçmelerine rağmen her ikisini de çok özliyordu.

Bir an ikisinden birine haber göndermeyi düşündü ama sonra hemen vazgeçti. Michael veya James, İrlanda’ya geldikleri takdirde sonuçlarını hiç düşünmeden Hugh’ı öldürürlerdi. Bu yüzden en iyisi babasını haberdar etmekti, o kan dökmek yerine evliliği iptal ederek çözerdi sorunu.

“Hadi,” dedi Bevan, dikkatlice pelerinini omuzlarına sararken. “Rahip O’Brian bizim için iki at ayarlamış.”

Genevieve yataкта yavaşça doğrulurken, kaburgalarındaki acıyla bağırarak için kendisini zor tuttu. Her yanı ağrıyordu, özellikle de başının arkası.

Kahvaltı etmekle zaman kaybetmek yerine rahiple vedalaşıp, hemen yola çıktılar. Dışarıda yoğun kar yağışı vardı ve her yer bembeyazdı. Güneş henüz doğmamıştı ama doğuda hafif bir ışık gökyü-

zünü lila rengine boyamıştı.

Bevan, onu kahverengi bir kısırağın üzerine oturttu ve kendisi de arkasına geçti. Genevieve, çektiği acıyı belli etmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Kaburgaları için yapabileceği bir şey yoktu ve zayıflık göstererek kaçışlarını yavaşlatmak istemiyordu.

Kiliseden uzaklaşıp, açık araziye çıktıklarında Bevan atı hızla koşturmaya başladı ve genç kadın da çektiği ızdırabı gizlemek için dişlerini birbirine kenetledi. Bakışları sürekli etrafı tanyor, Hugh'ın adamlarından bir iz olup olmadığını kontrol ediyordu. Açık arazi yerine bir ormanın içinden geçiyor olmayı diliyordu. Neyse ki kar yağışı devam ediyordu ve izlerini örtüyordu.

Genevieve, Bevan'ın vücudunun sıcaklığını hissediyordu. Sert tavırları ve güçlü yapısıyla ürktücü bir yanı vardı. Bedenlerinin arasına mesafe koymak için hafifçe öne eğilmişti ve sarf ettiği efordan dolayı, kaburgaları sanki alev almış gibi yanıyordu ama Bevan'ı düşünmesi gerekiyordu. Genç adamın yaraları daha ağırdı ve ona yaslanarak sıkıntısını arttırmak istemiyordu.

Kısa bir süre sonra, Bevan yönlerini değiştirdiğinde Ewan, atını yanlarına getirdi.

“Kestirmeden niye gitmiyoruz?” diye sordu delikanlı.

“Sessiz ol.” Bevan arkalarına kısa bir bakış attıktan sonra atın hızını arttırdı. Rionallis'in güneyindeki kıyı şeridine doğru ilerlediklerini fark etti genç kadın. Atın yelesini sınıksı kavradı. Bevan'ın ne yapmaya çalıştığını anlamıyordu. Bir kez daha yönlerini değiştirdiğinde kafası iyice karışmıştı. Az ileride kumsala çekilmiş balıkçı tekneleri olduğunu gördü. Bevan atı, teknelere doğru sürüyordu.

Sabahın erken saatlerinde, deniz de tıpkı gökyüzü gibi karanlıktı. Balık avında olan martıların sesleri, dalga seslerine karışıyordu. Sahili çevreleyen kayalık karla kaplı olduğu halde, kumsalda hiç kar yoktu. Balıkçılar, ağlarını teknelerine yüklerken, kendi aralarında alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı.

Bevan attan inip balıkçılardan birine yaklaştı ve tekneyi işaret ederek bir şeyler söyledi. Bir süre tartıştıktan sonra genç adam, balıkçıya birkaç gümüş verdi ve adam eşyalarını toplayarak teknedan indi.

Bevan'ın neden bir tekne istediğini anlamıyordu. At sırtında seyahat etmek çok daha hızlıydı. Nereye gitmeyi planlıyordu?

Bevan işaret verdiğinde yanına gittiler. Genç adamın yardımıyla tekneye binerken, balıkçı da iki atı alarak yanlarından uzaklaştı. İki kardeş hiç zaman kaybetmeden tekneyi suya indirdiler ve küreklerin başına geçtiler.

“Yerde kal.” Bevan, hafifçe iterek teknenin zeminine yatırdı onu. Genevieve sessizce ona itaat etmişti ama sallantı midesinin bulanmasına neden oluyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu ama ikisinden de bir cevap alamadı. Kıyıya baktı, Bevan peşlerinde birilerini mi görmüştü? Yoğun kar yağışının izlerini örtmesinin bir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordu genç kadın. Hugh'ın, peşlerini bırakmayacağından kesinlikle emindi. Belki hemen arkalarında değillerdi ama Hugh'ın adamları bir yerlerde onları arıyordu.

Başını nemli zemine yaslayıp iki kardeşi izlemeye koyuldu. Bevan, omzundaki yaraya rağmen kürek çekiyordu ve belli etmemeye çalışsa da acı çektiği, yüzündeki ifadeden açıkça okunuyordu. Kıyidan iyice açıldıktan sonra yelkenlerden birini açtı ve tekneyi rüzgâra bıraktı.

Kirpiklerindeki karları temizlerken genç kadının bakışlarını fark edip bir an durdu. Genevieve, gözlerindeki ifadeyi çözememişti ama zaten o da hemen başını çevirmiş kıyıya göz gezdirmeye başlamıştı.

“Bir şey mi oldu?” diye fısıldadı genç kadın.

“Adamlarım. Normanlar'a yakalanmış olmalılar.”

“Bunu bilemezsin,” dedi Genevieve ama genç adam başını iki vana salladı.

“Şimdiye kadar onlara yetişmemiz gerekirdi.”

Genevieve karaya baktı ama kar yağışı nedeniyle pek bir şey göremedi. Bevan'a daha sonra dönüp adamlarını kurtarabileceğini söylemek, onu rahatlatmak istiyordu. Ama geri dönerse bu seferde babasının adamları ölecekti. Genevieve çaresizce iç geçirdi ve konuyu değiştirdi.

“Nereye gittiğimizi söylemedin.”

Ewan, ikinci yelkeni açarken gururla gülümsedi. “Ennisleigh'ye

gidiyoruz.”

“Ennisleigh nerede?”

“Ağabeyimiz Patrick’e ait bir ada kale. Denizde izimizi takip edemezler.”

Bunu duyduğunda Genevieve’in dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmıştı. Sahil boyunca kimse onları takip edemezdi, yoğun kar yağışı tekneyi neredeyse görünmez kılmişti. Rahatlayarak arkasına yaslandı ve kar yağışını izlemeye koyuldu. Bir saat kadar sonra gökyüzünde daireler çizen martıları fark etti. İki kardeş, yelkenleri indirdiler ve tekneyi kıyıya yanaştırdılar. Ewan doğrudan yan taraftaki kayaların üzerine atlamıştı ama Bevan tekneden suya indi ve Genevieve’i kucağına alıp kumsala taşıdı. Ardından ikisi tekneyi kumsala, dalgaların ulaşamayacağı bir yere çekti.

Genevieve etrafına bakındı, anakaradan biraz uzakta küçük bir adadaydılar. Yamacın tepesindeki kaleyi gördüğünde “Yaşadığımız yer burası mı?” diye sordu.

Bevan başını iki yana salladı. “Burada durup dinleneceğiz. İngiltere’ye giderken sana eşlik edecek birini ayarlayana kadar seni burada bırakacağım.”

Genevieve dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttu. Burada yalnız bırakılacak olmaktan hiç hoşlanmamıştı. “Sen ne yapacaksın?”

“Daha fazla asker toparlayıp Rionallis’e tekrar saldıracağım. Adamlarım için geri dönmek zorundayım.”

“Rionallis’den neden ayrılmıştın?” diye sordu genç kadın. “Geçen bahar babamın adamları geldiğinde Rionallis’e sahip çıkan olmamıştı.” Genevieve ilk geldiğinde konak terk edilmiş gibiydi. Büyük salon aylardır temizlenmemişti ve her yer pislik içerisindeydi.

Bevan’ın ifadesi birden sertleşmişti. “Evimden içeri kimsenin adım atmaması emrini vermiştim. Halkım bu emre itaat etti. Bana ait olanı korumak için geri geleceğimi biliyorlardı. Özellikle de yabancı-lardan.”

“Ben de o yabancı-lardan biriyim,” dedi “Rionallis artık babama ait. Çeyizimin bir parçası.”

“Çalınmış bir çeyiz.”

Genevieve, ne cevap vereceğini bilemedi. Rionallis’i ona geri

verme gücü olsa bile bir yanı oradan vazgeçmek istemiyordu. Konağı, tekrar içinde yaşanır hale getirebilmek için çok uğraşmıştı. Günlerce temizlik yapmış, tamir işlerinde askerlere yardım etmişti ve bu süre zarfında Rionallis’e iyice alışmış, konağı kendi evi olarak benimsemişti.

“Çok güzel bir yer,” dedi sonunda. “Babam, araziyi Kral Henry adına korumak için yemin etti.”

Bevan’ın yüzü öfkeyle kararmıştı. Topraklarına sahip çıkmak için ailesine saldırmaya hazır bir adam vardı genç kadının karşısında ve nedenlerini çok iyi anlıyordu.

“Belki uzlaşmanın bir yolunu buluruz.”

“Asla bir uzlaşma olmayacak. O topraklar bana ait.”

“Size yardım ettim,” dedi genç kadın. “Hayatlarımız, aramızda bir barış sağlanmasına değmez mi?”

“İngiltere’ye giderken sana eşlik edecek güvenli birini bulacağım,” dedi Bevan. “Böylece sana olan borcum da kapanacak.”

Sesindeki soğukluk genç kadının susmasına neden oldu. Bevan’ın, topraklarını geri almak için babasına karşı savaşaacağı düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Eğer bunu engellemenin bir yolu nu bulmazsa, sonuç korkunç olacaktı.

Tepeye çıkan taş yol kar yağışı nedeniyle oldukça kaygandı ve kaleye tırmanmak görüldüğünden çok daha zor olmuştu. Kale girişi-ne ulaştıklarında kar yağışı daha da şiddetlenmişti. Avludaki adamlar, Bevan’ı ismiyle selamlamış ama aynı zamanda başlarını saygıyla öne eğmişlerdi. Genevieve, kaç kişi olduklarını saymaya çalıştı ama sayıları çok fazlaydı.

Bevan’ı takip ederek taş ocakta yanan ateşin aydınlatığı bir odaya girdi. Genevieve hemen ateşe yaklaşıp ellerini uzattı ve ısınmaya çalıştı. Bir hizmetli onlar için yemek ve içecek getirmişti. Yiyecekleri görene kadar ne kadar acıktığının farkında bile değildi genç kadın. Ewan’la Genevieve, iştahla yemeklerini yiyorlardı ama Bevan etle, ekmeğe elini bile sürmemişti.

Pelerinini çıkarıp oturdu ve gözlerini yumdu. Canının yandığı gün gibi açıktı.

“Dinlenmelisin. Omzunu bugün çok zorladın, acı veriyor olmalı.

Ayrıca ayaklarını da ısıtmalıydın, buz gibi suya girdin.”

“Ben iyiyim.”

Genevieve ona aldırmadan uzanıp alnına dokundu. Teni çok sıcaktı.

“Beni rahat bırak Genevieve,” dedi Bevan.

İnatçı adam. Ateşi bu kadar yükseldiğine göre yarası mikrop kapmış olmalıydı. Hoşuna gitsin ya da gitmesin bütün işaretler ortadaydı. Ama Bevan, zayıflığını asla kabul etmeyecek türde bir savaşıyordu.

“Benim hayatımı kurtardın,” dedi genç kadın sesini iyice alçaltarak. “Ben de seninkini. Ama beni kurtarmaya çalışmasaydın, bu yarıyı almayacaktın. İzin ver pansuman yapayım. Söz veriyorum kardeşine ya da adamlarına bir şey söylemeyeceğim. Beni, dinlenebileceğim bir odaya götürceğini söyle onlara. Pansumanı orada yapabilirim.”

Bevan bileğinden yakalayıp onu durdurdu. “Bir dadiya ihtiyacım yok. Senin yardımına da.”

Genevieve, onu duymazdan geldi. Sesini yükselterek, “Bu kalede, uzanıp dinlenebileceğim bir yer yok mu?” diye sordu.

Ewan huzursuzca kıpırdanmıştı ama orta yaşlı, sakallı bir adam öne çıktı. Hizmetlilerden biri olabilir diye düşündü genç kadın. Kemerinde bir halkaya geçirilmiş tomar halinde anahtarlar asılıydı. Genevieve’i işaret ederek. “İznin olursa Bevan, Leydi’ye bir oda gösterebilirim.”

“Odasını ben gösteririm,” dedi Bevan. Ayağa kalkarken genç kadına öfkeli bir bakış attı.

“Mümkünse yukarıya biraz sıcak su ve yıkanmak için temiz bez gönderir misiniz?” diye sordu Bevan’ın bakışlarına aldırmayarak.

Hizmetli başını eğdi ve hemen yanlarından ayrıldı. Genevieve üst kata çıkan merdivenlere yöneldiğinde Bevan arkasındaydı.

Büyük bir konut değildi ve daha yeni tamirden geçmiş gibi görünüyordu. Duvarlarda çeşit çeşit silahlar asılıydı. Bazıları sadece dekor amaçlıydı ama diğerlerinin üzerinde çarpışma izleri vardı.

“Neden bana karşı çıkıyorsun?”

“Çünkü aptalca davranıyorsun. Ateşin var, yaran mikrop kapmış

olmalı. Kanın zehirlenmeden önce temizlenmesi gerek.”

Bevan, önüne geçip, tam karşısına dikildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Rionallis’e saldırmaktan vazgeçmeye niyetim yok, bana engel olabileceğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun.”

“Öyle bir düşüncem yok. Nasıl olsa beni dinlemeyeceksin.”

“Sen de beni dinlemiyorsun,” dedi genç adam. “Senden yardım istemediğimi söyledim.”

Genevieve küçük bir odaya girdi. Taş ocakta soğuk küllerden başka bir şey yoktu. Odada, yatağın dışında birde masa ve sandalye vardı.

“Otur,” dedi genç kadın ve ateş yakmak için taş ocağa yöneldi. Odunları almak için eğildiğinde kaburgalarına giren sancıyla soluğu kesilmişti ama dişlerini sıkıp işine devam etti. Birkaç dakika içerisinde ateşi yakmayı başarmıştı.

Arkasına dönüp baktığında, Bevan’ın dikkatle onu izlediğini gördü. Umursamaz görünmeye çalışıyordu ama gergin olduğu çok açıktı.

Az sonra kapı çalınmış ve hizmetli sıcak suyla temiz bezleri getirmişti. Genç kadın ona teşekkür edip kapıyı tekrar kapattı.

Genevieve leğenle bez parçalarını masanın üzerine koydu. Bevan öylece durmuş öfke dolu gözlerle ona bakıyordu. Ürkütücü bir hali vardı ve birden ona doğru yürümeye başladığında, genç kadın korkuya kapılıp içgüdüsel olarak kollarıyla yüzünü örttü.

“Bir kadına asla el kaldırmam,” dedi Bevan yumuşak bir sesle.

Genevieve utanarak kollarını aşağıya indirdi. “Biliyorum,” dedi ve ellerini meşgul etmek için bezleri düzeltmeye çalıştı. “Ben... Bir an beni korkuttun.”

Bevan, oldukça yavaş hareket ederek parmak uçlarıyla yanağın-daki morluğa dokundu hafifçe. “Sadece bir korkak, bir kadın karşısında yumruklarını kullanır. Güvensiz, kendini ispatlama ihtiyacı içerisindeki aşağılık bir korkak.”

Genevieve zorlukla yutkunarak başını salladı. Bevan’ın delici bakışları altında yanakları kızarmıştı. O anda görünmez olabilmeyi çok isterdi ama önce yapılması gerekenler vardı.

“Otur da bandajımı değiştireyim,” dedi genç kadın ve Bevan itaat

ettiğinde şaşırdı.

Genevieve leğenin içinde bezleri ıslatırken Bevan sandalyede dimdik oturuyordu. Vücutundaki bütün kaslar gerilmişti. Genç kadın ne kadar nazik olmaya çalışsa da, canını yakacağını biliyordu ve bu onu huzursuz ediyordu.

Bevan'ın kemerini açıp tuniğini çıkartmaya çalışırken genç adam ellerini yumruk yapmış, dişleri birbirine kenetlenmişti ama sesini çıkarmadı. Onu tuniksiz daha önce de görmüş olmasına rağmen çıplak tenine dokunmak içinin ürpermesine neden oldu.

Omzundaki yaranın etrafı şişmiş ve morarmıştı. Genevieve hafifçe şişliğe dokunduğunda genç adam irkildi. Bevan'ın bu halde nasıl olup da ayakta kalabildiğine şaşıryordu, yarasının durumu gerçekten içler acısıydı. Neyse ki dikişleri açılmamıştı.

Islak bezle, yaranın etrafındaki kurumuş kanı, özenle temizledi. Etrafına şöyle bir göz attığında odada yer yer örümcek ağlarının olduğunu fark etti. Örümcek ağlarının iyileştirici gücüne birçok defa şahit olmuştu; açık yaraların çabuk kaynamasını sağlamak gibi bir özelliği de vardı. Toplayabildiği kadar örümcek ağını aldı ve son kez yaranın üzerindeki kanı temizledikten sonra o yapış yapış maddeyi yaranın üzerine yaydı. Hemen ardından temiz bir bandajla yarayı tekrar sardı.

“Üzerine yara lapası koymalı,” dedi genç kadın. “Hizmetliden gerekli otları bulmasını isteyeceğim.”

Bevan bir cevap vermemişti, çektiği acıdan kaskatı kesilmişti. Genevieve, yere çömeldi ve genç adamın botlarını çıkartarak soğuk ayaklarına masaj yapmaya başladı. Daha önce bir erkeğin ayaklarına hiç dokunmamıştı özellikle de soğuktan neredeyse buz kesmiş ayaklara. Uzunca bir süre ayaklarını ovup, masaj yaptı. Ama teninin renginin yavaş yavaş yerine geldiğini dönene kadar rahat nefes alamamıştı.

“Benim yüzümden acı çektiğin için üzgünüm.”

“Acı da savaşın bir parçasıdır. Ben alışkınım.”

Bevan'ın rengi biraz olsun düzelmişti. “Hadi gel,” diyerek kalkması için genç adama yardım etti ve onu yatağa götürdü. “Biraz yatıp, dinlen.” Yatak örtüsünü açıp uzanmasını bekledi. Başının altın-

daki yastığını düzelttikten sonra alnına dokundu bir kez daha. Ateşi halen yüksekti ve bu Genevieve'i endişelendiriyordu.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Bevan bitkin bir sesle ve gözlerini yumdu.

Genevieve, ateşin başına oturdu ve boş gözlerle alevleri izledi. Birkaç gün içerisinde çok şey değişmişti ve artık geri dönüşü yoktu. Hugh Marstowe'u bir daha asla yanına yaklaştırmayacaktı.

Genevieve bütün gece Bevan'ın yanında bekledi. Hizmetliden yara lapası için gerekli otları istediğinde Bevan'ın yarasından bahsetmek zorunda kalmıştı. Eşekkulağı ve birkaç kökle yara lapasının yanı sıra ateşinin düşmesine yardımcı olacak bitkisel bir çay hazırladı. Lapayı yaranın üzerine sürüp tekrar sardıktan sonra yatakta yanına oturup çayı içirdi. Ateşi daha da yükselmişti ve uykusunda sağa sola dönüyor, anlaşılmayan sözler mırıldanıyordu.

Genevieve, ateşini düşürebilmek umuduyla alnını ve yüzünü ıslak süngerle sildi. Yüksek ateşin etkisiyle, bilinçsizce yaktan kalkmaya çalıştığında, genç kadın ellerini göğsüne dayayıp onu itti ve yatmaya zorladı. Bevan birden beline sarılıp onu kendisine çekmişti. Genevieve uzaklaşmaya çalıştı ama yaralı haliyle bile Bevan daha güçlüydü. Ancak genç kadın yanına uzandığında sakinleşmişti. Parmakları bir süre saçlarının arasında dolaşmış ve tekrar derin bir uykuya dalmıştı.

Eğer, Genevieve'in varlığı onu sakinleştirecek ve yarasının tekrar açılmasını engelleyecekse yanına yatmaya razı olabilirdi. Hugh'dan kurtulmanın karşılığında ödeyeceği küçük bir bedeldi bu.

Küçük taş ocak, odayı yeterince ısıtmıyordu ve kış soğuğu her geçen dakika daha da hissedilir olmuştu. Genevieve titreyerek, Bevan'a sokuldu. Teninin sıcaklığı anında gevşemesini sağlamıştı ve derin bir uykuya dalması uzun sürmemişti.

Bevan, rüyasında Fiona'yı görüyordu. Süt beyazı teni bahar çiçekleri gibi kokuyor, saçları güzel yüzünü çevreliyordu. Ellerini saç-

larında gezdirdikten sonra yavaşça aşağıya kaydırıldı, ta ki göğüslerini avuçlayan kadar. Hatırladığından daha dolgundu göğüsleri ve onu tekrar kollarının arasında hissetmek çok güzeldi.

Onu sıkıca kendisine çekti ve kasıklarını kasıklarına dayadı. Anında sertleşmişti. Tanrı Lug aşkına, onu nasıl da özlemişti. Onu altına alıp, içine girmek, derinliklerinde kaybolmak, her ikisi de zevkten titreyene kadar onu sevmek istiyordu.

Omzunda keskin bir sancı hissetti ama aldırmadı. Tüm dikkatini karısına vermişti. Başını tutup kendisine doğru çekti ve dudaklarını kavradı.

Sıcak ve tatlı, tıpkı hatırladığı gibiydi. Dudaklarının altında boğulan küçük çığlığını duydu ve ensesini okşayarak öpüşünü derinleştirdi. Onu ilk kez öpüyormuş gibi yeni bir heyecan sarmıştı içini.

"*A chroi*," diye fısıldadı, çünkü Fiona kalbi, ruhuydu. Yine de yanlış olan bir şeyler vardı. Bunu hissedebiliyordu ve dudakları tekrar buluştuğunda her şeyi unuttu. "Lütfen gitme, benimle kal."

Kollarıyla sıkıca sardı onu ve tam o sırada ağladığını duydu. Gözyaşlarını silmek için uzandı.

"Bevan... Dur," diye fısıldadı. Ellerini göğsüne dayamış Bevan'ı itiyor, kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama neden? Tekrar dudaklarına uzandı.

"İzin ver, seni seveyim Fiona. Sana bir çocuk daha vereyim."

"Hayır!" Artık daha şiddetli karşı koyuyor, kollarının arasından kurtulmak için çırpınıyordu. "Bırak beni."

Bevan donup kaldı ve sislerin arasında karısının onu bırakıp gidişini izledi. Fiona onu sevmemişti. Dokunuşunu istememişti. Diğer tarafa döndü genç adam, boğazına bir yumru düğümlenmişti.

"Sadece bir rüyaydı. Sakin ol." Islak bir bez alına dokundu ve Bevan gözlerini yumdu. "Uyu."

Genevieve sandalyesini ateşin yanına çekti. Halen korkuyla titriyordu. Bevan'ın rüya gördüğünü biliyordu ve bir başka kadını hayal ettiğini de ama elleri, göğüslerini kavradığı anda içinde tuhaf bir şeyler uyanmıştı. Oldukça korkutucu hislerdi bunlar ve Hugh'ın hissettirdiklerinden çok farklıydı. Bevan'm dokunuşları, Hugh'ı hatırlamasına neden olmuştu. Tuhaf olan, bunun aynı zamanda...

miş olmasıydı. Tam uzaklaşmak üzereyken Bevan onu öpmüştü.

Ne yapacağını bilememişti. Bevan sevgi dolu şeyler mırıldanmış, aşk sözcükleriyle, daha önce hiç hissetmediği şiddette bir arzu uyanırmıştı içinde. Hugh, onu hiç aşkla ya da şefkatle öpmemişti. Her yaklaşımı aşağılayıcı ve kontrollüydü.

Ama bu...

Bevan, dudaklarıyla adeta aşkı anlatmıştı. Genevieve'in eli göğsüne kaydı ve halen sert olan ucuna dokundu. İçinde uyandırdığı arzu öyle şiddetli olmuştu ki onu itip kendisinden uzaklaştırmak o güne dek yaptığı en zor şeydi.

Ama Bevan o anda, Genevieve'i düşlemiyordu. Dokunduğu kadın bir başkasıydı. Dudaklarından dökülen isim de bir başka kadına aitti. Yüksek ateş bilincini yitirmesine neden olmuştu; ne yaptığını ya da nerede olduğunu bilmiyordu.

Genevieve, böyle bir aşkı tanımayı, yaşamayı diledi. Bir dönem Hugh, ona hediyeler, çiçekler getirmişti. Ne zaman ona gülümsese, Genevieve'in yüreği yerinden oynardı. Âşık olduğuna inanmıştı ama o, aşk hakkında ne bilirdi ki?

Yerinden kalkıp odayı toparlamaya başladı. Ellerini bir şekilde meşgul etmeliydi. Yerde, Bevan'ın tuniğinin yanında, küçük ve beyaz bir şey dikkatini çekti. Avucunun içine sığacak kadar küçük bir kumaştı bu ve kenarlarına çiçekler işlenmişti.

Bir kadın mendili olmak için çok küçüktü. Pek değerli bir şey gibi görünmüyordu ama Bevan, onu yanında taşıdığına göre bir anlamı olmalıydı. Özenle katlayıp masanın üzerine koydu.

Bakışları Bevan'a kaydı, derin bir uykudaydı ama solukları halen düzensizdi ve yüzünde acının izleri vardı. Güçlü bir adamdı, iyileşip kendisini toparlaması çok zaman almazdı. İyileştiğinde Rionallis sorununu tekrar konuşmalı ve onu bir şekilde ikna etmeliydi. Daha fazla kan dökülmesini istemiyordu. Bunun olmaması için dua etti genç kadın.

Hugh Marstowe, boynunu ovdu. Tutsağın boğazına sardığı zincir boynunda kırmızı izler bırakmıştı.

Genevieve, tutsakların kaçmasına yardım etmişti ve o pislik herif kaçarken sözlüsünü de yanında götürmüştü. Başka bir erkeğin ona dokunduğunu düşünmek bile öfkeden çılgına dönmesine neden oluyordu. Genevieve, şu anda bile o adamın yatağında olabilirdi. Lanet olası fahişe. Ona karşı sabırlı davranmıştı. Genevieve'i zorlamamış, şehvetini dizginlemeye çalışmıştı ama ne için?

Sözlüsü ondan kaçmıştı, hem de bir İrlandalıyla birlikte. Bevan MacEgan. Köyde yaşayan genç bir hizmetçiden Mac Egan'la ilgili çok şey öğrenmişti. Genç kızın dilini çözmek çok kolay olmuştu.

MacEgan'ın, onu boğmak için kullandığı zinciri kızın boğazına doladığında, hizmetlinin gözlerindeki korkuyu hatırladı. Cansız bedenini ormanda bırakmış ama zinciri yanına almıştı. İrlandalının ölümü de bu zincirle olacaktı ve onu boğazlarken, gözlerindeki hayat ışığının sönüşünü büyük bir zevkle izleyecekti. Ama henüz değil.

MacEgan'la ilgili daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Genevieve'in babası olanları öğrenirse, sözlüsüyle birlikte çeyizini de kaybederdi. Rionallis'e sahip olup bu toprakları idare etme fırsatını kimse ondan alamazdı. Bu topraklar, çok güçlü bir Lord olması için sadece bir basamaktı. Kral Henry'nin günün birinde ona çok uygun bir unvan bahşedeceğinden şüphesi yoktu. Rionallis, sahip olacağı mülklerden sadece bir tanesiydi.

Her şeyden önce, müstakbel gelinini geri almalıydı. Genevieve'in MacEgan'la birlikte olduğundan emindi. Hugh peşlerine adamlarını takmıştı ve askerler, tutsakların izlerini sahile kadar sürmüşlerdi. Aceleyle bir savaşa girmenin anlamı yoktu, her şeyi dikkatlice planlamalıydı.

MacEgan klanının kalesi, Erin'deki en güçlü kalelerden biriydi. Oraya bir saldırı düzenlemek için yeterli sayıda askeri yoktu ve Genevieve'in babasından habersiz daha fazla asker toplayamazdı.

Silahların arasından bir kılıç seçip, başparmağını ucuna sürterek keskinliğini kontrol etti. Parmağından süzülen kanı izlerken öfkesi daha da kabardı. Zayıflığın hiçbir türüne tahammülü yoktu, kendi zayıflığını kabul etmesi söz konusu bile olamazdı. Kont gerçekleri öğrenmeden Genevieve'i geri getirecekti.

İkinci silah olarak bir topuz seçti ve havada birkaç kez savurduk-

tan sonra MacEgan'ın yüzü olduğunu hayal ederek tüm gücüyle topuzu masaya vurdu.

Çok yakında tatlı Genevieve, diye düşündü. Çok yakında senin için geleceğim.

"Bu akşam Laochre'ye gidiyorum," dedi Bevan, ateşler içinde geçirdiği geceden birkaç gün sonra. Yarası tamamen iyileşmemişti ama en azından iltihaptan temizlenmişti artık ve ateşi de düşmüştü. Birkaç hafta içerisinde omzunu eskisi gibi kullanabilirdi.

Genevieve, ona bakmak yerine tüm dikkatini omzundaki eski sargıyı açmaya verdi. Rahat pansuman yapabilmesi için, Bevan tuniğini çıkartmıştı ama çıplak göğsünün görüntüsü genç kadını huzursuz ediyordu.

"Sen burada kalacaksın," diye ekledi Bevan. "Sana eşlik edecek birini bulana kadar burada daha güvende olursun."

"Sen öyle diyorsan." Hugh'ın halen onları aradığına emindi, asla vazgeçmeyecekti ve Genevieve burada ne kadar uzun kalırsa, Hugh'ın onu bulma olasılığı o kadar artardı.

"Burada altmış adam var," dedi genç adam. "Ve kimse buraya kadar bizi takip etmedi."

Genevieve pansumanı tamamlayıp, yarayı temiz bir kumaş şeridiyle sarmaya başladı. "Bu şimdilik doğru ama Hugh mutlaka peşimden gelecek."

Bevan'ın yüzüne sert bir ifade yerleşti. "Ennisleigh'de, dışarıda olduğundan çok daha güvendesin."

Genç kadın sargıyı tamamlayıp düğümledi ve sandalyesinde geceye yaslandı. "Hakk olabilirsin ama insanlarıma karşı açtığım savaşta burada kalmak istemiyorum."

"Bu savaş sen Eireann'a gelmeden çok önce başladı," dedi genç adam. "Rionallis bana ait ve Normanların eline düşmesine asla izin vermem."

"Ben de bir Normanım," dedi Genevieve ters bir sesle. Bevan'ın, onlarına mesafe koymaya çalışması hiç hoşuna gitmiyordu.

"Biliyorum." Bakışları genç kadınıkilere kenetlenmişti. O anda

tek bir şeyden kesinlikle emin oldu Genevieve. Evine geri döndüğü anda aralarındaki bu barış sona erecek ve Bevan, onu da düşmanı olarak görmeye başlayacaktı.

Rionallis'in gerçek sahibinin Bevan olduğunu biliyordu ama babası o toprakları işgal etmişti ve bir saldırı olduğu takdirde her ne pahasına olursa olsun orayı savunacaktı. Onu kurtarmış olabilirdi ama ailesini tehlikeye atmasına izin veremezdi.

Genevieve tekrar konuşmaya başladığında sözcükleri dikkatlice seçti. "Rionallis çeyizimin bir parçası ve evlendiğimde toprakların kontrolü kocama geçecek." Sesi bir fısıltı gibi çıkıyordu artık. "Geri almak için benim de kanımı akıtır mısın?"

Bevan birden ayağa kalktığı anda, gölgesi genç kadının üzerine düştü. Ensesinden tutup kendisine bakmaya zorladı Genevieve'i.

"Adamlarım seni İngiltere'ye götürecektir. Sana tavsiyem, orada kalman."

Genevieve'in kalp atışları hızlanmıştı. İçinde yükselen korkuyu bastırmaya çalıştı. "Adamların beni koruyamaz," dedi. "Hugh onları öldürüp beni de Rionallis'e geri götürecektir. Beni sağ salım evime götürebilecek tek kişi babam. Eğer ona haber gönderirsen, sen de büyük bir sıkıntıdan kurtulursun."

"Ona haber gönderip Norman düşmanları buraya çekeyim öyle mi? Hayır." Sesi sert ve öfkeliydi. Tekrar oturdu ve tuniğini üzerine geçirip, kemerini taktı.

"Benim için gelecek," dedi yumuşak bir sesle. Thomas de Renalt tek bir mesajına bile karşılık vermemiş olabilirdi ama Genevieve gerçeği bildiği takdirde babasının, onu kurtarmak için geleceğine inanıyordu. Her geçen gün, Hugh'ın o mesajların yerine ulaşmasını engellediğinden daha da emin oluyordu.

"Bir Norman'dan asla bir şey istemem." Bevan ayağa kalktı ve gitmek için arkasını döndü. Genevieve'in bakışlarındaki kırılganlığı görmüştü. Bu kadar sert konuşup onu incitmek istememişti ama bir düşmanla da dostluk kuramazdı.

Genevieve birden ona yaklaştı ve elini tuttu. Bevan bir tepki vermeden avucunun içine bir şey koydu. "Bunu burada bırakmak istemezsin sanırım."

Bevan küçük kumaş parçasını tanıdı. En değerli hazinesini parmaklarıyla sıkıca kavradı. "Bunu nerede buldun?"

"Yerde buldum, üzerinden düşmüş olmalı." Genevieve elini geri çekmemişti ve yumuşak dokunuşu Bevan'ın içinde tuhaf kıpırtılara neden oldu.

Fiona'dan sonra tek bir kadın bile dokunmamıştı ona. Kimse buna cesaret edememişti. Soğuk havaya rağmen Genevieve'in bu hareketiyle içinin ısındığını hissediyordu.

Bunun bir anlamı yoktu. Aptalca düşüncelere kapılıp bu harekete anlamlar yükleyecek değildi. Kafasının içindeki her türlü kararsızlığı bir kenara attı ve pelerinini üzerine geçirdi.

Ağzının içinde, homurdanırçasına bir veda ettikten sonra genç kadının cevabını beklemeden ondan uzaklaştı. Tepeden aşağıya, sahile inip, teknelerden birine bindi. Denize açılmak için hiç vakit kaybetmemişti.

Karşı kıyıya doğru ilerlerken bakışları ufka takıldı. İki yıl önce, düşmanın meşalelerinin ışığı bu denizi kızıl renge boyamış, kılıçları halkının kanını akıtmıştı.

Halen avucunun içinde tuttuğu kumaş parçasını okşadı. Bu küçük hazine, bir kez daha ona asıl amacını hatırlatmıştı. Rionallis'i işgal eden Normanlar'dan intikamını alacaktı.

Gün, akşama dönerken bir martı, denizin üzerinde uçarak daireler çiziyordu. Ufukta, gökyüzü kızıldan eflatun rengine dönene kadar öylece oturup izledi. Bu manzara ona Fiona'yla birlikte geçirdikleri akşamları hatırlatmıştı. Geleceğe dair umutlarını, hayallerini sadece Fiona'yla paylaşmıştı. Elini, her geçen gün büyüyen karnının üzerine koymuş, en büyük umudunun ve hayalinin kıpırtılarını hissetmişti.

Kafasını iki yana sallayarak umutsuzluk ve acıyı bir kenara bırakmıştı. Ölümüne dövüşeceği başka bir savaş bulacak ve bir kez daha her şeyi unutacaktı.

Genevieve'i de geride bırakacak ve içinde uyandırdığı hisleri düşünmeyecekti.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

BEVAN, büyük salona girip ağabeyinin karısını gördüğünde, ciğerlerindeki bütün hava boşalmış ve boğuluyormuş gibi hissetti kendisini. Kucağında yeni doğmuş oğlunu tutuyordu ve yüzü tıpkı Madonna'nınki kadar duru ve sakindi. Yengesine yaklaşıp küçük bebeğe baktı. Gri mavi gözlerini kocaman açmıştı ve dudakları adeta sıcak bir meme arıyormuş gibi hareket ediyordu.

"İsmi Liam," dedi Isabel yumuşak bir sesle. "Hiç görmediği amcasının ismi."

Bevan, ağabeyi Patrick'in yüzündeki gururlu ifadeye baktı ve içindeki duygu karmaşasına rağmen onu tebrik edebilmeyle başardı. Isabel bebeği omzuna yasladığında kalbine bir acı saplandı genç adamın. Kızını aynı şekilde tuttuğu, nefesini boynunda hissettiği günleri hatırlamıştı. Hissettiği acıya ve özleme dayanamayarak bakkışlarını kaçırdı.

"Seni özledik Bevan," diyerek ona sarıldı Isabel.

"İyi görünüyorsun."

"Bu sefer bizimle uzun kalacak mısın?" diye sordu genç kadın bebeği tekrar kolunun üzerine yatırarak.

"Hayır. Lionel O'Riordan, Strongbow'un ordusuna karşı benden yardım istedi. Adamlarıyla Kilkenny'de çarpışıyor. Rionallis'deki sorunu çözer çözmez onlara katılacağım."

Isabel'in hayal kırıklığı, yüzünden açıkça okunuyordu ama Patrick ona destek vermeyi seçti. "Eğer istediğin buysa," dedi ve hemen ekledi. "Bana neler olduğunu anlat. Anladığım kadarıyla Ewan yine başını derde sokmayı başarmış."

Bevan, küçük kardeşini Rionallis'de gördüğü anı hatırlayınca bir kez daha gerilmişti ama yaşananları ana hatlarıyla anlatmaya başladı. Tam da o sırada, Ewan büyük salona girmişti.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye atıldı Ewan. "Genevieve'le birlikte sinanıyorum."

İsmi duyduğu anda Isabel'in gözleri merakla parlamıştı. Ewan'a döndü ve "Genevieve kim?" diye sordu.

Bevan, kardeşine uyarı dolu bir bakış fırlattı ama delikanlı dikkate almamıştı. "Genevieve..."

"Sen bu işe karışma ufaklık," dedi Bevan.

"Kurtardığımız kadın," diyerek cümlesini bitiren Ewan'ın yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Aslında önce o bizi kurtardı."

Bevan onu yakalayamadan kaçıp Patrick'in arkasına saklandı.

"Gerçekten mi?" Patrick'in gözleri parladı. "İşte bu çok ilginç."

"Bence de," diyerek ona katıldı Isabel. "Kim bu Genevieve? Ve neden burada değil?"

"Onu Ennisleigh'de bıraktım," dedi Bevan. "Kısa bir süre için."

Isabel'in soruları peş peşe sıralamak için can attığı çok açıktı ama kocası uyarı dolu bir bakışla onu susturmuştu.

"O bir Norman," diye atıldı Ewan.

"Bir rehine mi?" Patrick'in ifadesi birden ciddileşmişti. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum Bevan."

"Rehine ya da tutsak değil. Hayatlarımızı kurtardı. Karşılığında tek istediği sözlüsünden kurtulmaktı." Umurunda değilmiş gibi omuz salladı ama Ewan biraz daha konuşmaya devam ederse dilini kesip ona

yedirebilirdi. Küçük kardeşine döndü ve “Yarın sabah eğitim alanında ol. Görelim bakalım kılıcın da çenen kadar iyi mi?”

Ewan’ın gülümsemesi daha da genişledi ve Bevan söylediklerine pişman oldu. Küçük kardeşi, kılıç dersleri için çıldırıyordu ama Bevan ne kadar çabalarsa çabalasın, Ewan en ufak bir ilerleme bile kaydedemiyordu. Kılıç kullanmaktaki beceriksizliği bir gün ölümüne neden olacaktı. Kilise de görev alması herkes açısından en iyisiydi.

İki kardeş dışarı çıktıktan sonra Isabel kocasına döndü. “Bevan, Normanlar’dan nefret eder. Bize anlatmadığı şeyler var.”

“Mecbur kalmış olmalı, aksi takdirde kadını buraya getirmezdi.”

“Nasıl biri olduğunu merak ediyorum doğrusu,” diye mırıldandı Isabel ve oğlunu göğsüne yatırıp emzirmeye başladı. “Evinin neden terk etmiş olabilir?”

Patrick kuşkuyla ona baktı. “Bir şey planlamıyorsun değil mi?”

“Hayır. En azından şimdilik,” dedi Isabel. “Ama onu tanımak istiyorum. Sanırım bir ara Ennisleigh’e gitsem iyi olacak.”

“Bu işe karışma Isabel.”

Gazını çıkarmak için bebeği omzuna yasladı ve sırtını okşamaya başladı genç kadın. “Acaba güzel mi? Bevan uzun zamandır yalnız.”

Patrick, genç kadına sarılıp kendisine çekti. “Onu kendi haline bırak aşkım. Halen karısının yasını tutuyor.”

Isabel bakışlarını kocasına çevirdi. “O halde tekrar yaşamaya başlamasının zamanı gelmiş. Kadının nasıl biri olduğunu öğrenmeye çalışacağım.”

Ertesi sabah, Bevan’ın kılıcı kardeşinin kolunu sıyırdığında öfkeyle “Seni öldürmem için mi uğraşıyorsun?” diye sordu. “Kaldır şu kalkanını.”

Ewan, ağabeyinin bir sonraki kılıç darbesinden kaçmayı başardı ama tökezleyerek kılıca doğru savruldu. Bevan tam zamanında geri çekilirse, Ewan’ı kılıcın üzerine düşüp ölmesi kaçınılmazdı.

Bevan sonunda pes ederek kılıcını kınına soktu. “Bu kadar yeter. Gerçekle yüzleş artık ufaklık. Sen savaşçı olmak için doğmamışsın.”

Ewan öksürerek buz kaplı zeminde doğrulmaya çalıştı. Bevan

onun hüsrana uğradığına üzülüyordu ama gerçeği de inkâr edemezdi.

“Olabilirim,” dedi Ewan. “Daha çok idman yapmam gerek.”

“Ayaklarının üzerinde durmaya başladığın günden beri idman yapıyorsun,” dedi Bevan sakince. “Seni her zaman koruyamam.”

“Beni korumanı istemedim,” dedi Ewan boğuk bir sesle. Ayağa kalkıp yerdeki kılıcını aldı. “Kendi başımın çaresine bakarım.”

Bevan neredeyse, *Hayır bakamazsın*, diyordu ama dilini tuttu. “İçeri geri dön.”

Ewan çenesini kaldırdı, bakışlarında kabullenme değil öfke vardı. “Bir savaşçı olabileceğimi sana kanıtlayacağım. Bunun üzerine yemin ederim. Normanlar’a yakalanmaya niyetim yoktu ben...”

“Kimse yakalanmak istemez,” dedi Bevan. “Ama sen yakalandın ve ölebilirdin.”

“Üzgünüm,” dedi Ewan kılıcını kılıfına sokarken. “Her şey için.”

Bevan, onun Rionallis işgalinde başarısız olmalarını kastettiğini biliyordu ama üstelemedi. Ewan daha çok gençti. Daha sakın bir ses tonuyla, “Kendine başka bir beceri bulmalısın,” dedi. “Her erkek savaşçı olmak zorunda değil.”

“Ben bir MacEgan’ım. MacEganlar doğuştan savaşçıdır.” Ewan gözlerini kırpmadan Bevan’a bakıyordu. Genç adam, kardeşinin gerçeği asla kabullenmeyeceğinden korktu. Kararlı ifadesi, kendine farklı bir yol çizmekten, ölmeyi tercih edeceğinin işaretiydi. Bir kardeşini daha kaybetme düşüncesi bile kanını dondurmaya yetiyordu. Kardeşlerin en büyüğü olan Liam, Normanlar’a karşı savaşırken can vermişti. Fiona’yı da aynı savaşta kaybetmişti.

Elini uzatıp küçük kardeşinin saçlarını karıştırdı. “Belki bir gün,” dediğinde geniş bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

Ewan’ın keyfi yerine gelmişti. “Bugün Genevieve’i görmeye gidecek miyiz?” diye sordu. “Ondan hoşlandım. İyi biri.”

Bevan ters bir şey söylememek için dilini ısırıldı. “Hiçbir yere gitmiyoruz. Yarın İngiltere’ye dönmesi için gerekli ayarlamaları yapacağım. Yarın değilse bile bir sonraki gün yola çıkacak ve sen burada kalacaksın.”

“Sör Hugh gitmesine izin vermeyecektir,” diye hatırlattı Ewan.

“Şu anda bile ordusunu saldırıya hazırlıyor olabilir.”

“Bizimle savaşmak için yeterli sayıda askeri yok. Ve Genevieve, Ennisleigh’de güvende.”

“Belki.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Gecenin bir yarısı tek başına gelebilir. Bu o kadar zor değil.”

“Kimse, nöbetçileri aşıp, adaya adım atamaz.”

“Ben yapıyorum ama,” dedi Ewan. “Birçok defa nöbetçiler fark etmeden Ennisleigh’ye gittim. Yıldızların altında uyumak hoşuma gidiyor.”

“Nöbetçiler seni tanıyor.”

“Orada olduğumu fark etmediler bile,” dedi Ewan ısrarla. “Eğer Genevieve’i İngiltere’ye gönderirsen, Sör Hugh onu bulacak ve ona eşlik eden herkesi de öldürecek.”

Kardeşinin bu iddiası canını sıkıyordu çünkü Genevieve de aynı şeyleri söylemişti. Öfkeyle haykırmak, bir şeyleri tekmelemek istedi. Genevieve’in, güvenliğini sağlamanın ve Sör Hugh tarafından ele geçirilmesini engellemenin tek yolu vardı, Genevieve’e Bevan’ın eşlik etmesi.

Bevan, adaya adım attığında, buraya kadar gelmesine neden olan şartlara lanetler yağdırıyordu. Buraya geri dönmeye hiç niyeti yoktu ama geri dönmekle kalmamış, Ewan’ı da yanında getirmişti.

Ewan’la aralarında geçen konuşmayı tekrar tekrar düşünmüştü. Yolculuk sırasında Genevieve’e eşlik etmeyi hiç istemiyordu ama Marstowe’un onu nasıl dövdüğünü unutmuş değildi.

Keşke o pisliliği öldürmüş olsaydı.

Ewan haklıydı, Sör Hugh eninde sonunda sözlüsünü almak için gelecekti veya Dun Laoghaire’e giderken karşılarına çıkacaktı.

Bevan, yavaşça omzundaki yaraya dokundu. Yarası daha yeni iyileşmeye başlamıştı ve omzunu eskisi gibi kullanabilmesi zaman alacaktı. Neyse ki yara sol omzundaydı ve kılıç kullanmasına engel teşkil etmiyordu.

İç avluyu geçip eğitim alanına doğru ilerledi. Adamlar, komutan gözetiminde günlük idmanlarını yapıyorlardı. Norman işgalinden

beri, sadece savaşçılar değil klanın bütün erkekleri savaş eğitimine tabi tutuluyorlardı. Bir başka işgalde, kaleyi korumak için hepsi hazırlıklı olmalıydı. Hayatta kalmaları buna bağlıydı.

Ewan koşup onlara katıldı. Kılıçların çarpışma sesleri, adamların seslerine karışıyordu.

Genevieve, kenarda durmuş adamları izliyordu. Uzerinde siyah bir pelerin vardı ve Bevan’ı gördüğünde yüzü aydınlanmıştı. “Seni tekrar görmek çok güzel Lord MacEgan.”

“Bevan,” diye düzeltti genç adam. “Burada unvan kullanmayız.”

“Bevan, o halde.” Bakışlarını tekrar adamlara çevirdi. “Bunu her gün yapıyorlar mı?”

“Evet. Askerlerimiz Eireann’daki en iyi eğitilmiş askerlerdir.”

Genevieve hafifçe titredi ve pelerinine daha sıkı sarıldı. “Sence, beni de eğitebilirler mi?”

“Nasıl bir eğitimden bahsediyorsun?”

“Kılıç eğitimi değil elbette. Bire bir dövüşmekten, silahsız savunmadan bahsediyorum.”

“Neden?”

“Hugh gibi adamların, bir daha bana ellerini sürememeleri için.” Sözleri de bakışları gibi soğuktu genç kadının.

“Hadi içeri gel. Dışarıda üşüyeceksin.” Onu eğitimin alanından uzaklaştırmaya çalıştı ama Genevieve kalmakta kararlıydı.

“Dövüşmeyi öğrenmek istiyorum,” dedi ısrarla.

“Burada güvendesin. Buna gerek yok.” Yanağındaki morluğun daha da koyulaşmış olduğunu fark etti.

“Bir daha asla kendimi, çaresiz ve zayıf hissetmek istemiyorum. Kendimi koruyacak kadar güçlü değildim.” Bevan, uzanıp koluna dokunduğunda hızla geri çekildi genç kadın. Gözleri yaşla dolmuştu ama bunlar öfke gözyaşlarıydı, hüznün değil. “Kendimi korumayı öğreneceğim. Sen yardım etsen de, etmesen de.”

Eğer karısı kendisini korumayı biliyor olsaydı, yine işgalcilerineline düşer miydi?

“Sana öğreteceğim,” dedi Bevan bu düşünceyle. Yola bir gün geç çıkmaları fazla bir şey değiştirmeyecekti. Karısı, düşman karşısında savunmasız kalmıştı ve Bevan da onu koruyamamıştı.

Genevieve'e kendisini korumayı öğretirse belki günahları biraz olsun hafiflerdi.

İlk derslerine büyük salonda başladılar. Bevan, Genevieve'in karşısına dikildi ve çenesini kaldırarak gözlerinin içine baktı.

"Gözlerini, asla düşmanından ayırma."

Genevieve, itaat edip her hareketini dikkatle izlemeye başladı.

"Adil dövüşme. Erkeğin zayıf noktalarını hedef al. Bir erkeğin en zayıf noktaları gözleri, boğazı ve kasıklarıdır."

Genevieve ister istemez adadaki ilk geceyi düşündü. Bevan'ın dokunuşlarını, ellerinin vücudunda dolaşmasını hatırladığında, ne olduğunu sorgulamaya korktuğu bir his yükseldi içinden. Yüzleşmek istediği duygular değildi bunlar.

Bevan, genç kadının düşüncelerinden habersiz arkasına geçti ve omuzlarını kavradı. "Eğer biri sana bu şekilde arkadan saldırırsa, başını hızla geriye atıp burnunu kırmaya çalış. Burnunu kıramasan bile canını yakarsın ve dikkatini dağıtırsın."

Bevan'ın yakınlığı da Genevieve'in dikkatini dağıtıyordu. Kendini zorlayarak anladım dercesine başını salladı. "Senin bıçağın vardı," dedi genç kadın. "O durumda ne yapmam gerekiyor?"

"Yine de onun elinden kurtulabilirsin." Bevan önüne geçip, ona sırtını döndü. "Elindeki bıçağı, boğazıma dayamışsın gibi davran."

Genevieve boyu, bunun için yeterince uzun değildi. Parmak uçlarında yükseldi ve hayali bıçağı Bevan'ın boğazına dayadı ama daha çok ona sarılıyormuş gibi hissetmişti kendisini.

Aptal olma, bunları öğrenmek zorundasın. Derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi.

"İlk olarak, çeneni aşağı indirerek bıçağı tutan kolu sıkıştırırsın ve aynı anda ellerini sımsıkı tutarsın." Sözlerini hareketleriyle destekledi ve genç kadının ellerini kavradı. "Sonra üzerine abanırsın. Bu sayede geriye doğru adım atma ihtiyacı hissedersin. Şimdi geriye bir adım." Genevieve, geriye adım atarken, Bevan ayağını genç kadının bacağına arkasına yaslayıp vücudunu birden sağa eğdi. Genevieve dengesini kaybetti ve Bevan'a tutundu. Bir saniye içinde genç kadın

sırt üstü yerde yatıyordu ve Bevan da üzerindeydi.

Genevieve titremesine engel olamıyordu, bedenini şiddetli bir korku dalgası sarmıştı. Bir seferinde, Hugh da onu bu şekilde yere düşürüp üzerine abanmıştı. Karşısında Bevan olduğunu ve ona bir zarar vermeyeceğini bilmesine rağmen korkuyla gözlerini yumdu.

"Eğer böyle üzerine düşersen, soluğu kesilecektir," dedi Bevan. "Bu sana, bıçağı onun boğazına dayamak için zaman kazandırır."

Genevieve gözlerini açtı ama hissettiği dehşeti gizleyemedi.

"Ne oldu?" Bevan yana kayıp yere oturdu ve genç kadının doğrulmasına yardımcı oldu. "Canını mı yaktım?"

Genevieve başını iki yana salladı. Kafasının karışmasına neden olan korkudan sıyrılmaya çalıştı. Yanındaki adam Hugh değildi, ona zarar vermeyecekti ama Hugh eninde sonunda onun için gelecekti.

"Beni halen çok kokutuyor," diye fısıldadı.

"Çatışmada herkes korkar. Korkmayan tek kişi, ölü olandır."

"O gece sen korkmamıştın ama. Hugh'ın seni bıcakladığını gördüm. Seni öldürebilirdi."

"Hayır. Amacı bana zarar vermektir, öldürmek değil."

"Bundan nasıl emin olabilirsin ki?" Kollarını sımsıkı bedenine sardı. Bu kadar korkak olduğu için kendisinden nefret ediyordu. "Ondan korkmamı istiyordu ama sen gözünü bile kırpmadan onunla yüzleştin. Ama ben..." Sesi gittikçe cansızlaşmıştı. "Korkudan başka bir şey düşünmüyorum."

"Düşünmeye de çalışma. Sana öğrettiğim bu hareketleri çalış. Hareketler aklına kazınana ve düşünmeden yapana kadar tekrar et. Adamlar neden her gün idman yapıyorlar sanıyorsun? Düşünmek zorunda kalmamak için. Bu eğitimler düşünmeden hareket edip, tepki vermelerini sağlıyor." Bevan kendinden çok emin konuşuyordu ve genç kadın ona inanabilmeyi çok istiyordu. "Ama bir konuda çok yanlışsın. O gece korktum."

"Kardeşin için mi?" diye sordu.

Bevan cevap vermeden bir süre sessizce ona baktı. Elinin tersiyle yanağındaki morluğa dokundu. Ne düşündüğünü ya da hissettiğini yüzünden anlamak imkânsızdı. Duygularını çok iyi gizliyordu.

Yüzü ve vücudu savaş yaralarıyla kaplı bu İrlandalı savaşçı

Genevieve’i hem ürkütüyor hem de derinden etkiliyordu. Deniz yeşili gözlerindeki bakış içini titretiyordu.

“Evet,” dedi yavaşça. “O gece ben de korktum.”

Sonra ayağa kalktı ve elini uzatıp kalkması için ona da yardım etti. Genevieve ayağa kalktığı anda elini bırakmak yerine daha sıkı kavradı. “Benim yanımda olduğun sürece, sana bir zarar vermesine izin vermeyeceğim. Yemin ediyorum, sana elini bile süremeyecek.”

Genevieve, ona inanabilmeyi çok istiyordu ama kuşkular içini kemirmeyi bırakmıyordu. “Umarım.”

O gün öğleden sonra Bevan, ona başka hareketler, taktikler de gösterdi. Genevieve büyük bir kararlılıkla odasına çekilip, öğrendiği bütün hareketleri görünmez bir düşmana karşı defalarca uyguladı, hafızasına kazımaya çalıştı.

Bir ara pencereden aşağıya baktığında Bevan’ın adamlarıyla birlikte idman yaptığını gördü. Deneyimli ve beccrikli bir savaşçıydı. Kılıç kullanmakta usta olduğu çok açıktı. Çok hızlı ve kıvrak hareketleri vardı ve eğer yaralarını kendi gözüyle görmemiş olsa, onun yaralı olduğuna asla inanmazdı. Onu izlerken beccerisine hayran kalmamak imkânsızdı.

Akşam yemeği sırasında aklına takılan soruyu sordu Bevan’a.

“Dövüşmeyi nerede öğrendin?”

“Kardeşlerim gibi beni de babam eğitti.”

“Çok iyisin.” Birasından bir yudum aldı. “Omuzun acıyor mu?”

“Evet.” İnkâr etmeye gerek duymamıştı Bevan. “Düzelmese biraz zaman alacak.” Yerinden kalktı. “Eşyalarını hazırla. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkıyoruz, seni Dun Laoghaire’ye götüreceğim.”

“Neden tekneyle gitmiyoruz? Karadan gitmek yerine, denizden gidersek, Hugh’ın adamları bize dokunamaz.”

“Strongbow’un orduları sahil şeridi boyunca devriye geziyorlar. Karadan gitmekten başka çaremiz yok.”

Öne sürdüğü sebep kulağa mantıklı geliyordu. Strongbow’la ilgili çok şey duymuştu Genevieve. Kral Diarmuid MacMurrugh’un kaybettiği Krallığını tekrar kurmasına yardım etmek için iki yıl önce

İrlanda’ya gelmişti. Askerleri yüzlerce insanı katletmişti.

Yardımlarının karşılığında, MacMurrugh’un kızıyla evlenerek, Krallık üzerinde hak kazanmayı başarmıştı. Strongbow’un, her geçen gün İrlanda’daki topraklarını daha fazla genişletmesi, Kral Henry’i huzursuz etmişti. Bu yüzden Genevieve’in babasıyla birlikte birkaç Norman Lordu, İrlanda’ya göndermişti.

“Bizimle kaç adamın gelecek?” diye sordu merakla.

“Yeterince.”

Genevieve için tatmin edici bir cevap olmamıştı. “Kaç tane?”

Bevan’ın bu sorudan hoşlanmadığı çok açıktı. “Askerlerimiz, Eireann’ın en güçlülerinden. Sör Hugh’dan korkmana gerek yok.”

“Güçlü olmaları yeterli değil,” dedi Genevieve. “Rionallis’i geri almak için yeterli adamın yoktu. Askerler geri döndüler mi?” Bevan cevap vermeyince devam etti. “Ben de öyle düşünmüştüm.” Başını sıkıntılı bir tavırla iki yana salladı genç kadın. “Eğer bize eşlik etmek için yeterli sayıda asker ayıramıyorsan, burada kalıp, beni almaları için babamın askerlerinin gelmesini beklemeyi tercih ederim.”

“Seni Sör Hugh’a karşı koruyabilirim,” dedi Bevan.

“Becerikli ve iyi bir savaşçı olduğundan en ufak bir şüphem bile yok. Ama yaralısın.”

Bevan’ın eli kılıcının kabzasına gitti, gözlerinde öfke pırıltıları vardı. “Seni koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?”

Genevieve bir an tereddüt etti. “Kaçmama yardım ettin ve ben de bunun için sana minnettarım.” Onu evine sağ salım götürebileceğine mandığı tek kişinin, babası olduğunu dile getirmedi. Sör Hugh’ın Thomas de Renalt karşısında hiç gücü yoktu.

Bevan’ın yüzünde, dışarıdaki buzlar kadar sert ve soğuk bir ifade belirdi. Genç kadın omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını ona dikti. Geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Ama genç adamın bakışlarında ölkenin yanı sıra başka bir ifadenin daha olduğunu fark etti. Yaralı hatta hüznü bir ifadedi bu ama çabucak kaybolmuştu.

“Beni korumak için endişelenmene gerek yok,” dedi genç kadın. “Buradayken, en azından düşmanı görebiliriz ve babam gelene kadar burada güvende olurum.”

“Buraya daha fazla Norman’ın gelmesine göz yummayacağımı

sana söylemiştim.”

“Babam adamlarına zarar vermeyecektir. Tersine yardımın için seni ödüllendirecektir.”

“Nasıl? Rionallis’i bana geri vererek mi?” diye sordu Bevan alaycı bir tavırla.

Genevieve başını iki yana salladı. “Bu mümkün değil.”

“Ailene saldırıp, intikam almama göz yumacaksın öyle mi?” diye sordu soğuk bir sesle. “Bir parça toprak yüzünden, sevdiğin insanları kılıçtan geçirmeme izin vereceksin.”

Genç kadın kollarını göğsünde kavuşturup dik dik ona baktı. “Böyle bir şey yapacağına inanmıyorum.”

Bevan, aralarında sadece bir nefeslik mesafe kalana kadar ona yaklaştı. Ona dokunmamıştı ama sessiz tehdidi hissedebiliyordu genç kadın. Korku yavaş yavaş kendisini göstermeye başlamıştı.

“İnسان iyi olur. Bana ait olanı kimse tehlikeye sokamaz, buna asla izin vermem.”

Genevieve, Bevan’ın onu korkutmaya çalıştığının farkındaydı. Belli ki amacı, Rionallis’den vazgeçirip, geri vermesini sağlamaktı.

“Rionallis, benim aileme ait,” dedi Bevan. “O topraklar, belli bir yaşa geldiğinde, Patrick’in oğlu Liam’in olacak. Veya Ewan’ın.”

“Ya senin çocukların? Elbet bir gün sen de evleneceksin ve senin de çocukların olacak.”

“Bir daha evlenmeyeceğime dair yemin ettim.”

Ses tonundaki öfke ve acı Genevieve’in dikkatinden kaçmamıştı. “Bunun Fiona’yla bir ilgisi var mı?”

Bevan birden gerildi. “Bu ismi nereden duydun?”

“Ateşlendiğin gece, bu ismi sayıkladın. Fiona karın mıydı?”

“Evet.”

“Ona ne oldu?”

“Normanlar tarafından öldürüldü.”

Sakin görünüyordu ama ses tonu oldukça sertti. Bevan, bütün Normanları düşmanı olarak kabul ediyordu ama bir askerin intikam hırsından fazlasını gördü onda genç kadın. Karısının yasını tutan bir adamdı o. Duygularını belli etmiyor, sürekli olarak sert ve soğuk bir maskenin ardına gizliyordu kendisini ama içten içe halen kaybettiği

karısının acısıyla yanıyordu.

Genevieve, ona daha fazlasını sormak istiyordu ama henüz geçmişinin hayaletleriyle boğuşan birini sıkıştırmaya hakkı yoktu. Bu yüzden konuyu değiştirmeyi tercih etti.

“Babam, düğünüm için Erin’e gelmek niyetindeydi. Hatta şimdi gelmiş bile olabilir.”

Bevan bir süre sessizce karşı kıyıyı seyretti. Sonunda biraz sakinleşmiş ve ses tonu yumuşamıştı. “Eğer babanın senin için geleceğine gerçekten inanıyorsan, yarın erkenden ağabeyimin kalesine gideriz. Baban kaleye saldırmaya kalkarsa, üç yüz asker karşısında gerçek bir hezimete uğrayacak.”

“Sana daha öncede söyledim. Baban böyle bir şey yapmaz.”

“Bir Norman’a güvenecek değilim,” dedi Bevan. “Buraları ne kadar çabuk terk edersen, biz de o kadar güvende oluruz.”

Genevieve incindiğini göstermemek için bakışlarını kaçırdı. Bevan, Genevieve de dâhil olmak üzere bütün Normanlar’a karşı onyargılıydı. Ama Genevieve bunu hak edecek bir şey yapmamıştı.

Tek tesellisi, son birkaç gün içerisinde Hugh’ın ortaya çıkmaması ve Bevan’ın, söz verdiği gibi, Genevieve’in güvende olması için elinden geleni yapmış olmasıydı.

Hugh Marstowe, Rionallis’de, şömine ateşinin aydınlattığı odada bir ileri, bir geri yürüyordu. Genevieve halen MacEgan’la birliktiydi. İrlandalı’nın ellerinin, onun yumuşak teninde dolaştığını düşündükçe kan beynine sırıyordu.

Bevan MacEgan bunun hesabını mutlaka verecekti.

Genevieve’in gidişi, hiç sönmeyecekmiş hissi uyandıran bir ateş yakmıştı içinde. Onu seviyordu. Karısı olacaktı ama kaçmıştı. Neden? Onu birkaç kez döverek cezalandırmış olabilirdi ama bu Genevieve’in iyiliği içindi. Uygun bir eş olmayı ne kadar erken öğrenirse, o kadar iyi olacaktı. Genevieve’i cezalandırmaktan kendisi de çok hoşlanmıyordu ama birlikte geçirdikleri birkaç hafta içerisinde Genevieve’in inatçı yanını görmüştü.

Genevieve, vahşi bir kısırak gibiydi ve ehlileştirilmesi şarttı. Onu

ehlileştirilecek ve vahşi ruhunu dizginleyecek kişi de Hugh'dı. Günün birinde Genevieve bunun için ona minnettar olacaktı.

Genevieve'e bilmesi gereken her şeyi öğretecek ve mükemmel bir eş olmasını sağlayacaktı. Kocasına her şekilde itaat eden bir eş olacaktı ve karşılığında Hugh onu hediyelerle ödüllendirecekti.

Fazla zamanı kalmamıştı. Genevieve'in babası seyahatini ertelemeyi reddetmişti ve bir hafta sonra Rionallis'de olacaktı. Eğer Thomas de Renalt gelene kadar Genevieve'i geri alamazsa Hugh, Kontun yapabileceklerini hayal bile edemiyordu.

İçindeki huzursuzluk hızla büyürken, Sör Peter'i çağırttı.

Aceleyle üzerine çeki düzen verdi ve kalenin Lordu olduğu herkes tarafından görülsün diye altın kemerini taktı.

Oda kapısına vurulduğunda, "Gir," dedi otoriter bir tavırla.

Sör Peter, içeri girip tam karşısında dikildi. "Karımla ben şafakla birlikte İngiltere'ye dönüyoruz."

"Genevieve'i geri getirmen gerekiyordu."

"Karda izlerini kaybettik. Ayrıca İrlandalılar sayıca bizden çok fazlalar. Kontun adamlarına ihtiyacımız var."

Hugh öfkeyle çıkıştı. "Bahane duymak istemiyordum. Senin koruman altındaydı."

Sör Peter'in yüzünde küstah bir ifade belirdi. "Senin emrinde değilim. Yaptığım hatayla ilgili olarak Kontu bilgilendirdim. Kızının İrlandalılar tarafından kaçırıldığından haberdar. Ayrıca, Genevieve, senin sözlün, onu koruyacağına dair yemin etmiştin. Kont geldiğinde açıklamayı ona yaparsın. Biz gidiyoruz."

Sör Peter, saygılı olmaktan çok uzak bir tavırla selam verdikten sonra odadan çıktığında, Hugh öfkesini kontrol etmek için büyük bir çaba harcıyordu. Kapının önündeki askerlerden birine, komutanını çağırmasını emretti.

Birkaç dakika içerisinde, askerlerinin lideri Robert Staunton odaya girdi. "Lordum."

"Adamların neden halen Genevieve'i getirmediler?" diye sordu öfkeyle. "Neden görevlerini doğru dürüst yapmıyorlar?"

"Lordum, sadece otuz adamımız var, MacEganlar'ınsa üç yüzün üzerinde. Sizin onurunuz için seve seve canımızı feda ederiz ama

açıkcası başarabilme ihtimalimiz olan görevler için canımızı riske atmayı tercih ederim."

"Müstakbel karımın, bir avuç İrlandalı tarafından öldürülmesine razı verecek değilim," dedi Hugh öfkeyle.

"İlginizi çekeceğini düşündüğüm bir tutsağım var Lordum," dedi Staunton cevap olarak. "Eğer benimle birlikte alt kata gelebilirseniz, size göstermekten memnunluk duyarım."

Hugh isteksizce komutanı takip etti. MacEgan'ın askerlerinin halen zincirli olduğunu görmek, içindeki kasveti biraz hafifletmişti. Genevieve'i değilse bile MacEgan'ın adamlarını ele geçirmişti.

Staunton tutsakların en sonuncusunun önünde durdu. Bir kadın.

"Bunu nerede buldun?" diye sordu Hugh. Kadın oldukça zayıftı ve yüzündeki kirden neye benzediği bile anlaşılmıyordu.

"Hizmetlilerden biri gibi davranıyordu. Tutsakların kaçmasına yardım ederken yakaladık. Hemen orada öldürebilirdim ama işimize yarayabileceğini düşündüm."

Hugh kadının işlerine ne şekilde yarayabileceğini anlamamıştı ama Staunton tecrübeli bir askeri ve mutlaka düşündüğü bir şey biliyordu.

Staunton, hançerini çıkarıp kadının boğazına dayadı. "İsterseniz, onu hemen şimdi de öldürebilirim."

"Yapma," dedi biri. Hugh dönüp baktığında sesin MacEgan'ın askerlerinden birine ait olduğunu fark etti. Orta boylu, alev rengi saçları ve dar omuzlarıyla bir savaşıya benzemiyordu.

"Adın ne?" diye sordu Hugh.

Asker öfkeyle Hugh'a bakıp yere tükürdü. "Onu rahat bırakın." Öfkesinden, öfkenin yanı sıra çaresizlik okunuyordu.

Kadının, bu asker için bir anlam ifade ettiği gün gibi açıktı. Bir kaçkası üzerinde böylesine bir güce sahip olmak Hugh'ın hoşuna gitmişti. Staunton'un elinden hançerini alıp kadına yaklaştı, saçından bir tutamı kavrayıp kesti.

"Soruma cevap ver." Asker sessizliğini koruyordu ama tedirgin bir hali vardı. Hugh bu fırsatı kaçırarak değildi. "Sırada parmakları..." Elini tuttu ve kadının bütün çırpınışlarına rağmen parmaklarını tuttu. "Bevan MacEgan'ı tanıyor musun?"

Asker başıyla onayladı. “Evet, tanıyorum, şimdi onu bırak.”

Staunton yanına yaklaşıp kulağına fısıldadı. “Onu MacEgan’a ulaşmak için kullanabiliriz. Bizim için bilgi toplarsa saldırı planımızı daha iyi yapabiliriz.” “Bir hain,” dedi Hugh keyifli bir sesle. “Evet.”

Hugh’ın kafasında yeni fikirler şekillenmeye başlamıştı bile. Eğer asker, kadının yaşamasını istiyorsa, ondan istenen her şeyi yerine getirmek zorunda kalacaktı. Hugh’ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrılırken, intikamın vereceği keyfi hayal ediyordu.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

LAOCHRE arazisine ulaşmaları bir saatten az bir zaman almıştı. Çok kısa bir yolculuk olmasına rağmen Genevieve, gözleriyle etrafı taramaktan ve peşlerinden birilerinin gelip gelmediğini kontrol etmekten alamamıştı kendini. Aptalca olabilirdi ama ancak kale duvarlarını gördüğünde rahat bir soluk alabilmişti. Bevan, kardeşine, saldırıya uğrama ihtimalleri olduğundan gözlerini açık tutmasını söyleyerek önden gitmesi talimatını vermişti. Ama Genevieve, asıl sebebin adadan ayrıldıklarından beri Ewan’ın bir an bile susmaması olduğundan şüpheleniyordu.

Genç kadın, kale burcunun heybetini gördüğünde adeta soluğu kesildi. Rionallis’in nerdeyse üç, dört katı boyutundaki kaleyi çevreleyen beyaz duvarlar güneş ışıkları altında parlıyordu. Mesafeye rağmen kale duvarlarında ve dışında nöbet tutan askerler fark ediliyordu.

“Duvarlar taş mı?” diye sordu Genevieve. İngiltere’de bile çok az sayıda kalenin duvarları taşlarla örülmüştü.

“Taş değil,” dedi Bevan. Yaklaştıklarında Genevieve, onun ne demek istediğini anladı. Ahşap duvarlar, beyaza boyandıklarından uzaktan taş gibi görünüyorlardı. “Ama düşmanlarımız öyle olduğunu düşünüyor ve önemli olan da bu. Patrick, ahşap duvarları taşlarla değiştirmeye başladı bile ama bu zaman alacağından şimdilik taş görünümüyle idare ediyoruz.”

Kale duvarlarından içeri girdiklerinde, Genevieve hareketlilik karşısında şaşkına dönmüştü. Demircinin çıkardığı sesler, çalışan insanların seslerine karışıyordu. Hizmetlilerin bir kısmı ateş için odun taşırken, tüccarlar bir köşede mallarını sergiliyorlardı. Atlar ahırlara doğru götürülüyor, çocuklar ortalıkta koşturuyorlardı.

İnsanlar, Bevan’ı gülümseyerek karşılamışlardı. Kimisi omzuna dokunmuş, kimisi sırtına vurmuştu. MacEgan kardeşlerden biri olan Connor ise sıkıca sarılarak selamlamıştı onu. Kardeşine sarılırken yüzündeki ürkütücü ifadenin yerini keyifli bir ifade almıştı.

Surat asmadığı zamanlarda aslında oldukça yakışıklı bir adamdı. Derin, yeşil gözleri, siyah saçlarıyla göz alıcı bir kombinasyon oluşturuyordu. Yüzünün her iki yanındaki yara izleriye ona tehlikeli bir hava veriyordu.

“Ağabeyimle görüşmem gerek,” dedi Bevan ve sonra Ewan’a döndü. “Genevieve’e kalabileceği uygun bir yer ayarla.”

Genevieve sessizce Ewan’ı takip etti. Bevan, onu korumak için yemin etmişti ama yine de kendisini güvende hissetmiyordu. Her şey bir yana, Bevan, Genevieve’e ait olan toprakları ele geçirmekte kararlıydı, ona nasıl güvenebilirdi? Ama Hugh’a karşı duyduğu korku çok daha büyüktü. Sıkıntıyla iç geçirerek, Ewan’ın peşinden kale burcundan içeri girdi.

Bevan, bir grup askerle konuşan Patrick’e doğru yürürken bir yandan da karşılaştığı arkadaşlarını, akrabalarını selamlıyordu.

Patrick kardeşini fark ettiğinde askerlere işlerinin başına dönme emri verdi ve Bevan’a döndü. “Kadını yanında getirdiğini gördüm.”

“Ewan, kalabileceği bir yer ayarlayacak. İngiltere’ye dönmek için ailesine haber göndermek istiyor.”

“Onu, Dun Laoghaire’ye neden sen götürmüyorsun?”

Patrick’in sorusu, Genevieve’e duyduğu öfkeyi alevlendirmişti. Seyahat esnasında onu koruyacağına güvenmediğini söylediğinde ilk düşüncesi onu Marstowe’un insafına bırakmak olmuştu. Ya da onu Dun Laoghaire’ye götürerek kendini ispatlamak.

Şüpheci yaklaşımı karşısında ondan bir an önce kurtulmanın en iyisi olacağına karar vermişti sonunda. Burada kalıp, ailesinin onu almasını bekleyebilirdi. Artık Bevan’ın sorumluluğunda değildi, ona olan borcunu ödemişti.

“Rionallis’e tekrar saldırmak niyetindeyim. Kadının burada olması bize avantaj sağlayabilir.”

“Onu kaçırmakla suçlanabilirsin,” dedi Patrick. “Kralları Henry, bunun karşılığında bir bedel isteyebilir.”

“Henry bizimle savaşa girme riskini göze alamaz. Müttefiki olmamız onun yararına.”

“Normanlar Meath ve Breifne’yi ele geçirdiler. Henry yakında gözlerini Laochre’ye de dikecektir. Şimdiden öfkesini üzerimize çekmek doğru olur mu?” diye sordu Patrick ve hemen ardından kardeşinin aklını asıl kuralayan konuya değindi. “Adamların Rionallis’ten dönmediler. Eğer yaşıyorlarsa, Sör Hugh’ın onları tutsak aldığı kesin. Onları bize karşı kullanmaya çalışabilir.”

“Eğer yanıma daha fazla sayıda savaşçı verirsen, adamlarımı kurtarabilirim.” Bevan, adamlarının Marstowe’un elinde tutsak olmaları düşüncesine katlanamıyordu.

“Burada sana ihtiyacımız var,” dedi Patrick. “Onları kurtarmak için Connor’ı göndereceğim. Norman Kral, Tara’yı ziyaret ediyor. Orada Büyük İrlanda Kralı ile görüşecek. Belki savaş çıkmasını engelleyecek bir anlaşma sağlayabiliriz.”

“Nasıl bir anlaşma?”

Patrick soruyu duymazdan geldi. “Ya da Genevieve’e karşılık olarak adamlarımızı geri isteyebiliriz. Onu Rionallis’e geri götürür, bu problemi kökünden çözersin.”

“Çok kötü dövülmüştü Patrick. Eğer kadını orada bıraksaydım, Marstowe eninde sonunda onu öldürecekti.”

Patrick derin bir iç geçirdi ve hizmetlinin tepsi içinde getirdiği

şarap kadehlerini alıp birini kardeşine uzattı. “Onu yanında getirme nedenin bu mu?”

“Evet. Pislik herifin onu nasıl dövdüğünü hayal dahi edemezsin. Eğer bir adam Isabel’e elini sürseydi, sen de aynı şeyi yapardın.”

Sözcükler ağzından farkında olmadan çıkmıştı. Genevieve’e karşı hislerini Patrick’in karısına duyduğu hislerle kıyaslamayı hiç düşünmemişti. Sadece Genevieve’i korumak istemişti. Bir kadının acı çekmesine tahammülü yoktu.

“Dikkatli ol kardeşim,” dedi Patrick. “Bir kadın uğruna hayatını kaybetmeni istemem.”

“Endişelenmen için bir sebep yok. Hiçbir kadının hayatıma müdahale etmesine izin vermem.” Özellikle de Rionallis’in ona ve ailesine ait olduğunu savunan bir kadının. O topraklar Bevan’a aitti.

“Ne kadar süreceği önemli değil, adamlarımı kurtaracağım ve Rionallis tekrar bizim olacak.”

“Olabilir,” dedi Patrick. “Norman Kral, kan dökmeden bu sorunu çözmeye teklifimi kabul edebilir. Ailemizle, Genevieve’in ailesini birleştirecek bir anlaşma yapabiliriz mesela.”

Bevan, ağabeyinin ne demek istediğini kavradı, anlaşmalı bir evlilik. “Hayır.”

“Rionallis’i geri alabilirsin ama elinde tutmanın kolay olacağını sanıyorsan çok yanılıyorsun. Normanlar orayı geri almak için daha fazla asker göndereceklerdir,” dedi Patrick. “Eğer Rionallis’i elinde tutmak niyetindeysen bunun tek yolu Genevieve’le evlenmek.” Patrick’in ifadesi sertleşti. “Bu evlilik Kralın öfkesini yatıştıracağı gibi aramızda güçlü bir ittifak olmasını sağlayacak.”

“Benden böyle bir şey istemeye hakkın yok.” Bevan, başka bir kadınla evlenmeyi düşünmüyordu bile. Bir daha evlenmeyeceğine dair yemin etmişti.

“Kralın ve liderin olarak, bunu emretme hakkına sahibim,” dedi Patrick.

Bevan, ağabeyinin böyle bir şey yapacağına inanmıyordu, her şeyden önce karakterine aykırıydı. “Ailesinin yanına İngiltere’ye dönecek. Bu arada adamlarımız da Rionallis’e doğru yol çıkacaklar.”

“Onunla sen evlenmezsen, belki Connor evlenir.”

Bir başka erkeğin ona dokunabileceği düşüncesi bile Bevan’ın içini öfkeyle dolduruyordu. Genevieve yeterince acı çekmişti. Onun için en uygun yer aslında manastırdı. Böylece bir daha hiçbir erkek ona elini süremezdi.

“Ona önem veriyorsun değil mi?” diye sordu Patrick sakın bir ses tonuyla.

“Ewan ve beni kurtarmak için hayatımı tehlikeye attı. Aramızda olanlar bundan ibaret.”

“Açıkçası benim bu konuda şüphelerim var. Eğer öyle olsaydı bu kadar öfkelenmezdin.”

Bevan şarabını tek bir yudumda içip bitirdi. “Burada güvende olacağı için yanımda getirdim. Başka bir sebebi yok.” Bir an aklına gelen düşünceyle gerildi. Genevieve’in evliliğini ailesi ayarlamıştı. Onu evine geri gönderdiğinde, ailesi onu Marstowe’la evlenmeye zorlayabilirdi.

Genevieve ile evlenmek istemiyordu ama onun tekrar acı çekmesini de istemiyordu. Fiona’nın çılgınlıklarını hatırladı, onu kurtarmayı başaramamıştı. Eğer Genevieve’i bırakırsa, Sör Hugh ile evlenmeye zorlanabilir, korkunç bir hayata mahkûm olabilirdi.

İçini büyük bir öfke ve suçluluk duygusu sardı. Patrick haklıydı. Genevieve’i Marstowe’dan korumanın bir tek yolu vardı. Değer verdiği insanları koruyamadığı sürece, bir savaşçı olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Kılıcının, düşmanınkinden güçlü olduğu inancı ve güveniyle savaşıyordu ama Rionallis’i geri almakta başarısız olmuştu. Bunun için Ewan’ı suçlayamazdı, başarısızlığın nedeni Normanları hafife almış olmalarıydı.

Az ileride duran Genevieve çekti dikkatini. Yüzünde endişeli bir ifadeyle, gözlerini ufka dikmiş öylece duruyordu. Bir anda gözünde, yaralarına pansuman yaparkenki hali belirdi. Ayaklarını ısıtmaya çalışması, ateşlendiğinde bütün gece başında beklemesi.

Bevan yavaşça ona doğru yürümeye başladı. Yüzünde gölgeler vardı. Yanağındaki morluk daha da koyulaşmıştı. Sessizce yanında durup ona baktı. Ne düşündüğünü sormaya gerek yoktu, tedirgin ve erkek ifadesi her şeyi açıkça anlatıyordu. Hafifçe yanağındaki morluğa dokunduğunda, Genevieve elini, elinin üzerine koydu. Elinin

sıcaklığı tanımlayamadığı hisler uyandırmıştı içinde.

Genevieve gözlerini yumdu. Bir tutam saç, başındaki örtünün altından kurtulmuş rüzgârla uçuşuyordu. Soğuk kış rüzgârına rağmen teni sıcak ve yumuşaktı. Bevan başparmağıyla yavaşça yanağındaki morluğu okşadı.

Genç kadın dudaklarını, avucunun içine bastırdı. Bu bir öpücük değildi, sadece küçük bir tenastı ama Bevan'ın, bu dudakları kendi dudaklarında hissetmek istemesine neden olmuştu. Bir kadının sıcaklığını, yumuşaklığını istiyordu.

Başını kaldırıp gözlerinin derinliğine baktığında, bakışlarındaki korkunun halen silinmediğini gördü.

O anda, aralarında bir evliliğin neden mümkün olamayacağını anladı. Genevieve'le evlendiği takdirde, geçmişin kâbuslarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ama asıl sorun, genç kadını uzun süre görmezden gelmeyi başaramayacağını bilmesiydi.

Birden arkasını döndü ve ondan uzaklaştı. Patrick'in teklifini kabul edemezdi ama Genevieve'in Marstowe'a geri dönmesine de izin veremezdi.

Tara'ya gidip Büyük Kral'ın yardımını isteyecekti. Gerekirse, Norman Kralla bile görüşecekti. Genevieve ve adamlarının güvende olması için gururunu bir kenara bırakacaktı.

Genevieve, şafakla birlikte uyandı. Aynı odayı paylaştığı diğer iki kadın uyanmadan elbisesini giydi. Elbisesi çok kötü durumdaydı. Buna neden olan, olayları düşünmek bile istemiyordu. Parmaklarıyla saçlarını taramaya çalıştı ama çok başarılı olduğu söylenemezdi. Korkunç görüldüğünün farkındaydı ama maalesef bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Odadan çıkıp alt kata indi. Birkaç hizmetli dönüp merakla ona bakmışlardı ama genç kadın görmezden geldi. İnsanların kahvaltısı için toplandıkları büyük salonunun yolunu tuttu.

Salona girdiğinde uzun boylu bir kadının, ilgiyle onu izlediğini fark etti. Cevredeki insanların ona davranışına bakılırsa kalenin Levdisi olmalıydı. Beyaz bir iç gömleğin üzerine, koyu mavimsi yeşil

bileklerine kadar uzanan bir elbise giymişti. Sarı saçlarının boyu belindeydi. Saçlarının önü iki yanda birer örgüyle geriye toplanmıştı.

Genç kadın, kusursuz bir Normancayla "Genevieve değil mi?" diye sorarak Genevieve'i şaşırttı.

"Evet."

"Ben Isabel MacEgan. Laochre'nin Kralı, Patrick MacEgan'la evliyim."

"Kral mı?"

"Büyük İrlanda Kralı değil," dedi Isabel gülerek. "İrlanda'da bir zamanlar İngiltere'de de olduğu gibi birçok küçük Krallık var. Benim ya da Patrick statüsünün seni huzursuz etmesine izin verme. Doğrusu Bevan'la Ewan'ın hayatını kurtaran kadınla tanışmayı dört gözle bekliyordum. İrlanda'nın bir numaralı savaşçılarından birinin bir leydi tarafından kurtarılması sık rastlanan bir durum değil."

Genevieve hafifçe kızardı. "Bevan, evlenmem gereken adamdan kurtulmam için bana yardım etti. Onların hayatını kurtarmak bir baba ama kendimi kurtarmam anlamına geliyordu."

"Sana minnettarız," dedi Isabel. "Bevan'ın senden neden bu kadar etkilendiğini de açıkça görebiliyorum."

Genevieve bu iltifat karşısında ne diyeceğini bilemedi. "Kraliçe Isabel, korkarım beni gözünüzde fazla büyütüyorsunuz."

"Lütfen bana Isabel de. Ve gözümde büyüttüğümü ya da gerçeği sapırdığımı sanmıyorum. Bevan, karısını kaybettikten sonra ilk kez bir kadından etkilenmiş görünüyor."

"Sadece yollarımız kesişti. Olan bundan ibaret," diye karşı çıktı Genevieve. İçinden bir ses, Isabel'in çöçatanlık yapmak istediğini söylüyordu ve böyle bir şeye izin veremezdi. Bir kerc, yakışıklı bir ökeğe güvenme hatasını yapmıştı, bu bir daha asla olmayacaktı.

"Bu akşam, Bevan'ın eve dönüşünü kutlamak için bir eğlence düzenliyoruz," dedi Isabel konuyu değiştirerek. "Yakında İngiltere'ye döneceğini söyledi ama umarım bu akşamki kutlamalara katılabilir miyim?"

"Bu çok hoşuma gider," dedi Genevieve. "Hazırlıklara yardım edebilir miyim?"

"Çok istekli bir balın var," dedi Isabel gülümseyerek.

“Bir işe yaramaktan memnuniyet duyarım. Burada boş boş oturup beklemek çok zor ve kimseye yük olmak da istemem.”

“Çeşitli aktivitelerimiz var, sen en çok neden hoşlanırsın?”

Genevieve bir an düşündü. Müziği her şeyden çok seviyordu ve babasının evinde yaşarken, misafirlerine santur çalıp, şarkı söylerdi. Hugh, öfkeli olduğu anlardan birinde enstrümanı kırmıştı. Santur çalmanın gereksiz bir aktivite olduğunu söylemişti ve Genevieve, öfkesine maruz kalmaktan korktuğundan o günden beri şarkı bile söylememişti.

Başkalarının da müziği aptalca bulabileceğini düşünerek, “Dikiş konusunda iyiyimdir,” dedi. Yırtık olan elbisesine bir göz attıktan sonra tekrar Isabel’e döndü. “Elbisemi tamir etmeye çalıştım ama bunun için gerekli malzemelerim yoktu.”

“İhtiyaçlarının karşılanacağına şüphen olmasın. Ve...” Isabel bir an duraksadı. “Yanlış anlamazsan bir öneride bulunmak isterim. İrlanda stili elbiselerden birini denemeyi düşünür müsün? Oldukça rahattır.”

Genevieve bir an bile tereddüt etmedi. Ona kötü anları hatırlatan bu paçavradan kurtulmak için can atıyordu.

“İrlandacayı çok güzel konuştuğunu fark ettim. Normandiya’da kimse İrlandaca konuşmaz.”

“Ben İngiltere’den geldim, Normandiya’dan değil,” diye düzeltti Genevieve. “Ama babamın arazileri Galler sınırında ve ben Galler’de İrlandalı bir kadın tarafından büyütüldüm. Birbirimize, dillerimizi öğrettik diyebilirim.”

Isabel’in yüzü aydınlanmıştı. “Benim ailem de İngiltere’den. Ama babamın arazileri Galler sınırından çok uzakta. Ailen ne kadar zamandır orada yaşıyor?”

“Üç nesildir. Büyük büyükbabam Normandiya’dan gelmiş.”

“İngiltere’ye geri dönmeyi istiyor musun?” diye sordu Isabel.

Genevieve bir an tereddüt ettikten sonra “Evlilik sorunu çözülene kadar İngiltere’de kalmam en doğrusu,” dedi. “Ama buraya geri dönmeyi istiyorum.”

Isabel anlayışla gülümsedi, ardından Genevieve’i de yanına alarak büyük salondan ayrıldı. Birlikte iç avluya doğru yol aldılar. Kale

içindeki tanıdık hareket, kalabalık ve sesler İngiltere’deki evini hatırlatıyordu. Tuhaf bir biçimde güven hissi uyandıran bir yerdi. İnsanlar, dış tehditlerden uzakta kendi işlerine bakıyorlardı.

İçinde dokuma tezgâhları bulunan bir kulübeye girdiler. Isabel, kadınlardan biriyle konuştu ve odasına kumaş gönderilmesini istedi.

Kale burcuna geri döndüklerinde Isabel’in hizmetlilerle birlikte büyük salonu temizlemeye giriştiğini görünce genç kadına saygısı daha da arttı. Daha önce bir Leydinin, hizmetlilerle aynı işi yaptığını görmemişti. Isabel MacEgan kesinlikle şaşırtıcı bir kadındı.

Genevieve de onlara katıldı ve hep birlikte bir yandan sohbet edip gülerken bir yandan da salonu akşamki eğlenceye hazırladılar.

Isabel, duvardaki kilimlerden birini düzeltmek için bir bankın üzerine çıktığında, arkasından bir adam yaklaştı. Siyah saçları ve yeşil gözleriyle Bevan’ı çağırıyordu ama daha sakın bir görünüşü vardı. Adam, Isabel’i belinden kavrayarak aşağıya indirdi ve öptü.

Genevieve, utanarak bakışlarını kaçırdı. Aynı anda yaklaşan ayak seslerini duyarak arkasına döndü. Gelen Bevan’dı.

“Bevan,” diyerek hafifçe selamlarken ellerini uzatmıştı ama genç adam ellerini tutmak için bir girişimde bulunmadı. Hayal kırıklığı ve utançla kızarak ellerini indirdi Genevieve.

Aralarında uzunca bir sessizlik oldu. Bevan bir şey söylemeden öylece yanında duruyor, salondaki çalışmaları izliyordu. Sessizliğe fazla dayanamadı genç kadın.

“Burası İrlanda’da gördüğüm en büyük kale ama Patrick, Büyük İrlanda Kralı değil.”

“Olmasını istediler ama Patrick reddetti.”

“Neden?”

“Kendi klanıyla ilgilenmeyi tercih etti,” dedi Bevan.

Bir adamın, böyle büyük bir güce sahip olma fırsatını reddetmesi Genevieve’i şaşırtmıştı. Statünün birçok fedakârlık gerektirdiğini biliyordu; Büyük İrlanda Kralı olmak hafife alınacak bir şey değildi.

“Babamı buraya getirmesi için kimseyi gönderdin mi?”

“Hayır,” diye cevapladı Bevan, ona bakmadan.

“Planın ne?”

“Bu meseleyle Patrick ilgilenecek.”

Aralarındaki bu soğukluk genç kadının canını sıkıyordu ve bir an önce son bulmasını istiyordu. Bu yüzden de doğrudan konuya girdi.

“Özellikle beni görmezden gelmeye çalışıyorsun,” dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. “Yeni doğmuş bebeklerle beslenip ağzından ateşler saçan korkunç bir Norman olduğum için benimle konuşmak bile istemiyorsun sanırım.” Bevan’ın dudakları hafifçe kıpırdandı ama bir şey söylemedi. “Ya da beni Dun Laoghaire’e götürmeni istemediğim için bana kızdın ve çocukça kapris yapıyorsun.”

“Yapmam gereken işler var,” dedi genç adam. “Seninle ilgisi olmayan işler.” Yanından ayrılmadan karşısına dikilip genç kadına tepeden baktı. “Ben bir çocuk değilim Genevieve.”

Genevieve çenesini kaldırdı ve doğrudan gözlerinin içine baktı. “O halde, çocuk gibi davranmayı bırak. Ailem benim için gelecek ve sen de benden kurtulacaksın.” Onu orada öylece bırakıp Isabel’in yanına gitti.

Bevan, öfkeyle genç kadının arkasından baktı. Onu çocukça davranmakla suçladığına inanamıyordu. Her geçen dakika daha da artan gerginliğinden bir şekilde kurtulmalıydı. Bir kılıç dövüşü ona çok iyi gelirdi. Patrick’e doğru seslendi. “Eğitim alanına gidiyorum. Ewan’ı görürsen, antrenman için beni bulmasını söyle.”

O sırada Isabel’in, “Genevieve, benimle birlikte yukarı odama gel,” dediğini duydu. “Üzerine uyacak bir elbisem var.”

Bevan, Genevieve’in cevabını duyamamıştı. Arkasını dönüp salsondan çıktı. Dışarıda hava daha da soğumuştü ve gökyüzündeki bulutlar yeni bir kar yağışının habercisiydi. Ama soğuk havaya rağmen içi öfkeyle kavruluyordu adeta.

Onun için yaptıklarından sonra, Bevan’ın çocukça davrandığını düşünüyordu öyle mi?

Genevieve, Ewan’la onun hayatını kurtarmıştı ama Bevan da bu iyiliği karşılıksız bırakmamıştı. Onu Marstowe’un gazabından kurtarmıştı değil mi?

Sözlüsü ona müstakbel karısı gibi değil, sahip olduğu bir eşya gibi davranıyordu. Onu asla kendine eş değer görmüyordu. Bevan da karısını, kendisine eşdeğer görmemişti ama durum çok farklıydı. Marstowe’un aksine, Bevan hep Fiona gibi bir kadını hak etmediğine

manmıştı. İmkânı olsa, arzuladığı her şeyi Fiona’nın ayaklarına sezerdi.

Patrick, Genevieve’le evlenmenin Rionallis’i ele geçirmenin en kolay ve sorunsuz yolu olduğuna inanıyordu ama Bevan, onunla evlenemezdi. Ne onunla, ne de bir başka kadınla.

Çocukça davranmayı bırak.

Genevieve haklıydı. Gururu onu affetmesine izin vermiyordu. Ama asıl sorun aralarındaki çekimi görmezden gelmenin gittikçe zorlaşmasıydı. Öylesine kırılğan ve ürkek görünüyordu ki, onu kollarının arasına alıp tüm korkularından arındırmak istiyordu.

Yeniden bir kadının dokunuşlarını hissetmeye ihtiyacı vardı. Çok uzun zamandır hayatına bir kadın girmemişti ve Genevieve’e karşı hissettiklerinin tek nedeni de buydu. Bir keşiş değildi ve bedeninin arzuları artık düşüncelerini Kontrol eder hale gelmişti.

Genevieve, başka bir kadın olsa, belki onunla evlenebilirdi. O zaman Patrick’in bu teklifine bu kadar şiddetle karşı çıkmaz, ittifak kurmak ve Rionallis’i tekrar ele geçirmek için evlenmeyi kabul ederdi. Söz konusu tanımadığı bir kadın olsaydı mümkün olabilirdi ama Genevieve’i kendisine çok yaklaştırırsa, Fiona’nın yerini almaya çalışmasından korkuyordu. Kimse Fiona’nın yerini alamazdı ya da onun geride bıraktığı boşluğu dolduramazdı. Buna izin veremezdi. Asla.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

GENEVIEVE, Isabel'in peşinden küçük odaya girdiğinde, içerde sıcak banyonun hazırlanmış olduğunu gördü. Isabel, sandalyenin üzerindeki krem rengi iç gömlekle, altın rengi işlemeli bordo elbiseyi eline alarak ona gösterdi.

"Bu rengin saçlarına çok yakışacağına eminim,"

Genevieve hayranlıkla, ipekli kumaşa dokundu. "Bu çok güzel."

Isabel, üzerindeki kumaşı çıkartması için genç kadına yardımcı oldu ama vücudundaki yara izleri ve morluklarla ilgili bir şey söylemedi. "Bu akşam, Bevan, gözlerini senden alamayacak."

Bevan'ın, onunla tekrar karşılaşmak isteyebileceğini sanmıyordu Genevieve. "Bana karşı çok iyisin. çok teşekkür ederim."

Soyunduktan sonra, sıcak su dolu küvetin içine girdi ve keyifle iç geçirdi. Daha şimdiden kendisini yenilenmiş gibi hissediyordu. En azından fiziksel olarak. Ama düşünceleri Bevan'la meşguldü. Ne olursa olsun, Bevan'la babası arasında çıkabilecek bir savaşa engel olmalıydı.

Isabel, suya kokulu yağlar ilave ettikten sonra saçlarını yıkaması için gül kokulu bir sabun verdi. Genevieve saçlarını yıkadı, ardından vücudunu sabunladı. Rengi iyice koyulaşan morluklarına dokundu. Yüzünün çok daha kötü görüldüğüne emindi.

"Aynan var mı?" diye sordu. Yüzünün ne durumda olduğunu merak ediyordu.

Isabel başıyla onayladı. "Hemen getiriyorum."

Genevieve, aynadaki görüntüsü karşısında dehşete düşmüştü. Gözlerine inanamıyordu. Morluk, şakağından çenesine kadar sol yanağını bütünüyle kaplamıştı. Elleri titreyerek aynayı Isabel'e geri verdi.

"Rionallis'den ayrıldığıma çok memnunum," diye fısıldadı göz yaşlarına hâkim olamayarak. "Hugh'la asla evlenemem. Evlilik için nasıl bir anlaşma yapılmış olursa olsun."

"Bunu sana Hugh mı yaptı?"

Genevieve başıyla onayladı. "Bevan olmasaydı, asla Hugh'ın elinden kurtulamazdım." Yavaşça yanağındaki morluğa dokundu. "Hugh her seferinde, daha itaatkâr biri olsaydım, beni cezalandırmak zorunda kalmayacağını söylüyordu." Bacaklarını göğsüne çekip sarıldı. "Ona inanmaya başlamıştım. Benliğimden çok fazla şey kaybediyordum ve ondan uzaklaşmak zorundaydım."

Genevieve, küvetten çıktıktan sonra, Isabel, bir anne şefkatiyle onu kuruladı ve giyinmesine yardım etti. Hemen ardından onu bir sandalyeye oturtup yavaşça saçlarını taramaya koyuldu.

"Onu terk etmekle doğru şeyi yaptın," dedi neden sonra.

"Keşke onunla hiç sözlenmemiş olsaydım." Dudakları hüznü bir tebessümle kıvrıldı. "Ama Ewan'la Bevan'ı kurtarabildiğim için mutluyum. Onun ölmesine izin veremezdim. Hele de beni kurtarmak için hayatım tehlikeye atmışken."

"Seni önemsiyor," dedi Isabel. Konsolu açıp küpelerle, kolyelere göz atmaya başladı. "Onu, yanında bir kadınla hiç görmedim. Karısı olduğundan beri kadınlardan uzak duruyor."

"Karısının adının Fiona olduğunu söyledi."

Isabel hafifçe başını salladı. "Onunla ilgili hiç konuşmaz ama hepimiz, karısının yasını tuttuğunu biliyoruz. Bazen onu sahilde do-

laşırken görüyorum, Fiona'yı..." Cümlelerin ortasında birden sustu. Her ne söyleyecekse birden vaz geçmişti. Takıların arasından bir çift altın küpe alıp Genevieve'in yanına döndü. "Bunlar elbisene gayet uygun."

"Fiona'yı?" ısrarla Isabel'e baktı genç kadın. Cümlelerin devamını duymak istiyordu.

Isabel hafifçe iç geçirdi. "Fiona'yı yakaladıkları yerde. Bevan onu kurtarmaya çalışmış ama yetişememiş. Fiona, askerlerin elinden bir şekilde kurtulmayı başarıp kulübelere birine saklanmış ama çatışma sırasında kulübe alev almış. Ertesi gün cansız bedenini bulan yine Bevan olmuş. Ölümünden kendisini sorumlu tutuyor."

"Onu seviyor muydu?" Ateşler içinde yatarken karısının adını sayıklaması gelmişti aklına.

"Evet. Onun için canını feda edecek kadar."

Genevieve, Bevan'ın bu kadar çok sevdiği kadına inirenmekten alamadı kendisini.

Isabel, eline toprak bir kâse alıp içine bir takım tozlarla yağ koyup karıştırdı ve ardından karışımı Genevieve'in yanağındaki morluğun üzerine sürdü. "Bu morluğun üzerini biraz olsun kapatır, loş ışıkta kimse fark etmez."

"Teşekkür ederim."

Hazırlıklarını tamamladıktan sonra büyük salona doğru yol alırken Genevieve, kutlama havasında hissetmiyordu kendisini. Tersine odasına dönüp yatmak istiyordu ama Isabel, onun için bu kadar zahmete girdikten sonra böyle bir şey mümkün değildi.

Genevieve, salondaki kalabalığı gördüğünde şaşkına döndü. Bütün herkes salonda toplanmış gibiydi. Hizmetliden askere, çiftçiden, soyluya herkes bir arada eğleniyordu. Bevan'ın birkaç gün önceki sözlerini hatırladı. Burada unvanlara önem vermediklerini söylemişti. Belli ki burada sınıf farkı diye bir şey de yoktu. İşçi ve soylu birlikte dans ediyor, gülüyor, eğleniyorlardı.

Isabel, genç kadının elini tuttu. "Evimize hoş geldin. İstedğin ve ihtiyaç duyduğun süre misafirimsin."

Genevieve'in gözleri Bevan'ı aradı ama göremedi. Küçük bir grup müzik çalarken, bir grup da salonun ortasında toplanmış dans

ediyorlardı. Kimisi içkilerini yudumlarken, kimisi de yemek yiyordu.

Isabel kalabalığın arasında kocasını bulup yanına gitti. Patrick yatağında ağlayan bebeği ona uzattığında genç kadın bir köşeye çekilip oğlunu emzirmeye başladı. İngiltere'de böyle bir sahneye tanık olmak imkânsızdı. Bir Leydi, çocuğuyla ilgilenmesi ve emzirmesi için bir kadın tutardı, asla onu kendi kollarının arasına alıp emzirmezdi. Özellikle de böyle bir kalabalığın ortasında.

Isabel'in yüzündeki sevgi dolu ifade Genevieve'in içini sızlattı. Kendi bebeğine sahip olabilmeyi her şeyden çok isterdi. Sessizce kalabalığın arasından sıyrılıp kenara çekildi ve sırtını duvara yasladı.

Az sonra, hareketli müzik sona erdi ve genç bir kadın arpın başına geçti. Salona birden sessizlik hâkim olmuştu. Bir adam, arp müziği eşliğinde, çobanla hizmetlinin trajik aşkını anlatan şarkıyı söylemeye başladı.

Genevieve gözlerini yumdu ve kendini müziğe bıraktı. Herhangi bir müzik türü duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Arp müziği sona erdikten hemen sonra tekrar hareketli bir parça başladı. Tam sırada bir el omzuna dokundu ve genç kadın yerinden sıçradı.

Karşısında Bevan'ı görmeyi umarak döndü ama onun yerine gülümseyen sakallı bir yüzle karşılaştı.

"Seni daha önce burada görmemiştim. Dans etmek ister misin?" Standaca konuşuyordu ve bakışlarında açık bir beğeni vardı. "Çok güzelsin."

Genevieve huzursuzca kıpırdandı. "Hayır. Ben dans etmem."

"Öğrenmeye başlamanın tam zamanı. Adım Sean." Ellerini tutup onu dans eden kalabalığa doğru çekti. Çiftler el ele dans ediyorlardı.

"Hayır, gerçekten. Dans etmemeyi tercih ederim." Genevieve elini kurtarmaya çalıştı ama adam bırakmamakta ısrarlıydı.

Daha uzun boylu ve yine sakallı bir adam yanlarına geldi. Genevieve'in beline sarılarak güldü. "Üçümüz birlikte dans edelim Sean. Sonra ikimizden birini seçsin. Ya da her ikimizi de seçsin." Yüzünde hınzır bir gülümseme vardı ve Genevieve'i eğlendirmek yerine dehşete düşmesine neden olmuştu.

Ellerinden kurtulmak için çırpınmaya başladı genç kadın. "Lüt-

fen, beni bırakın.” Ama adamlar ona kulak asmadılar. Dans edenlerin arasına karıştılar, Sean onu sıkıca kavradığında acıyla inledi. Adamı itmeye çalıştı ama ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin onu bırakmıyorlardı. Sean’ın kollarının kısılcacında nefes alamaz hale gelmişti.

Derken kollar birden onu serbest bıraktı ve tekrar nefes alabildi. Başını kaldırdığında öfkeli gözlerini iki adama dikmiş olan Bevan’ı gördü. “Kimse ona dokunmayacak.”

Buz gibi ses tonu adamların hızla uzaklaşmasına neden olmuştu. Bevan hafifçe kolunu tutarak Genevieve’i kalabalığın arasından çıkardı ve sakın bir köşeye çekti.

“Seni incittiler mi?”

Genç kadın başını iki yana salladı. “Dans etmek istemediğimi söylediğim halde beni dinlemediler.”

Bevan öfkeli gözlerle dans eden kalabalığı taradı. “Bir kadını zorlamamaları gerektiğini bilmeliydiler. Gerekli hatırlatmayı onlara yapacağımdan şüphen olmasın.”

“Buna gerek yok,” dedi Genevieve ve duvara yaslandı. “Zarar vermediler.”

Bevan, yanında duvara yaslandı. Konuşmadan, dokunmadan öylece durdu. Hareketli müziğin yerini tekrar arp sesi aldığı anda genç kadın hafifçe gülümsedi ve tekrar gözlerini yumdu.

“Müziği seviyor musun?”

“Bayılırım,” dedi gözlerini açmadan. Her bir notanın ayrı ayrı keyfini çıkarıyordu adeta. Derken Bevan elini tuttu ve yüreği hızla çarpmaya başladı. Ondan uzaklaşması gerekiyordu, vücudunu saran bu heyecan dalgasına bir son vermeliydi ama yapamadı.

Bevan, onu kendisine çevirdi ve yüzünü avuçlarının arasına aldı.

“Morluk daha iyi görünüyor.”

“Isabel, bir karışım hazırlayıp üzerini kapattı.”

Bevan’ın parmakları saçlarında dolaşmaya başlamıştı. İçine hızla yayılan sıcaklığa anlam veremiyordu.

“Bu gece... Çok güzelsin.”

Bevan’ın dikkatli bakışları içini ürpertiyordu. Genevieve’in içindeki ses uzaklaşmasını haykırıyor, Bevan’ın ona acıdan başka bir şey

vermeyeceğini söylüyordu ama bedeni, içindeki sese kulak vermedi. Aksine, Bevan geri çekilmeye kalktığında ellerini tutup onu engelledi. Bir erkek tarafından şefkatle öpülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordu.

“Bevan?” diye fısıldadı.

Bevan’ın mesafeyi korumak için çaba harcadığı bakışlarından ne kadar belli oluyordu. Genevieve’e yakın olmak istemiyordu. Bunu fark ettiğinde genç kadın geri çekildi.

“Çıldırılmış olmalıyım,” diye mırıldandı Bevan ve hemen sonra dudaklarıyla, genç kadının dudaklarını örttü.

Genevieve’i narin bir çiçek gibi tutuyordu kollarında. Her an kırılacakmış gibi davranıyordu ve öpüşü, genç kadının bütün korkularını, acılarını unutturacak kadar şefkatliydi. Dudakları aralandı ve öpüş daha ateşli, daha derin bir hal aldı. Dilleri buluştu ve hiç beklemediği şiddette bir arzu dalgası yayıldı genç kadının bedenine. Ona daha sıkı sarıldı ve bedenine yaslandığında, genç adamın arzusunun kanıtı olan baskıyı hissetti.

Bevan’ın dudakları boynuna doğru kayarken, kolları da belini sarmıştı. Birdenbire Genevieve’in eski korkuları harekete geçti ve kendisini kapana kısılmış gibi hissetti. İnleyerek geri çekilmeye çalıştı. Aynı anda Bevan da geri çekilmişti. O da tıpkı Genevieve gibi soluk soluğaydı.

“Üzgünüm,” diyerek birkaç adım geriledi genç adam, gözlerini Genevieve’den kaçırıyordu. “Sana dokunmamalıydım.”

Genevieve derin bir soluk aldı, Bevan’ın yüzündeki hoşnutsuz ifade canını sıkımsa hatta öfkelenmişti. “Bir Norman kadını ve düşmanın olduğum için mi?”

“Durum yeterince karışık. Daha fazla karıştırmamak iyi olacak.”

Genevieve hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Onu öpmekten boşanmamış olabilir miydi? Yoksa bu şekilde davranmasının nedeni Norman olması mıydı?”

“Seni geri götüreyim,” dedi Bevan içindeki arzuyu zorlukla bastırarak. Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok arzulamamıştı. Genevieve, ona her şeyi unutturabilme gücüne sahipti ve bu Bevan’ı dehşete düşürüyordu.

Onu öpmenin bir hata olduğunu biliyordu ama iki yıldır ilk defa Fiona'yı düşünmeden hareket etmişti. Dudaklarını hissettiği anda, her şeyi ve herkesi unutmuştu. Ama Bevan'ı en çok rahatsız eden, karısını bile bu derece arzulamamış olmasıydı. Fiona'yı sevmiş, ona değer vermişti. Sevişmeleri hep şefkatli, güzel olmuştu ama bu çok farklıydı. Genevieve'i sadece öpmüş olmasına rağmen çok daha güçlü bir bağ hissetmişti.

Lanet olsun. Başka bir kadını arzulamak istemiyordu. Öleceği güne kadar Fiona'yı seveceğine söz vermişti. Bir başkasıyla olmayı düşünmek bile istemiyordu ama Genevieve'i arzuladığını da inkâr edemiyordu.

Onunla arasına mümkün olduğu kadar mesafe koymalıydı. Normanlar en büyük düşmanıydı ama Genevieve aklını karıştırıyor ve ona her şeyi unutturuyordu. Buna izin vermemeliydi.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

ERTEŞİ gün, şiddetli rüzgârla birlikte gelen tipi, kale duvarları dışındaki araziye beyaz bir çarşaf gibi sarmıştı. Genevieve, gün boyu Bevan'ı çok az gördü, sanki onunla karşılaşmamak için özel bir çaba harcıyor gibiydi genç adam. Gece çok az uyumuştı ve öyle derin düşüncelere dalmıştı ki Patrick'in yanına geldiğini fark etmedi.

"Günaydın," dedi Laochre Kralı. "Sizinle özel olarak konuşmak için bir fırsat arıyordum ben de."

Patrick'in resmi tavrı, konuşmak istediği konunun oldukça ciddi olabileceğini düşündürdü Genevieve'e. "Umarım, klan için bir sorun teşkil etmiyorumdur," dedi genç kadın tedirgin bir tavırla.

"Bazılarının huzursuz olduğunu itiraf etmeliyim," dedi Patrick.

Ama sizi buraya davet eden ben olduğumdan, varlığınıza alışmak zorundalar." Genevieve'e kendisine eşlik etmesini işaret ederek gözlerden uzak, konuşmalarına kimsenin kulak misafiri olamayacağı bir köşeye çekildi. "Bevan'la bir plan hakkında görüştüm"

Genevieve sessizce konuşmayı sürdürmesini bekledi ama Patrick

adeta nasıl söze gireceğini bilmiyormuş gibi huzursuzca kıpırdandı.

“Konu Rionallis mi?”

“Evet. Halklarımız arasında barışı sağlayacak bir yol düşündüm. Sizin de barış taraftarı olduğunuza inanıyorum.”

Patrick’in içten yaklaşımı Genevieve’i biraz olsun rahatlatmıştı.

“Ben ne yapabilirim?”

“Bevan’la evlenmenizi istiyorum. Bu sayede Rionallis sorunu kansız çözülecek ve her iki taraf da istediğine kavuşacak. Kralınız da bu birlikteliği destekleyeceğine inanıyorum.”

Başka zaman olsa, Genevieve, bunu bir çözüm yolu olarak kabul edebilirdi ama Bevan’ın bu plana karşı çıkacağından emindi. “Bevan bir Normanla evlenmektense ölmeyi tercih eder.”

“Sizinle evlenmesini emrettiğim takdirde bana itaat edecektir.”

Genevieve’in yüreği hayal kırıklığıyla sızladı. Patrick, mümkün olan en iyi çözümü sunuyordu. Bu sayede kan dökülmeyecek ve ailesi bir zarar görmeyecekti. Bevan ve adamları da. Ama bunun karşılığında Genevieve, hayatını onu istemeyen bir erkekle geçirmek zorunda kalacaktı.

“Evlilik konusunu Kral Henry ve Büyük İrlanda Kralı’na açmamı onaylıyor musunuz?”

“Benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Bunun için öncelikle babamın onayını almanız gerekiyor.”

“Kendisiyle Tara’da görüşmek istediğimizi bildiren bir mesaj gönderdim. Cevabı bugün geldi. Görüşmeyi kabul ediyor.”

Bunu duyduğunda Genevieve’in içi rahatlamıştı. Babasından dolayı yoldan da olsa haber almak yüreğindeki ağırlığı biraz olsun azaltmıştı. Ona gönderdiği mesajları alıp almadığını bilmiyordu ama Hugh’ın yaptıklarını öğrendiği zaman babasının evlilik anlaşmasını bozacağından en ufak bir şüphesi yoktu.

Bevan’la evlenmesine onay verir miydi? İşte bundan şüpheliydi. Büyük ihtimalle, Rionallis için savaşmayı tercih edeceklerdi. Bevan da, babası da. Keşke babası Laochre’ye gelip onu eve geri götürse ve bütün sorunları unutulabilirlerdi.

“Sizin kararınız da önemli Leydi Genevieve,” dedi Patrick. “İki halk arasında barış sağlamak için kardeşimle evlenir misiniz?”

Başka bir seçeneği olduğunu sanmıyordu. Bevan’ın da öyle. Kan dökülmesini engellemenin tek yolu buydu. “Babam onay verdiği takdirde, kardeşinizle evlenirim.”

Tipi hafiflemiş, yağış iri kar tanelerine dönüşmüştü. Genevieve, kendisiyle baş başa kalıp, düşünmek için açık havada dolaşmaya karar verdi. Kalın yün pelerini omuzlarına sardıktan sonra, kapıdan dışarı, dondurucu soğuğa çıktı. Yoğun kar yağışı nedeniyle birkaç metreden uzağını göremiyordu.

Laochre’ye geleli birkaç gün olmasına rağmen hali hazırda, korkusunu üzerinden atabilmiş değildi. Hugh’ın neler planladığını düşünmekten alamıyordu kendisini. Vazgeçmiş olabileceğine inanmıyordu. Üstelik aptalca olduğunu bilmesine rağmen birileri tarafından izleniyormuş hissinden de bir türlü kurtulamıyordu.

Geceleri en ufak bir sesle uyanıyor, korkuyla etrafına bakıp her an Hugh’ın askerlerinden biriyle burun buruna gelmeyi bekliyordu. Bu kadar zaman sonra bile bir korkak gibi davranmaktan hoşnut değildi. Hugh’dan çok uzaklarda olmasına rağmen halen onun kontrolü altındaymış gibi hissetmekten de nefret ediyordu.

Fiziksel olarak ondan uzaklaşmıştı ama duygusal açıdan henüz kendisini kurtarabilmiş değildi. Dişlerini sıkarak kale kapısına doğru yürümeye başladı. Duvarların dışına çıkmaya ihtiyacı vardı.

Kapıdaki nöbetçi, bu havada dışarı çıkmanın tehlikeli olacağı konusunda onu uyardığında, fazla uzaklaşmayacağına, hatta görüş alanı dışına çıkmayacağına dair söz verdi.

Karla kaplı zeminde yürümek sandığı kadar kolay değildi ama uçsuz bucaksız beyazlık ve sessizlik, içini huzurla doldurmuştu. Onu tehdit edecek en ufak bir şey bile yoktu etrafta.

Derin derin soluk alarak, uzun zaman sonra ilk kez kendisini özgür hissetmenin keyfini çıkardı. Ama bu özgürlük hissi ne kadar sürerdi işte onu bilmiyordu.

Patrick’le aralarında geçen konuşmayı düşündüğünde bir kez daha yüreğine bir ağırlık çöktü. Bir evlilikten kıl payı kurtulduktan sonra bir başka evlilik yapmak akıllıca mıydı? Tutsaklıktan daha tam

olarak kurtulmadan bir başka tutsaklığa boyun eğdiğine inanmak istemiyordu.

Bevan'ın ne düşündüğünü bilmek isterdi. Sevgisini değilse bile dostluğunu kazanması mümkün müydü? Evlendikleri takdirde, kan dökülmeyecek, müttefik olacaklardı. Patrick, Bevan'ı bu evliliğe zorladığı takdirde olabileceklerden endişeleniyordu. Genevieve'den nefret edebilirdi. Bir şekilde, onun için bir tehlike oluşturmadığı konusunda Bevan'ı ikna etmesi gerekiyordu.

Genevieve'in bu evlilikten bir beklentisi olmadığına inanırsa Bevan'ın da yaklaşımı değişebilirdi. Evlendikten sonra aralarındaki mesafeyi korumak zor değildi.

Düşündükçe plan daha çok aklına yatıyordu. Bevan'ın vereceği tepkiden dolayı endişeliydi ama dikkatli davrandığı takdirde onu ikna edebilirdi. Evliliğin, özgürlüğünü kısıtlamayacağını, hayatına eskisi gibi devam edebileceğini bilirse anlaşılmayı kabullenebilirdi.

O sırada derinlerden gelen bir ses duydu. Önce bir kuş sesi sandı ve neredeyse arkasını dönüp gidiyordu ama sesi tekrar duyduğunda bunun bir kuş sesi değil yardım çağlığı olduğunu fark etti. Eteklerini kaldırıp sesin geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Yamacın kıyısındaki küçük gölet tamamen buz tutmuştu ama yaklaştığında, buzun bir bölümünün kırılmış olduğunu fark etti ve soğuk suda çırpınan çocuğu gördü. Kalbi deli gibi çarparak yavaşça buzun üzerine uzandı ve karnının üzerinde kayarak suyun yüzeyinde kalmakta zorlanan çocuğa yaklaşmaya çalıştı.

Buzun, ağırlığını taşıyacağından şüpheliydi ama çocuğu ölüme terk edemezdi.

"Dayan tatlım," dedi çocuğa. "Az sonra yanında olacağım."

Buzun çatlamaya başladığını hissediyordu ama ilerlemeye devam etti. Hıçkırıkları, tüm korkularını daha çok etkilemişti genç kadını. Çocuğun kolunu tutup tüm gücüyle kendisine çekti ama aynı anda buz ikiye ayrıldı ve Genevieve, buz gibi suyun içinde buldu kendisini. İlk anda şokun etkisiyle nefes almakta bile zorlandı ama çocuğu sımsıkı kavramıştı.

Su çok derin değildi ama ıslanan kıyafetlerinin ağırlığı ve buz kıyıya ulaşmasını engelliyordu. Halen nefes almasına rağmen çocuk

kollarının arasında hareketsiz yatıyordu. Vücudu buz gibiydi ve dudakları morarmıştı.

Nöbetçilere sesini duyurabilmek için bütün gücüyle "Yardım edin," diye bağırdı.

Çok kısa bir süre sonra nöbetçilerden biri görünmüştü. Durumu fark edince diğerlerine seslendi ve yardıma koştu. Adamlar, sudan çıkmasına yardım ederken çocuk halen kollarının arasındaydı. Daha önce hiç bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu. Bacakları soğuktan iyuşmüştü ve yürümekte zorlanıyordu, yine de çocuğu bırakmadı.

Nöbetçilerin yardımıyla kaleye doğru yürürken gözleri çocuğun üzerindeydi. Çok küçüktü, üç yaşından daha büyük olamazdı. Yüzü kıl rengindeydi. Bir an önce ısınmasını sağlamazlarsa ölebilirdi.

İç avluya ulaştıklarında, etraflarını meraklı bir kalabalık sarmıştı. Genevieve, soruları duymazdan gelerek çocuğa daha da sıkı sarıldı ve yürümeyi sürdürdü.

Sonunda büyük salona ulaştılar. Isabel onu gördüğünde hemen sıcak su ve kuru kıyafetler getirmelerini emretti. Genevieve'i kendi odasına götürürken merdivenlerde Bevan'la karşılaştılar.

"Bu halin ne? Ne oldu?" diye sordu koluna yapışarak.

Genevieve zorlukla, "Göleti kaplayan buz kırılmış, az kalsın bozuluyordu," dedi.

"Senin orada ne işin vardı? Bu havada dışarı çıkmamahtydın."

"Ölebilirdi," dedi genç kadın isyan edencesine.

"Sen de ölebilirdin."

Genevieve itiraz etmek üzereydi ki Bevan'ın endişeli ifadesini fark etti. "Ben iyiyim, Bevan. Ama çocuk değil. Daha çok küçük ve soğuk suda çok uzun süre kaldı."

Bevan, çocuğu kollarının arasından aldı. "Isabel'le git ve kuru bir şeyler giyip ısın. Çocukla ben ilgilenirim."

"Hayır. Onu bırakmam."

"Bir çocuğa nasıl bakılacağını biliyorum," diye aniden parladı Bevan. "Senin de ısınman gerek. Hadi git. Yoksa seni sürükleyerek ben götüreceğim."

Genevieve düşünceli gözlerle bir süre ona baktı. Ancak çocuğa, kendi çocuğumuşçasına şefkatle sarıldığını fark ettiğinde geri adım

attı. “Tamam, ama hemen geleceğim.”

Isabel, Genevieve’i kendi odasına götürdü ve üzerindeki ıslak kıyafetleri çıkartmasına yardım ederek onu kalın bir battaniyeye sardı. “Banyoyu daha sonra yapabilirsin. Önce biraz ısınmada fayda var.” Aceleyle bitki çayı hazırlayıp Genevieve’in eline tutuşturdu.

Çay, boğazım yakmıştı ama biraz olsun ısınmış olmanın keyfiyle buna aldırış bile etmedi genç kadın. Isabel’in yardımıyla kuru bir elbise giydi ve omuzlarına yün bir şal sardı. Her yanına iğneler batırmış gibi hissediyordu ama aklı sadece çocuktaydı.

“Çocuğun ailesini tanıyor musun?” diye sordu Isabel’e.

“Babası, Bevan’la Rionallis’e giden askerlerden biriydi ve geri dönmedi. Annesine haber vermeleri için birini yollarım.”

Daha fazla vakit kaybetmek istemediğinden Genevieve kapıya yöneldi ama Isabel onu durdurmuştu.

“Gitmeden önce bilmen gereken bir şey var,” dedi genç kadın. “Bevan’m bir kızı vardı ve ateşli hastalıktan öldüğünde bu çocuğun yaşlarındaydı.”

Genevieve donup kalmıştı. Bevan’ın neden o şekilde çıktığını şimdi daha iyi anlıyordu. “Beni ona götür lütfen.”

Bevan, şifacıyla birlikte, çocuğun küçük bedenini ovup, masaj yaparak ısıtmaya çalıştı. Rengi biraz düzeldiğinde, onu kalın bir battaniyeye sardılar. Kucağında uyuyan çocukla ateşin yanına oturup gözlerini yumdu.

Lütfen ölme, diye yakardı içinden. Kontrolünü kaybetmek üzere olduğunun farkındaydı. Kızıyla karısını kaybetmenin acısı yüreğini yakıyordu. Uzun süredir bastırmaya çalıştığı duyguları, hızla yüzeye çıkıyordu. İki yıldır bunu engellemeye çalışıyordu ve sırf bu yüzden Rionallis’deki mezarlarını ziyaret bile etmemişti.

Şimdi, bu çocuğu kollarının arasında tutarken, sanki kızına sarılmıyormuş gibi hissediyordu kendisini. Gözlerini ateşe dikti ve bir kez daha duygularını bastırmaya zorladı kendisini.

O sırada kapı açıldı ve Genevieve girdi içeri. Bir şey söylemeden yanlarına gelip oturdu ve çocuğun saçlarını okşadı. Ardından avucu-

nun içine bir şey sıkıştırdığını fark etti. Genevieve’in bulduğu kumaş parçasıydı bu.

“Bunu nereden aldın?”

“Eşyalarının arasından,” dedi genç kadın. “Sana iyi geleceğini düşündüm.” Düşünceli gözlerle Bevan’a baktı. “Bu karına aitti değil mi?” diye sordu.

Bevan başıyla onayladı. “Aslında ikisine de aitti. Evlendiğimiz gün Fiona’nın elindeydi. Daha sonra kızımızın vaftizi için bunu bir boneye çevirip köşesini işlemişti.”

Genevieve, genç adamın yüzündeki acı çizgilerini fark ettiğinde içi sızladı. Acısını azaltmanın bir yolu olsaydı keşke ama maalesef sözler yeterli olmuyordu. Bu yüzden sadece yanağına dokunmakla yetindi. “Tanrıdan acını dindirmesini dilerim.”

Saatler sonra Bevan, çocukla birlikte yatağa uzanmış uyuyordu. Solukları sakinleşmiş, yüzü yumuşamıştı. İkisini birlikte izlerken, onları bırakıp hiçbir yere gidemeyeceğini fark etti genç kadın.

Bevan’ın acı çektiğini bilmek yüreğini burkuyordu.

Bevan, büyük salondaki masalardan birinde oturuyordu. Dışarı- sı karanlıktı ve insanların çoğu halen yataklarındaydı.

Çocuk bu geceyi atlatmıştı ama durumu pek iyi görünmüyordu. Hırıltılı soluklar alıyordu ve sık sık öksürüyordu. Küçük bedeni şiddetli öksürüklerle sarsılırken çaresiz, onu izlemek Bevan’ın canını yakıyordu.

Sabah uyandığında Genevieve’i yanında bulmuştu. Kollarıyla çocuğu sarmış uyuyordu. Yanında bir kadınla uyanmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu unutmamıştı.

Kısa bir süre sonra Patrick geldi yanına. “Gel, biraz yürüycüm Bevan,” dedi kardeşine.

Şafak sökmek üzereydi ve dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. Gecenin ayazıyla buza dönüşen karlar, botlarının altında ezilerek çürüyorlardı.

“Büyük İrlanda Kralı Rory O’Connor’a mesaj gönderdim,” dedi Patrick. “Seni Tara’ya çağırıyor.”

“Neden?” diye sordu Bevan merakla.

“Norman Kral orada. O'Connor, Rionallis'le ilgili kararı Kral Henry'le birlikte verecekleri haberini gönderdi.”

Bevan öfkeyle kardeşine baktı. Sorunun çözümü çok basitti ama ağabeyi işe politikayı karıştırıyordu. Kararın ne olacağını göremiyor muydu?

“Onunla evlenmem gerektiğini düşünüyorsun değil mi?”

“Evet. En basit çözüm bu olurdu ve her iki Kral'ın da bu çözümü destekleyeceğine eminim.”

“Yapamam.” Cevap çok çabuktu belki ama içinden geçen buydu.

Başlangıçta, evliliğe karşı çıkmasının sebebi Fiona'nın hatırasına ihanet etmek istememesiydi ama şimdi sebep Genevieve'di. Söz konusu bir başka kadın olsa, evlenirdi ama Genevieve'le evlenmesi mümkün değildi. Masumiyeti ve güzelliğiyle Bevan'ı derinden etkiliyordu. Ne zaman bu evliliği düşünse mavi gözlü, koyu renk saçlı ve Genevieve gibi gülümseyen bir bebek görüntüsü belirliyordu gözünün önünde. Evlenerek bir kez daha çocuğuyla karısını kaybetme riskini göze alamazdı.

“Bu konuda seçim şansın olamayabilir,” dedi Patrick. “Diğer Krallarla birlikte Kral Henry'le görüşmek için bir davet aldım.”

“Gidecek misin?”

“Henüz karar vermedim. Isabel, gitmem gerektiğini düşünüyor. Barış için bunun önemli bir adım olacağına inanıyor.” Bakışları kısa bir an kale burcuna kaydı ve hemen sonra tekrar kardeşine döndü. “Norman Kral, Genevieve'le evlenmeni isteyebilir,” dedi ve ekledi. “Ben de bu konuda ısrar etmek zorunda kalabilirim.”

“Buna hakkın yok.”

“Sadece ağabeyin değil aynı zamanda kralınım,” dedi Patrick. “İnsanlarımızın hayatlarını riske atmana göz yumamam. Rionallis'de maruz kaldığı şiddetten dolayı burada kalmasına müsaade ettim ama iş savaş noktasına gelirse...”

Patrick, cümlesinin sonunu getirmemişti ama Bevan ne demek istediğini gayet net anlamıştı.

Genevieve, ıslak süngerle çocuğun alnını sildi. Bütün çabalara rağmen annesini bulamamışlardı, zavallıyı bir başkasına emanet etmeye de Genevieve'in gönlü razı olmamıştı. Gün içinde, bir şeyler verdirip içirmeye çalışmış ama başaramamıştı. Çocuğun çok ateşi vardı ve nefes almakta da zorlanıyordu.

Şifacı çeşitli karışımlar denemiş, göğsüne, sırtına merhemler sürmüştü ama nefes alıştı düzelmemişti. Genevieve ona sarılmaktan ve dua etmekten fazlasını yapamıyordu. Annesi bulunamadığı için de çocuğu koruma arzusu daha da artıyordu.

Bevan içeri girip çocuğu gördüğünde kaşları endişeyle çatıldı. “Bir düzelme yok mu?”

“Hayır, bu geceyi çıkaramayacağından korkuyorum. Çok güçsüz düştü,” dedi Genevieve üzgün bir tavırla.

Bevan çocuğu kucağına alırken, şifacıya gidebileceğini söyledi ve sonra Genevieve'e döndü. “Bana leğen getir.”

Genevieve, leğeni getirdiğinde genç adam içini sıcak suyla doldurmasını söyledi. Çocuğun yüzünü leğene eğip başının üzerine geniş bir örtü serdi ve buharı soluması için beklemeye başladı.

“Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?”

“Bir zararı olmaz. Bir kere kızım da kötü şekilde üşütmüştü ve nefes almakta zorlanıyordu. Onun içinde aynı şeyi yapmıştık.” Eski anıların etkisiyle yüzü yine acıyla kasılmıştı. “Fiona'yla birlikte üç gece Brianna'nın başını beklemiştik. Bir şey olacak korkusuyla onu bir an bile yalnız bırakamamıştık.”

“Brianna düzelmiş miydi?” Buhar oranı azalınca Genevieve leğeni boşaltıp tekrar sıcak su doldurdu.

“Bir sabah uyandı ve kahvaltı için balı kek istedi. Tanrım, öyle mutluydum ki o an ne istese verebilirdim. Kahvaltıdan sonra da atla dolaşmaya çıkmamızı istediğini söylemişti.”

“Çıkmış mıydınız?”

“Hayır, ama aklımdan geçmedi değil.” Yavaşça çocuğun saçını okşadı. “Isabel, annesini bulamadıklarını söyledi. Adamlara göleti aramalarını söyledim.”

Genevieve, çocuğun annesinin gölette boğulmuş olma ihtimalini

düşününce gerildi. Ama bu kadar küçük bir çocuğun, özellikle bu hava şartlarında tek başına gölete gitmesi mantıklı gelmiyordu.

“Babası, adamlarımdan biriydi,” dedi Bevan neden sonra. “Ne durumda olduğunu bilmiyorum, diğerleriyle birlikte Rionallis’de esir tutuluyor olabilir.”

“Peşlerinden gidecek misin?”

“Kardeşim Connor, bir grup askerle birlikte yola çıktı bile. Ben de onlarla birlikte gitmek istedim ama görünen o ki Tara’ya gitmem gerekiyor.”

“Ya Hugh onlara saldırırsa?”

“Connor iyi bir savaşçıdır, başının çaresine bakabilir. Onu kimse kolay kolay tutsak olarak alamaz.”

Genevieve düşünceli bir tavırla uzanıp çocuğun saçlarını okşadı. “Onlarla birlikte olmak istediğini biliyorum.”

“Yapmam gereken önemli işler var.”

Dudaklarıyla ses tonu farklı şeyler söylüyordu. Orada olmak yerine Rionallis yolunda olmayı tercih ettiği çok açıktı.

Genevieve tekrar leğendeki suyu değiştirdi. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu, sadece yaramasını umuyordu. “İstersen sen gidebilirsin. Ben bu gece de yanında kalacağım.”

Bevan başını iki yana salladı. “Hayır. Burada olmaya ihtiyacım var.” Çocuğun durumu için endişeliydi ve onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu.

Genevieve, ona bakarken karşısındaki adamın sadece cecur bir savaşçı değil aynı zamanda şefkatli bir baba olduğunu da fark etti. Çok güçlü bir erkekti ve dövüşme yeteneği, Genevieve’i etkilediği gibi korkutuyordu da. Üstelik duygularını kilit altında tutuyordu. Günün birinde onları serbest bıraksa nasıl bir adama dönüşeceğini çok merak ediyordu.

Genevieve bir kez daha leğene sıcak su doldurup yanlarına döndü. “Tara’ya ne zaman gidiyorsun?”

“Üç gün içerisinde. Büyük İrlanda Kralı, Rionallis sorununu ora-
da bir çözüme kavuşturmak niyetinde.

Patrick’le aralarında geçen konuşmadan bahsetmenin zamanı gelmişti. Bir şekilde, Bevan’ı evliliğin en doğru çözüm olduğuna

ıkna etmeliydi ama yüzündeki gergin ifade tereddüt etmesine neden oldu. “Patrick, evlenmemiz gerektiğini düşünüyor.”

“Kendi topraklarımı, geri almak için seninle evlenmeyeceğim.”

Genevieve derin bir soluk alarak incinen gururunu bir kenara bıraktı. “Düşmanın olduğuma inandığın için beni kendinden uzak tutmak istediğinin farkındayım,” dedi yavaşça. “Ama bu şartlarda evlenebileceğin tek kadın benim. Ayrıca bunun gerçek bir evlilik olması-
nı da beklemiyorum.” Genç adama daha da yaklaşarak elini omzuna koydu. “Gerçek bir evlilik olmak zorunda da değil. Senden yatağımı paylaşmanı beklemeyeceğim.”

Bevan’ın kasları birden gerilmişti ama genç kadın söyleyecekleri bitmeden geri adım atmak niyetinde değildi.

“İstedğin gibi yaşamakta özgür olabilirsin. Tıpkı şu an olduğun gibi, ne zaman istersen o zaman gelirsın veya gidersin.” Bevan’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa söyledikleri az da olsa işe yarıyordu. Parmağını kıpırdatmana gerek kalmadan Rionallis, tekrar senin olabilir. Tek bir adamını bile kaybetmeden orayı geri alabilirsin.”

Bevan birden uzanıp bileğini tuttu ve sıkıca kavradı. “Sen ne yaptığını bilmiyorsun Genevieve.”

“En azından bunu biraz düşünebilirsin değil mi?”

Bevan bir cevap vermedi ama başparmağı hafif hafif bileğini okşuyordu. Başını kaldırıp baktığında yeşil gözlerinde arzu vardı. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Bevan, onu arzuluyordu.

Genevieve geri çekildi. “Lütfen bunu düşün Bevan. Rionallis’e sahip olduğun gibi, bütünüyle özgür bir adam olacaksın.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

ASKER, karanlığa bürünmüş kaleye girer girmez, defalarca omuz omuza savaştığı adamlara doğru yürüdü. Dostları, akrabaları-
dı bu insanlar ve ihaneti hak etmiyorlardı.

Sör Hugh, onu MacEganlar'a ihanet etmeye zorluyordu. Aksi
takdirde karısı Kiara'ya zarar verecekti. Öfke ve çaresizlik içini ka-
vuruyordu. Talimatlarını yerine getirmekten başka seçeneği yoktu.

"Sen buraya nasıl geldin?" diye sordu nöbetçilerden biri onu he-
men tanıyarak. "Öldüğünüzü düşünmüştük. Normanlar..."

"Kaçtım," dedi genç adam. "Diğerleri halen esir tutuluyor."

"Yaşıyorlar mı?"

"Şimdilik."

"Bu iyi. Bevan birkaç gün önce, sizi kurtarmaları için bir grup
gönderdi. Connor da grupla birlikte gitti."

"Bevan neden kendisi gitmedi?"

"Kral müsaade etmedi." Birlikte iç avluya doğru yürümeye baş-
ladılar. "Eğer halen hayattalarsa, yakında geri dönerler."

Asker, karısının hayatından duyduğu endişeye rağmen ondan
bahsetmedi. Sör Hugh, onu da diğerleriyle aynı yerde mi tutuyordu?
Yoksa onu başka bir yere mi götürmüşlerdi? Norman'ın yüzündeki
tade gözünden kaçmamıştı ama o anda karısına dokunmaması için
dua etmekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

"Sen ne durumdasın? Sana bir zarar verdiler mi?"

Asker başını iki yana salladı. İşe yarayacağına inandıklarından
ona bir zarar vermemişlerdi ama karısı ellerindeydi. Tüm bunların
sorumlusu lanet olası bir kadındı. Öfke içini kavuruyordu. Genevieve
Renalt olmasa bunların hiç biri başlarına gelmeyecekti.

Sör Hugh, ne pahasına olursa olsun kadını istiyordu. Ondan baş-
ka bu şeyden bahsettiği yoktu. Genevieve'i güvenli bir şekilde
Rionallis'e geri götürdüğü takdirde, Sör Hugh, Kiara'yı bırakacaktı.

"Bevan burada mı? Onunla konuşmalıyım."

"Odasında," dedi nöbetçi.

"Peki, Leydi Genevieve?" Onu mutlaka bulmalı ve Rionallis'e
geri götürmeliydi. Ancak o zaman Kiara'ya kavuşabilirdi.

"Halen burada," dedi arkadaşı. "Birkaç güne kadar Bevan'la bir-
likte Tara'ya doğru yola çıkıyoruz. Sen de gelecek misin?"

"Daha yeni geldim. Bana ne görev vereceklerini bilmiyorum."
Hafifçe arkadaşının sırtına vurduktan sonra ileri doğru birkaç adım
attı ama adam onu bir kez daha durdurdu.

"Birkaç gün önce oğlunu bulduk."

"Oğlunu mu?" Kiara, Declan'ı güvenilir bir arkadaşına emanet
etmişine dair yemin etmişti. Oğluna bir zarar gelebileceği aklına bile
gelmemişti. "Ne oldu?"

"Endişelenme. Onu buraya getirdik ama karın..."

Askerin yüzü gerildi. "Karım, bizi kurtarmak için peşimizden
kalmış ama Sör Hugh'm adamları onu da yakaladılar. Diğerleriyle
birlikte Rionallis'de tutsak o da."

"MacEganlar, hepsini kurtarmadan huzur bulmayacaklardır."

Asker, bundan arkadaşına kadar emin değildi. Bevan'ın hemen
Rionallis'e saldırması gerekirdi ama bir şey yapamıştı. Onları bu
bunlarına bırakmıştı. Eğer hemen saldırırsa olsaydı Kiara da şu anda
burada olacaktı.

“Oğlum nerede?”

“Ust katta.”

Asker, hemen merdivenlere yöneldi ama yol üstünde karşılaştığı arkadaşlarıyla selamlaşırken hem vakit kaybetti hem de sinirleri daha da gerildi. Arkadaşlarının iyi dilekleri, suçluluk duygusunu arttırıyor adeta fiziksel bir acı veriyordu. Onlara ihanet etmesi mümkün değildi. Derin derin soluklar alarak kendisini toparlamaya çalıştı. Öncelikle oğlunun güvende olmasını sağlamalıydı, hemen sonra Leydi Genevieve’i, Sör Hugh’a götürecek ve dostlarına ihanet etmeden bu işe bir son verecekti.

Arkadaşının tarif ettiği odayı bulup yavaşça kapıyı açtı. İçeride karşılaşacağı manzaradan korkuyordu. Odadaki tek ses taş ocakta yanan odunların çıtırtılarıydı. O sırada, sandalyede uyumakta olan Bevan’ı fark etti ve donup kaldı. Bevan uyandığı takdirde planını uygulamasına imkân yoktu.

Gözlerini odada gezdirdi ve Leydi Genevieve’in kollarının arasında Declan’la yatakta uyuduğunu gördü. Bir an kalbi durdu adeta. Titrek bir soluk alıp geri çekildi ve kapıyı sessizce kapattı. Tanrı, karısıyla oğlu arasında bir seçim yapmasını istiyordu sanki ama asker ne yapacağını bilmiyordu.

Genevieve bir ağlama sesiyle uyandı. Küçük çocuk, kollarının arasında kıvranıyor annesini istiyordu.

“Onu bulacağız tatlım,” diyerek onu yatıştırmaya çalıştı ve alnını öptü. Gece neredeyse hiç uyumamıştı. Çocuğun başını, sık sık değiştirdiği sıcak su leğeninin üzerinde tutmuş, şifacının hazırladığı merhemleri vücuduna sürüp, bitki çayları içirmeye çalışmıştı. Çocuk ancak şafağa doğru biraz toparlanmış, daha rahat nefes almaya başlamıştı. Belki hemen düzelmeyecekti ama Genevieve en azından yaşayacağından artık emindi.

Çocuğu kucağına alıp yatakta doğrulduğunda Bevan’ın sandalye üzerinde uyuduğunu fark etti. Aralarındaki gerginliğe rağmen, orada kalmakta ısrar etmişti. Onu uyandırmamaya özen göstererek, kucağında çocukla birlikte kalktı ve kapıya yöneldi.

Zavallı çocuk iki gündür bir şey yememişti. Kahvaltı saatini kaçırmışlardı ama salona girdiklerinde Genevieve hizmetlilerden birinden çocuk için et suyuna çorba getirmesini istedi.

Çocuk gerinerek gözlerini açtı ve ona baktı. Ela gözlerinde ürkek ama aynı zamanda meraklı bir ifade vardı.

“İsmin ne?” diye sordu Genevieve alçak bir sesle.

Cevap vermek yerine, Genevieve’in bir tutam saçını parmağına dolayıp ağzına götürmeyi tercih etmişti. Çorba geldiğinde, genç kadının yemesine yardım etti. Çocuğun, iştahla yemeğini yemesi içini rahatlatmıştı.

Kasığı, boşalan kâsenin yanına koymuştu ki büyük salona bir adam girdi. Açık renk saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Duruşu ve yürüyüşünden kendisine olan güveni açıkça anlaşılıyordu. Onu gördüğünde, yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı.

Kadınların aklını başından alacak, içini eritecek türde bir gülümsemeydi bu ama Genevieve onu başıyla selamlamakla yetindi ve dikkatini tekrar kucağındaki çocuğa verdi. Adam bankta hemen yanına oturunca şaşırmıştı.

“Sen Genevieve olmalısın.”

Genç kadın yanaklarının kızardığını hissetti. Adama kaçamak bir bakış attığında, gülümsemesinin daha da genişlediğini gördü.

“Adım Connor MacEgan.” Uzanıp çocuğun saçlarını karıştırdı. “Çok güzel bir çocuk değil mi? Patrick, onu göletten kurtardığını söyledi.”

“Evet. Halen ailesini arıyorlar.”

“Haberim var.” Connor’ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Sanki bir şeyler biliyor ama söylemiyor gibiydi. Sonra birden konuyu değiştirdi ve genç kadını şaşırttı. “Çok güzel bir kadın olduğunu itiraf etmeliyim. Seninle karşılaşmak benim için büyük bir keyif oldu.”

“Kadınlarla ilk karşılaşmada hep böyle pervasız mısındır?” diye sordu Genevieve. Sonra ne dediğini fark ederek elini dudaklarına bastırdı. Adam sadece iltifat etmişti ama görünüşü Genevieve’i huzursuz ediyordu. Yakışıklı bir yüz, buz gibi bir kalbi gizlerdi, bunu Hugh sayesinde öğrenmişti.

“Evet.” Bevan’ın sesi salonun diğer tarafından gelmişti. “Connor

karşısına çıkan her kadına göz koyar.” Onlara doğru yaklaştığında, Genevieve ıslak saçlarını ve yüzüne düşen damlaları fark etti. Yüzü birkaç günlük sakalla gölgelenmişti ve sakalın gizleyemediği yara izleri, yüzüne ürkütücü bir ifade veriyordu.

Connor, genç kadına doğru eğilerek muzur bir gülümsemeyle, “Yoksa ağabeyimin de mi sende gözü var?” diye sordu. “Eğer öyleyse, senin için onunla dövüşebilirim.”

“Onu rahat bırak,” dedi Bevan masaya yaslanıp dik dik kardeşine baktı. “Adamları buldun mu?”

Connor’ın ifadesi birden ciddileşmişti. “Üçünü geri getirdik. İkisi maalesef ölmüş ve biri de kayıp.”

“Hugh’in adamları sizi fark etmedi mi?”

“Rionallis’in halkı bize yardımcı oldu. Sör Hugh kalede değildi zaten.” Genevieve’e bir bakış attı. “Onu arıyor.”

Genevieve titrek bir soluk aldı. Hugh’in vazgeçmeyeceğini en başından beri biliyordu ama yine de içi korkuyla doldu.

“Nerede olduğunu biliyor,” dedi Bevan sakince.

“Evet. Ama aynı zamanda gücümüzün de farkında. Laochre’ye saldıracabileceği kadar askeri yok.” Connor başıyla çocuğu işaret etti. “Kayıp olan asker, çocuğun babası ve kendi başına kurtulmuş.”

“Burada mı yani?” Bevan bir cevap beklemeden hemen ekledi. “Onu hemen buraya gönderin. Oğlunu görmek isteyecektir.”

Connor’un yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. “Buradaymış ama yine ortadan kaybolmuş. Nerede olduğunu kimse bilmiyor. Ters bir şeyler var. Adamlar, karısının da Sör Hugh’in tutsağı olduğunu söyledi. Askeri bize karşı kullanmak istemiş.”

Genevieve, kucağındaki çocuğa sıkıca sarılıp saçlarını okşamaya başladı. Annesinin güvende olmasını diledi içinde. Eğer zavallı kadın Hugh’in elindeyse, merhamet görmeyeceği kesindi.

“Adamları serbest bıraktığımızda yanlarında bir kadın yoktu,” diye ekledi Connor. “Kadına ne olduğu hakkında bir fikrim yok.”

Genevieve gözyaşlarını zorlukla bastırıyordu. Çocuğun alnını öperek içinden dua etmeye başladı. Eğer İrlandalı kadının bir işine yaramayacağına inanırsa, Hugh gözünü kırpmadan onu öldürürdü.

“O halde onu ve karısını hemen bulmalıyız,” dedi Bevan.

“Bunun için gerekeni yapacağımdan şüphelen olmasın.” Connor, ağabeyine baktı. “Sen Kralla görüşmeye gittiğinde ben de bununla ilgilenirim.” Tunığının cebine uzanıp üzeri küçük kırmızı yemişlerle süslü bir çobanpüskülü dalı çıkardı ve Genevieve’e uzattı. “Senin için.” Elini dudaklarına götürüp hafifçe öptü.

Genevieve elini geri çekmeye çalıştı. Connor’un davranışları ona, Hugh’la ilk tanıştıkları zamanları hatırlatmıştı.

“Yarın Tara’ya gitmek için yola çıkıyorum,” dedi Bevan sanki hiçbir şey olmamış gibi. “Patrick, yanıma asker verecek.” Başıyla Genevieve’e işaret etti. “Yokluğumda onunla ilgilenirsin değil mi?”

Connor’un yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. “Onunla çok yakında ilgileneceğime emin olabilirsiniz.”

Bevan’ın sözleri, Genevieve’e huzursuz etmişti, kendini, sanki başka bir erkeğe devredilen bir eşya parçası gibi hissetmesine neden olmuştu. “Teşekkür ederim ama ben kendi başımın çaresine bakarım.” Ayağa kalkıp kucağındaki çocuğu kalçasına dayadı ve hızla yanlarından uzaklaştı. Tam salondan çıkmak üzereyken çocuk kollarının arasında çırpınmaya başladı.

“Baba,” diye bağırdı kollarını uzatarak. Genç kadın dönüp o yöne baktığında küçük bir hareket gördüğünü sandı. Az ilerde Bevan ve Connor, olan bitenden habersiz konuşmayı sürdürüyorlardı. Çocuk ağlayarak kucağından inmeye çalıştı ama Genevieve izin vermedi. Çocuğun bağırdığı tarafta kimse yoktu ama her nedense ensesinde bir karıncalanma hissetti genç kadın.

Çocuğu sakinleştirmeye çalışarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Odaya girdiklerinde ağlaması kesilmişti ve başını omzuna yaslamış, Genevieve’in saçlarıyla oynuyordu. Kısa bir süre sonra genç kadının kolları arasında derin bir uykuya daldı.

Genevieve kollarında kıvrılmış uyuyan çocuğun sıcaklığıyla adeta kendisinden geçti. Günün birinde çocukları olmasını çok istiyordu ama bunun için bir erkeğe boyun eğmesi gerekeceğini düşününce bedeni buz kesiyordu. Bevan’la durum belki farklı olabilirdi. O en azından yaşadıklarına şahit olmuştu ve Genevieve’e el kaldırmazdı.

Diğer yandan Genevieve’e, evlendikleri takdirde sınırsız özgürlük hakkı tanımıştı. Ondan bir beklentisi olmayacağına dair söz ver-

mişti. Genevieve korkusunu yense bile Bevan'ın, yatağını paylaşmak istemeyeceğini biliyordu. Rionallis'de birlikte yaşasalar bile bu konuda fikrini değiştireceğini sanmıyordu.

Birkaç gün içerisinde babası, Genevieve'in geleceğine dair bir karar vercekti. Kendi hayatı üzerinde hiçbir kontrolünün olmaması genç kadını deli ediyordu.

O sırada Isabel odaya girdi ve genç kadını gördüğünde yüzü aydınlandı.

"Genevieve, yardımına ihtiyacım var. Müsait misin?" Genevieve huzursuzca kıpırdandı ve kucagında uyuyan çocuğa baktığında Isabel gülümsedi. "Onun için endişelenme. Siorcha, onunla ilgilenabilir." Odanın girişinde duran orta yaşlı kadına başıyla içeri girmesini işaret etti. Kadın, çocuğu Genevieve'in kucagından alarak, kendi göğsüne yatırıyordu hemen.

Isabel, kolundan tutup onu odadan çıkardı ve bir sepet dolusu yeşilliği eline tutuşturdu. "Bu akşam Alban Arthuan kutlamaları var. Bizim Noel kutlamalarımıza benziyor ama İrlandalıların kendilerine özel adetleri var. Emin ol çok hoşuna gidecek."

Genevieve isteksizce Isabel'in peşinden alt kata indi. Eğlenceye katılmak gelmiyordu içinden. Bevan'ın yakında yola çıkacak olması korkularını harekete geçirmişti. Ancak o yakınlardayken kendisini güvende hissedebiliyordu. Üstelik bir de Connor sorunu vardı. Cesur tavırları ve ilgisi Genevieve'i huzursuz ediyordu.

Hazırlıklar için diğer kadınlara yardım ediyordu ama akli oradan çok uzaklardaydı. Hayatı üzerinde söz hakkı olmaması ve kararları onun adına hep başkalarının veriyor olması genç kadını çıldırıyordu. Korkakça davranmayı bırakmalı, kontrolü eline geçirmeliydi.

Bevan'ın evliliğe karşı çıkması halen büyük bir sorundu ama onun da kan dökülmeden bu sorunu çözmek istediğine inanıyordu Genevieve.

Belki de en iyisi onlarla birlikte Tara'ya gidip, bu konuyu Kral Henry'le bizzat görüşmekti.

Kışın başlangıcını işaret eden Alban Arthuan kutlamaları, hem

keyifli hem de büyüleyiciydi. Titrek mum ışıkları, süslemeler, ocakta yanan ateşin yaydığı sıcaklık Genevieve'de kendi evindeymiş hissini uyandırmıştı.

Connor, sürekli olarak ona yemek taşıyor, eğlenceli hikâyeler anlatarak genç kadını güldürmeye çalışıyordu.

"Güldüğünü görmek çok güzel," dedi genç adam sonunda.

"Uzun zamandır gülmek için bir neden bulamıyordum," dedi Genevieve. "Çok iyi bir ailen var, onlardan çok hoşlandım."

"Hepsi de iyi insanlardır." Liköründen bir yudum aldı.

"Çocuğun ailesini arayacak mısın?"

"Şafakta," dedi Connor ve gülümsedi. "Ama bu akşam sadece mevsim dönümü kutlayacağım."

Genevieve, salondaki birkaç kadının kıskanç gözlerle Connor'la onu izlediklerini fark etti ama aldırmadı. Akli Bevan'daydı. Nerede olduğunu merak ediyordu. Adamlarını almak için Ennisleigh'ye gitmiş olabilir miydi? Kutlamalar için Laochre'ye dönecek miydi?

"Aklinin başka yerde olduğu çok açık," dedi Connor uzanıp elini tutarak. "Seni yalnız bırakmamı ister misin?"

Genevieve düşünceleri bir kenara bırakıp başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Sadece bu gece kafamı toparlamakta zorlanıyorum."

"Benimle dans et." Connor her iki elini birden tuttu. İlgi dolu gözleri Genevieve'i etkiliyor ama aynı zamanda ürkütüyordu da.

"Dans etmemeyi tercih ederim." Ama duygusal melodi içine işliyordu.

"O halde sadece dinle," dedi Connor hafifçe ensesine dokunarak. Genevieve geri çekilmek istedi ama Connor ileri gitmemiş, küçük bir temasla yetinmişti.

Peş peşe birkaç parçayı sessizce dinledikten sonra genç adam onu dans etmeye ikna etti. Genevieve dansın adımlarını takip etmekle zorlanıyordu. Sonunda çabalamaktan vaz geçip kendisini Connor'un kollarına bıraktı. Ama dans ederken de aklında sürekli Bevan vardı. Dans edip eğlenecek türde birine benzemiyordu. Karısı ve çocuğunu kaybetmeden önce nasıl bir adam olduğunu merak ediyordu.

Uykusuz bir gecenin ardından içtiği şarap ve dansın etkisiyle

dengesini kaybedip savruldu ama düşmeden önce Connor, onu tutup kollarıyla sardı.

Connor'ın ifadesinden onu öpmek niyetinde olduğunu fark etti ve gülümsemesi soldu. "Lütfen yapma."

Genç adamın başparmağı, dudağına dokunup oradan yavaşça boynuna kaydı. "Ona değer veriyorsun değil mi?"

Kimden bahsettiğini sormaya gerek yoktu. Kalp atışları hızlandı ve cevap vermek için doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Bevan, benim arkadaşım."

"Ona karşı hissettiklerin arkadaşlıktan daha derin. Eğer bir başka erkek söz konusu olsaydı, bu gece birkaç öpücük çalmaktan çok daha fazlasını yapardım." Nedense küstahlığı hiçte itici gelmemişti genç kadına. Tersine komikti.

"Buna gerçekten inanıyorsun değil mi? Yakışıklı bir adam olman seni öpmek için can atmamı gerektirmez."

Connor keyifli bir kahkaha attı. "Demek yakışıklı olduğumu düşünüyorsun. Bunu ona söylemek zorundayım." Genevieve'in yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bence onu kıskandırmalıyız."

"Bevan burada değil." dedi Genevieve. "Askerlerini toplamak için Ennisleigh'ye gitti."

Connor, hafifçe yanağını okşadı. "Gerçi döndü ve bir süredir seni izliyor. Hadi, tek bir öpücük."

"Kadınların seni reddettiği olmaz mı?"

"Asla," diyerek gülümsedi genç adam. "Ne tepki vereceğimi hiç merak etmiyorsun?"

"Sana inanmıyorum. Bence sadece öpücük koparmak peşindesin. Bevan burada değil."

Connor güldü. "Yapmayacağım şey değil. Ama gerçekten burada ve bizi izliyor."

Genevieve, başını Connor'un işaret ettiği yöne çevirirken genç adamın dudaklarını yanağında hissetti ama Bevan'ı gördüğü anda her şeyi unuttu. Connor doğruyu söylemişti. Bevan, elinde likör kadehi, duvara yaslanmış ikisini izliyordu. Yüzünde anlaşılabilir bir ifade vardı ve hareketsiz, öylece duruyordu.

"Bekle," diye onu uyardı Connor. "Bırak peşinden gelsin. Bevan,

bir meydan okumaya asla karşı koyamaz."

Ama Connor'ın söylediği gibi olmadı, tersine Bevan arkasını dönüp gitti. Genevieve, kanının donduğunu hissetti. Bevan, onu hiç umursamıyordu. Onun için sadece taşıdığı bir sorumluluktan.

Sıcak bir el yanağını okşadı. "Eğer, gözünün önündeki güzelliği göremeyecek kadar aptalsa bu onun sorunu ama ben aptal değilim."

Connor'un dudaklarını, dudaklarında hissettiğinde Genevieve içinde hızla yükselen korkuya karşı koymaya çalıştı. Nazik teması ve sıcak dudakları kendisini iyi hissettirmeliydi ama tersine kapana kısılmış gibi hissediyordu. Hugh da tıpkı Connor gibi başlangıçta nazik, ilgili ve sıcaktı.

Genevieve titredi ve ürkek bir inilti koptu dudaklarından. Connor hemen geri çekilip omuzlarını tuttu.

"Sen iyi misin?"

"Hayır," Genevieve, onu iterek kendisinden uzaklaştırdı. Connor karşı koyamamıştı ama dikkatli gözleri üzerindeydi. Genç kadın kalabalığın arasından sıyrılıp merdivenlere yöneldi ama basamakları emanacak gücü bulamadı kendisinde. Yığılcasına bir basamağa oturup başını duvara yasladı.

Korkusunun yersiz olduğunu biliyordu. Connor'un niyeti kötü değildi, sadece bir öpücük çalma peşindeydi. Ama Hugh'un tacizi çok derin izler bırakmıştı ve ne kadar iyi niyetli olsa da Connor, ona Hugh'ın ilk günlerdeki halini hatırlatıyordu.

Gözlerine hücum eden yaşları zorlukla bastırdı. Genevieve'in gözleri kuru kalmıştı ama içi kan ağlıyordu.

Bevan, Genevieve'in peşinden gitmemek için kendisini zor tutmuştu. Connor'un çaldığı öpücük ve genç kadının koşarak ondan uzaklaşması Bevan'ın kontrolünü neredeyse kaybetmesine neden oluyordu.

Gölgelerin arasında ilerleyerek Genevieve'i görebileceği bir köşeye geçti. Kollarını bedenine sarmış, basamaklarda otururken yüzünde ağlamaklı bir ifade vardı ama hiç gözyaşı dökmedi.

Connor'un onu öpmesini beklemiyordu Bevan ve Genevieve'i

yalnız bıraktığı için kendisine kızılıyordu. Kardeşinden korkmuş hatta dehşete düşmüştü. Maruz kaldığı şiddet ve tacizden sonra hemen her erkek, onda aynı etkiyi bırakabilirdi.

Biri hariç. Bevan'dan kaçmamıştı. Ona sarılmış, zarif bedeninin onunla yaslanmış hatta öpmüştü.

Genevieve, Rionallis için savaşmasını engellemek için onunla evlenmeye bile razı olmuştu. Ondan bir beklentisi olmayacağına dair söz vermiş, hayatını dilediği gibi yaşayabileceğini, hayatına hiçbir şekilde karışmayacağını söylemişti.

Sözüne sadık kalacağından Bevan'ın en ufak bir şüphesi yoktu ama onuru bu teklifi kabul etmesini engelliyordu. Küçük çocuğa sarılıp uyurken izlemişti onu. Çocuğu göğsüne yatırıp alçak sesle şarkı söylerken dinlemişti. Genevieve, anne olmak için yaratılmıştı ve bu şansı elinden almaya hakkı yoktu.

Bevan, yapmaması gerektiğini bildiği halde genç kadına doğru yürüdü. Aralarındaki mesafeyi korumalıydı ama onu böyle görmeye dayanamıyordu. Nasıl olup da bu kadar içine işlemişti? Genevieve, tekrar hissetmesini sağlamıştı ama nasıl?

Genevieve başını kaldırıp ona baktığında, bakışları donuk ve boştu. Onu Connor'la yalnız bıraktığı için kendisine kızılıyordu. Bir kadına zarar vermektense, kendi kolunu kesmeyi seçerdi Connor ama Genevieve'in yaşadıklarını anlamasına imkân yoktu.

"Yarım yola çıkıyorum," dedi Bevan, başka ne söyleyeceğini bilemediğinden. "Rionallis'le ilgili kararı Kral verecek." Bunu Genevieve de biliyordu. Neden tekrar bu konuyu açmıştı sanki?

Genevieve oturduğu basamaktan kalkarken dudakları soğuk bir tebessümle kıvrıldı. "Sana şans dilemek isterdim ama korkarım bunu yapamayacağım."

Bevan, buna ne cevap vereceğini bilemedi. Genevieve de bir cevap beklemiyordu zaten.

"Rionallis konusunu çok düşündüm," dedi genç kadın. "Bence, seninle Tara'ya gelmem en doğrusu. Babamla bizzat konuşup, her şeyi açıklığa kavuşturabilirim."

"Hayır. Burada, askerlerimizin koruması altında kalacaksın."

"Burada, tutsak olmayı reddediyorum."

"Tutsak mı? Hugh'ın adamları, dışarıda bir yerlerde seni ellerine geçirmek için hazır bekliyorlar. Kendini tehlikeye atmaya izin vermeyeceğim," dedi Bevan. "Ve bu son sözüm."

"Benim üzerimde bir hakkın yok Bevan. Canımı ne isterse onu yaparım." Gözlerinde isyankâr bir ifade belirmişti ve bir an için Bevan, aklını başına getirene kadar onu sarsmak istedi.

Genç kadının bileklerine yapıştı. "Bana karşı çıkmaktan vazgeç Genevieve." Genç kadının acıyla yüzünü buruşturduğunu görünce hemen parmaklarını gevşetti ve başparmağıyla yavaş yavaş bileğini okşadı. "Üzgünüm, canını yakmak istememiştim."

"Bevan, bunu yapmak zorundayım," diye fısıldadı. "Büyük bir hata yaptım ve babamdan, Hugh'la evlenmeme izin vermesini istedim. Bu hatayı düzeltmek için Kral'la görüşmesi gereken benim"

"Bu babamın görevi," dedi genç adam. "Hugh'ın sana zarar vermesine asla göz yummamalıydı."

"İngiltere'de her şey çok farklı. Bir kadın, erkeğin isteklerine boyun eğmek zorunda."

"Bu çok yanlış. Eireann'da kadınlar, erkeklerle eşit haklara sahiptirler." İngilizlerin, kadınlarına neden böyle davrandıklarını aklı bir türlü almıyordu. "Marstowe gibi bir adamla evlenerek hayatın boyunca acı çekmen büyük haksızlık."

"Doğru. Ama eninde sonunda evleneceğim ve bu konuda en ufak bir söz hakkım olmayacak. Sadece, babamın Hugh'dan daha iyi birini seçmesi için dua edebilirim."

Onun başka bir erkekle evlenebileceği düşüncesi Bevan'ın canını sıkıyordu. Başka bir erkeğin, ona dokunmasını istemiyordu. "Bir manastıra katılabilirsin."

"Rahibe olmaya uygun biri değilim," dedi genç kadın. Açıkça dile getirmemişti ama gözlerindeki ifade gayet açıktı. Genevieve gibi bir kadın çocuk doğurmalı, anne olmalıydı.

Onunla evlenmemesi için çok geçerli bir nedendi bu. Tekrar baba olamazdı. Bir başka çocuğa sahip olma düşüncesi canını yakıyordu.

Genevieve'le evlenirse, ondan uzak duramayacağını biliyordu. Eninde sonunda ona dokunmak, onu kollarının arasına almak, kadını yapmak isteyecekti. Bunları, o anda bile istiyordu ve bedeninin arzu-

larına karşı koymak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Hafifçe öksürerek konuyu değiştirdi. "Çocuk nasıl?"

"Daha iyi. Onunla Siorcha ilgileniyor. Aslında şımartıyor demek daha doğru ama sık sık annesini isteyip ağlıyor."

"Bütün çocuklar annelerini isterler. Bazen Brianna onu kucağıma almama izin vermez, annesini isterdi."

"Çok üzücü," diye mırıldandı genç kadın. "Hugh'ın zavallı kadına neler yaptığını düşünmeye korkuyorum."

"Ona fazla bağlanmamalısın."

"Biliyorum." Dudakları hafif bir tebessümle kıvrılmasına rağmen bir damla yaş yanağına doğru süzüldü. "Ama bazen hislerine hâkim olamıyor insan."

Bevan, gözyaşını silip yanağını okşadı. Yüzündeki morlukların üzerini kapatmıştı ama yine de belli oluyordu. Buna rağmen, halen çok güzeldi. İçinde yükselen arzuyu bastırmaya çalıştı ama Fiona'ya ve büyük kaybının acısını unutmaya ihtiyacı vardı.

"Haklısın." Genevieve'e yaklaşıırken sesi boğuklaşmıştı. "Bazen bir başkasına karşı hislerini kontrol edemiyor insan." Tek koluyla genç kadının belini kavradı ve geri çekilmek isterse diye bekledi.

Genevieve yerinden kıpırdamadı. Onunla birlikte dünya da durmuş gibiydi. Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. Gözleri buluştuğunda, genç adamın içini kavurucu bir ateş sardı. Genevieve, destek almak istercesine sırtını duvara yasladı. Bevan, dudaklarını boynunda dolaştırırken bile aklı durması için haykırıyordu. Onu serbest bırakmalıydı. Genevieve'e asla sahip olamazdı. Bu yanlıştı.

Genevieve ellerini göğsüne yasladı. Ürkek ve tedirgin bir hali vardı ama yine de geri çekilmedi tersine kollarını boynuna doladı.

Bevan, en son ne zaman bir kadının, ona bu şekilde sarıldığını hatırlamıyordu. Bedenin ihtiyaçlarına daha fazla karşı koyamayarak genç kadının dudaklarını kavradı.

Genevieve, kollarının arasında titriyordu ama ne geri çekildi ne de kaçtı. Titrek bir soluk alarak. "Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı. "Ben..."

Bevan'ın elleri belinde aşağılara kaydı ve kalçalarını kavrayıp,

kendisine çekti. "Biliyorum." Ama sözcüklerin bir anlamı yoktu. Hiçbir şey onu arzulamasını engelleyemezdi.

Onu tekrar öptü. Kalçaları, şehvetli bir dansa başlamış, karnına kasıklarına sürtünüyordu. Müziğin sona ermek üzere olduğunu fark etti ve geri çekilerek genç kadını elinden tutup koridor boyunca yürümeye başladı. Oda kapısına geldiklerinde durup ona baktı. Dudakları öpülmekten kızarmış, hafifçe şişmişti. Onunla sevişmeyi her şeyden çok istiyordu. İçinde olmaya, sıcaklığını hissetmeye ihtiyacı vardı ama onuru bu çılgınlığa bir son vermesi gerektiğini haykırıyordu.

Kalan son gücünü de kullanarak geri çekildi. "Git Genevieve. Bunu istemiyorsun."

Genevieve bir adım geri çekildi. Bir an sanki kaçıp gidecekmış gibi bakmıştı ama öylece durup tedirgin gözlerle Bevan'a baktı.

"Bana değer veriyor musun Bevan?" diye sordu. "Yoksa halen senin için sadece bir Norman mıyım?"

Gözlerindeki yaşları fark etti ve tüm direncini yitirdi. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve arzu dolu gözlerle ona baktı.

"Tek bir öpücük," dedi adeta yemin edercesine. Bundan daha fazlasını almayacaktı. Yanağındaki morluğu önce parmak uçlarıyla okşadı ardından dudaklarıyla. Dudakları ağzına yaklaşıırken genç kadın gözlerini yumdu ve dudaklarını araladı.

Elleri göğüslerinin yuvarlaklığını kavradığında, Genevieve bir an için gerilmişti ama bakışlarında arzu vardı. Bevan, ince kumaşın üzerinden yavaşça meme uçlarını okşamaya başladı. Genç kadının beli bir yay gibi gerildi ve engelleyemediği bir inilti koptu dudaklarından. Korkuyla, şehvet birbirine karışmıştı adeta.

Dudakları büyük bir açlıkla tekrar buluştu. Genevieve, onu tekrar hayata döndüren kaynak gibiydi ve içindeki susuzluğu gideriyordu. Öpüşüne karşılık verirken, yıllarca çektiği acı, üzüntü kaybolup gitti.

Derken gözyaşlarının tadını aldı dudaklarında ve kendisinden nefret etti. Zor da olsa arzularını dizginledi ve geri çekildi.

"Git Genevieve," dedi yavaşça. "Şimdi."

Yerinden kıpırdamayınca oda kapısını açtı. Gözünden aşağıya bir damla yaş daha süzüldü ve sessizce Bevan'ın isteğine boyun eğdi.

Genevieve gözden kaybolduğu anda genç adam öfkeyle kapıya bir yumruk geçirdi. Genevieve söz konusu olduğunda ne kadar çabalasa da iradesine hâkim olamıyordu.

Koridorun diğer tarafındaysa Genevieve başını duvara yaslamış soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu. Düştüğü utanç verici bu durumun tek sorumlusu olarak kendisini görüyordu. Bedeni halen yeni keşfettiği duyguların etkisiyle sarsılıyordu.

Bevan gibi bir adam tarafından arzulanmanın nasıl bir duygu olduğunu artık biliyordu. Titreyen bacaklarının üzerinde zorlukla durarak kendi odasına yöneldi. Bevan, sabah erkenden Tara'nın yolunu tutacak ve Genevieve'e ait olan topraklar için bir savaş verecekti. Ama o anda genç kadını asıl korkutan, kalbinin uğradığı işgaldi.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

ASKER, şafaktan hemen önce Laochre'den ayrıldı. Sör Hugh'ın komutanı, öğrendiklerini şüphe uyandırmadan kendisine bildirmesi talimatını vermişti. Normanların kampı, kaleden sadece birkaç mil uzaklıktaydı. Düşmana yaklaşırken, yüreğindeki ağırlık daha da arttı. Oğlunu görmek, içini parçalamıştı. Declan'ı kollarının arasına almak istemişti ama Bevan veya Leydi Genevieve'le karşılaşma riskini göze alamamıştı. Bunun yerine baldızına haber gönderip Declan'la ilgilenmesini istemişti ondan.

Planın başarılı olma ihtimali nerdeyse hiç yoktu. Arkadaşları onu görmüşler, oğlunu neden evine götürmediğini merak etmişlerdi. Nasıl kurtulduğunu merak ediyorlardı ama bunun cevabını onlara vermesi mümkün değildi.

Kampa ulaştığında nöbetçiler onu komutanın yanına götürdüler.

“Benim için ne gibi haberlerin var?” diye sordu Robert Staunton.

“Dış duvarda, yıkılmak üzere olan bir bölüm var. Başına nöbetçi koyulmamasını sağlayabilirim,” dedi. “Şu anda bile o kısımda, çok

az sayıda asker var. Askerlerin büyük kısmı Bevan MacEgan'la birlikte Tara'ya gidiyor." Staunton, yalan söylediğini anlamasın diye bakışlarını sabit, yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu. Gerçekleri çarpıtarak Normanları tuzaga düşmesini sağlamaktı niyetindeydi.

"Ya Leydi Genevieve?"

"Onu Rionallis'e kendim götüreceğim," dedi asker. "Karşılığında karımı geri istiyorum."

"Güzel." Staunton atına bindi. "Karımın iyiliği için verdiğim bilgilerin doğru olmasını umuyorum." Dönüp gitmeden önce ona küçük bir kese fırlattı. "Yardımların için küçük bir ödül."

Kese, içinde gümüş olması için çok hafifti. Staunton uzaklaşana kadar bekledikten sonra kesenin ağızını açtı. İçindeki gördüğünde yüreğine kor bir ateş düştü, karısına ait bir tutam saç vardı kesede. Elleri titredi. Kiara'yı esir alanlara duyduğu öfkeyle sarsıktı bedeni. Ama sadece düşmana değil, Bevan'a da öfkeliydi. Bevan, bir Norman kadını için kendi adamlarını terk etmişti. Eğer, zamanında harekete geçip, onları kurtarmaya gelmiş olsaydı Kiara, Rionallis'e gitmeyecek, şu anda oğluyla birlikte evinde ve güvende olacaktı.

Karısını kurtarmasının tek yolu Leydi Genevieve'i Rionallis'e götürmektir. Bevan, Tara'ya gitmek için yola çıktıktan sonra bir fırsatını bulup, Leydiyi kaleden çıkartmalıydı.

Genevieve, küçük oğlanı gıdıkladı ve kıkırtılarını duyduğunda neşeyle güldü. Sabahki öfkesini unutmuş, çocukla oyunlar oynarken keyfi biraz olsun yerine gelmişti.

Genevieve, adamlarla birlikte Tara'ya doğru yola çıkmak için akşamdan hazırlık yapmıştı ama Bevan müsaade etmemişti. Hugh ve askerlerinden korkmasa, ona kulak asmaz tek başına yola çıkardı. Babasıyla yüz yüze konuşmak yerine Laochre'de beklemek canını sıkıyordu ama bu şartlarda başka bir seçeneği de yoktu.

Oda kapısı hafifçe vuruldu ve ufak tefek kumral bir kadın girdi içeri. Çocuğu gördüğü anda kadının yüzü aydınlanmıştı ve hemen kollarını açtı.

"Sheela!" diye bağırarak genç kadının kollarına koştu oğlan.

"Annesi misiniz?"

Kadın başını iki yana salladı. "Teyzesiyim. Adım Sheela. Siz de Leydi Genevieve olmalısınız." Genevieve başıyla onayladığında konuşmaya devam etti Sheela. "Kız kardeşim, Declan'ı köylülerden biriyle bırakıp kocasının peşinden Rionallis'e gitmiş. Declan aynı gün ortadan kaybolmuş. Her yeri aramışlar ama onu bulamamışlar. Burada olduğunu haber alır almaz hemen geldim." Declan oyuna devam etmek için kucagından inmeye çalışınca onu serbest bıraktı genç kadın. "Declan'ı kurtardığınız için size ne kadar teşekkür etsem az. Isabel, kendi hayatınızı tehlikeye attığınızı söyledi."

"Ona zamanında ulaşabildiğime çok memnunum," karşılığını verdi Genevieve.

Declan, tahta bir kılıç alıp sağa sola savurarak saçma bir şarkı söylemeye başladı. Genevieve onu izlerken gülümsemekten alamadı kendisini ama içinde derin bir sızı vardı. Sheela, Declan'ı alıp gidecekti ve Genevieve onu bir daha göremeyecekti.

Şu birkaç gün içerisinde, kollarının arasında Declan'la uyanmaya alışmıştı. Hatta onun kendi oğlu olduğunu hayal ettiği bile olmuştu.

"Fiona MacEgan'a çok benziyorsunuz," dedi Sheela. "Geçen yaz kocanla birlikte Leinster'e gittiğimizde görmüştüm onu."

Genevieve ilgisiz görünmeye çalışarak dikiş takımına uzandı. Onu andırdığını söylemişlerdi. Ama sanırım gördüğünüz kadın bir başkasıydı. Fiona MacEgan, iki yıl önce öldü."

Sheela'nın kaşları çatıldı. "Gördüğüm kadının o olduğundan çok emindim." Bir an düşündükten sonra omzunu silktili. "Ama haklı olabilirsiniz. Uzaktan gördüm, karıştırmış olabilirim."

Sheela, gitmek için Declan'la seslendi. Genevieve son bir kez çocuğu kucagina aldı ve yanağını, alnını öptü. "İyi olduğun için çok mutluyum küçük adam."

İsteksizce çocuğu teyzesine uzattı ve buruk bir gülümsemeye veda etti ikisine de. Ve o anda bir söz verdi. Bir gün kendi çocuğuna sahip olacaktı.

"Adamin yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Sör

Hugh, komutana.

Robert Staunton başıyla onayladı. “Kesinlikle. MacEgan’a sadık. Her ne sebeple olursa olsun ona ihanet etmeyecektir.”

“O halde kadını öldür,” dedi Marstowe sabırsızlıkla. “Cesedini de haine gönder. Sonra da saldırı için adamları hazırla.”

“Lordum, Longford Kontunu beklemeyi düşünmüyor musunuz? Kontun adamları bize katıldığı takdirde başarı şansımız yüksek olur.”

“Hayır, bu kesinlikle olmaz. Adamlarımın, sözlümü korumaktan acizmiş gibi görünmelerine izin veremem.”

Bu bir intihardan başka bir şey değildi. “MacEgan’ın Tara’ya gitmek niyetinde olduğunu öğrendim.”

“Adam yalan söylüyor demiştin.”

“Bu bilgi doğru olabilir. Kral Henry Tara’da. Konuyu onunla görüşebilirsiniz. İrlandalılar, Kralın ordusuna karşı koyamazlar.”

Marstowe’un ifadesi değişti. “Haklısın. Kral, bir İrlandalının, ona ait olan bir şeyi tehdit etmesine asla izin vermez. Kont da ona boyun eğmek zorunda.” Çenesini kaşdı. “Kral’ın evliliğimize tanık olabilmesi için Genevieve’i Tara’ya götürmem gerekiyordu zaten.” Bir anda keyfi yerine gelmişti. “Bu durumu kendi lehimize kullanabiliriz. Hazırlıklara başlansın. Tara’ya gidip, gelinimin ne kadar ciddi bir tehlike altında olduğunu Kral’ın bilmesi gerek.”

Kral Henry’nin onun tarafında yer alacağından en ufak şüphesi yoktu. Genevieve’e gelince, kafasında İrlandalıyla ilgili tüm anıları ve düşünceleri silmek için gerekeni yapacaktı. Onunla işi bittiğinde arzuladığı tek erkek Hugh olacaktı.

Koridorda yankılanan hafif müzik sesiyle Bevan dikkat kesildi ve müziğin geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Bu şarkıyı daha önce hiç duymamıştı. Oldukça hüzünlü, insanı derinden etkileyen bir melodisi vardı. Kapıda durduğunda, arpın başındakinin Genevieve olduğunu gördü.

Parmakları tellerin üzerinde hafifçe geziniyordu. Sanki kimsenin duymasını istemiyormuş gibiydi. Onun arp çalabildiğinden haberi yoktu. Hafifçe öksürdüğünde genç kadın yerinden sıçradı ve sanki

ateş dokunmuş gibi ellerini hızla geri çekti.

“Özür dilerim. Ben... Yapmamalıydım. Ben...”

“Özür dilemene gerek yok. Çok güzel çalışıyorsun. Arp çalmayı annen mi öğretti.”

“Hayır. Galler’de yaşarken öğrendim. İrlandalı bir kız bizimle yaşamaya gelmişti ve yanında arpını da getirmişti.” Yerinden kalktı. Gözleri kırmızı ve şişti. Ağlamış olmalıydı ama neden? “İstedğin bir şey mi var?”

“Birazdan yola çıkıyorum.” Bevan, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Onceki gece aralarında geçenlerden dolayı öfkeli olup olmadığını merak ediyordu. Ona, o şekilde dokunduğu için özür dilemeliydi, çok ileri gitmişti. “Gitmeden önce, iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Ben iyiyim,” dedi soğuk bir tavırla. “Ama babamla görüşmemi neden engellediğini halen anlamıyorum.”

“Rionallis’le ilgili problemi çözdükten sonra senin için buraya gelecek.”

“Rionallis’in bir zamanlar sana ait olduğunu biliyorum,” dedi genç kadın. “Ama babam düşmanın değil. Rionallis’i savunmak için orada bile değildin. Geçen bahar, Strongbow oraya saldırdığında halkını babamı korudu. O olmasaydı, düşmanların kaleyi yerle bir edecekti.” Bevan’ın yüzü gerilmişti. “Babam Rionallis halkının hayatını kurtardı.”

“Normanlar buraya ait değil,” dedi soğuk bir tavırla. “Ve ne bana ait olanı babana teslim edeceğim, ne de istemediğim bir evliliğe zorlanacağım.”

Genevieve gözlerinde öfke pırıltılarıyla Bevan’ın tam karşısına dikildi. “İmkânım olsa, beni istemeyen bir erkekle evlenmeyi seçer miyim sanıyorsun? Norman olmama tahammül edemediğini biliyorum ama gururum yüzünden kan dökülmesine göz yumamam.”

Bevan dişlerini sıkı. “Ben gidiyorum. Geri döndüğümde, bir daha birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız.”

Genevieve’in rengi soldu ve elleri titredi. Bevan pişmanlıkla sözlerini geri almak, özür dilemek istedi ama yapamadı. Acımasız davranmasının asıl nedeni kendisine duyduğu öfkeydi. Genevieve hak-

lıydı. Halkını korumak için Rionallis'de değildi.

Genç kadın sırtını dikleştirdi ve buz gibi gözlerle ona baktı. "İstedğin gibi olsun." Hemen ardından arkasını dönüp uzaklaştı.

Attığı her adımla öfkesi daha da artıyordu. Soğuk rüzgâr yüzüne çarpana kadar dışarı çıktığının farkında bile değildi. Üstelik pelerini de yoktu. Titreyerek kollarını bedenine doladı.

"Al," dedi bir ses. Ewan'ın fırlattığı pelerini zar zor yakaladı.

"Ağabeyim hakkında yapıyorsun," dedi delikanlı.

"Bizi mi dinliyordun?" Genevieve pelerini omuzlarına alıp sıkıca sarıldı. Bir delikanlıyı sorguya çekmenin çok akıllıca olmadığını biliyordu ama yine de sordu. "Yanıldığım konu neymiş?"

"Bevan seni istiyor ve bir Norman olmasaydın seninle evlenirdi."

Daha on dört yaşında olan bir gencin sözleri Genevieve'i rahatlatmaya yetmiyordu. İç avluya doğru yürümeye başladığında Ewan da hemen arkasından geliyordu. "Ama bir Normanım ve o lanet kafası o kadar kalın ki gözü sadece bunu görüyor."

"Sana veda etmek için geldi," dedi Ewan. "Benimle kapıya gel. Birlikte, askerlerin gidişini izleriz."

"Onu tekrar görmek gibi bir arzum yok."

"Eğer duvara tırmanırsak Bevan geçerken, kafasına kartopu atabiliriz."

Genevieve, tüm öfkesine rağmen gülmekten alamadı kendisini. Ewan'la birlikte avluda durup, önlerinden geçen askerleri izlediler. Bevan, onu gördüğünde, atını önünde durdurdu. Gözleri, gözlerinde bir süre sadece baktı.

"*Tu brón orm.*" İğilip, eldivenli eliyle genç kadının eline dokundu. Bakışları öylesine yoğundu ki Genevieve dizlerinin titrediğini hissetti.

Gözyaşlarını zorlukla bastırarak, "Ben de üzgünüm," dedi.

İçtenlikle dilenmiş bir özürdü ve Genevieve içindeki karanlığı bir anda alıp götürmüştü. Bevan adamlarının yanına dönerken genç kadın çevredekilerin meraklı bakışlarını görmezden geldi.

Kralın kararının herkes açısından hayırlı olmasını diliyordu. Çünkü Bevan, Tara'dan geri döndüğünde ya düşmanı olacaktı ya da kocası.

Büyük İrlanda Kralı Rory O'Connor'un Tara'daki kalesi geniş bir araziye tepeden bakıyordu. Ahşap surlar geniş alanı çevreliyordu ve kaleye çıkan beş ayrı yol asırlar önce taşlarla döşenmişti.

Kale kapılarına yaklaştıklarında, tutsakların tutulduğu yeraltı sığınmağından gelen haykırışları duydu. Kral Rory O'Connor, adil biri olarak tanınırdı ama Normanlar'dan hoşlanmadığı da ayrı bir gerçektir. Kral'ın Rionallis'le ilgili sorunu nasıl ele alacağını merak ediyordu.

Az ilerdeki Lia Fail kayasına takıldı bakışları. Efsaneye göre, gerçek Kral ortaya çıktığında, kaya bunu herkese duyuracak şekilde haykıracaktı. Bevan yanından geçerken sessiz kalması, elbette az da olsa bir hayal kırıklığı oldu. Ama her şey yolunda giderse, Rionallis sorununu sonsuza dek çözüme ulaştıracaktı.

Patrick, Norman Kralının da bu işe karışmasından elbette hoşnut değildi. Bu meseleyi kendi aralarında çözmemeleri için bir neden yoktu. Yabancı bir Kral, onun topraklarını ilgilendiren bir konuda söz hakkına sahip olmamalıydı.

Büyük salonda, Kralı ziyarete gelen klan reisleri ve diğer Kralları yemeğin keyfini çıkarıyorlardı. Kral Henry de oradaydı. Bevan, O'Connor'la yalnız konuşma fırsatını beklerken, yemeğini yemeye zorladı kendisini. Ama sanki loknalar ağzında büyüyordu.

Rory O'Connor, yanında oturan danışmanı ve baş ozan olan Ailfred'le konuşuyordu. Diğer yanında da Kral Henry oturuyordu. Kendi adamlarıyla derin bir sohbete dalmıştı. Keyifli ve rahat bir hali vardı ama Bevan bu görünüşün altında hırslı ve hesapçı birinin yattığını çok iyi biliyordu. Kral Henry, Eireann topraklarını kendi Krallığına katmak istiyordu. Kral O'Connor da bunun farkındaydı.

Kısa bir süre sonra, Bevan'ı yanlarına çağırdılar. O'Connor ona bir kadeh likör uzatıp yanına oturmasını işaret etti. Konuya girmek için hiç vakit kaybetmemişti.

"Neden burada olduğunu biliyorum," dedi lafi dolaştırmadan. "Ve bu konuda Henry'nin de yorum hakkı olduğuna inanıyorum."

Bevan bundan hiç hoşnut değildi ama içinden geçenlerin yüzüne yansımaya engel oldu. Sadece kendilerini ilgilendiren bir konuyu

neden politik bir anlaşmaya çevirdiklerini anlayamıyordu.

“Bir zamanlar, Rionallis arazisinin hâkimi olduğunu anlıyoruz,” diyerek söze girdi Henry. “Anlamadığımız, neden orayı savunmasız bırakıp gittiğin.”

Bevan bakışlarını Krala çevirdi. “Nedenlerim beni ilgilendirir ama Strongbow’un, arazimi Normanlar’a hediye etme hakkı yoktu.”

“Ve sen de geri almaya karar verdin öyle mi?” diye sordu Henry. “Adamlarınla birlikte Thomas De Renalt’a ait olan araziye saldırdın ama başarısız oldun. Ardından kızının sözlüsü Sör Hugh Marstowe’u öldürmeye çalıştın.”

Bevan’ın parmakları elindeki kadehi sımsıkı kavradı. “Kılıcımla kendimi savundum.”

“Onu yaralayıp, müstakbel eşini kaçırdın. Tanrıya şükür yaraları iyileşti ve şu anda burada. Rionallis üzerindeki tüm haklarını ve söz-lüsünü geri istiyor.”

Bevan, dönüp baktığında o sırada salona giren Marstowe’u gördü. İpek kıyafetlere ve altın aksesuarlara bürünmüş olan Sör Hugh, yüzünde zafer dolu bir gülümsemeyle ona baktı.

Bevan’ın eli içgüdüsel olarak kılıcına gitti ama Kral salona silahla girilmesini yasakladığından dışarıda bırakmıştı. Şiddetli bir öfke bedenini sararken yumruklarını sıktı. Hugh’ın Genevieve’e yaptıklarını ne zaman düşünse, onun derisini yüzmek istiyordu.

“Adam kaçırarak bir suçtur ve cezası büyük,” dedi Henry.

“Kanunlarınız benim için geçerli değil,” karşılığını verdi Bevan.

Norman Kralın yüzü öfkeyle karardı. Rory O’Connor hemen araya girdi. “Ama kendi Kralının ve topraklarının kanunları geçerli.” Kral Henry’e döndü ve ekledi. “Her iki tarafı da memnun edecek bir çözüm yolu bulacağız.”

O sırada Ailfred devreye girdi. “Leydinin kaçırılmasının cezası ödenmeli. Sör Hugh Marstowe’un sözlüsünü kaçırmanın cezasını karşılamalısın.”

“Leydi kendi isteğiyle geldi,” dedi Bevan. “Sör Hugh tarafından dövülüyordu ve şiddete maruz kalıyordu. Ona karşı işlediği suçlar için asıl Sör Hugh’ın cezalandırılması gerek.”

“Eğer kendi isteğiyle geldiyse, ailesine bir can bedeli ve başlık

parası ödemek zorundasın,” dedi Ailfred.

Bevan, konuşmanın aldığı yönden hoşnut değildi. “Mülkümün bana geri verilmesini istiyorum,” dedi öfkesini bastırmaya çalışarak. “Leydi Genevieve’se ailesinin yanına geri dönmek istiyor. Şu anda ağabeyimin kalesinde ve güvende.”

O’Connor gergin bir ifadeyle Henry’e baktı. “Görünüşe göre İrlandalı savaşçımız anlaşmaya yanaşmıyor,” dedi Henry. “Bedeli ödemeyi reddettiğine göre, Leydi Genevieve’i onun gözetiminden almalıyız. Rionallis’i savunmaktaki başarısızlığımı göz önünde bulundurursak, toprakları geri alma talebini de kabul etmemeliyiz diye düşünüyorum.”

Bevan sakinleşmek için liköründen iri bir yudum aldı. Hugh, küstah bir ifadeyle genç adama bakıyordu. Likörün, içinde yükselen öfkeyi bastırmaya hiçbir etkisi olmadı. Marstowe’un, topraklarına hâkim olacağı düşüncesiyle midesi kasıldı. Ama daha da korkuncu Genevieve’in Hugh’ın yumruklarının insafına kalacak olmasıydı. Eğer bu konuda bir şey yapmazsa, Genevieve’e bir zarar geldiği takdirde tek sorumlusu Bevan olacaktı.

Görev ve sorumluluk duygusuyla omuzlarına daha büyük bir yük bindi adeta. Başka seçeneği kalmamıştı.

“Ya Leydi Genevieve benimle evlenirse?” diye sordu oldukça sakin bir ses tonuyla.

“Eğer Leydi eşiniz olursa, Rionallis’in kontrolü de size geçer,” cevabını verdi Ailfred. “Bu herkes açısından en uygun çözüm olur. Yine de ailesine ve Marstowe’a bunun için bir bedel ödemek zorunda kalacaksınız.”

“Babası böyle bir şeye asla müsaade etmez,” dedi Norman Kral.

Eğer Rionallis’i geri almanın ve Genevieve’i, Marstowe’un gazabından korumanın tek yolu buysa, mantığı karşı koysa da bunu yapacaktı Bevan.

“Leydi Genevieve’i Tara’ya getirin,” dedi Bevan. “İzin verin Marstowe’la benim aramda seçim yapsın. Leydi her kimi seçerse, Rionallis onun olur.”

O’Connor, Henry’e döndü. “Bu anlaşma sizin için uygun mu?” Henry başını iki yana salladı. “Kızının evleneceği kişi hakkında

söz sahibi tek kişi Longford Kontu. Kont onayladığı sürece adayların ikisine de itirazımız yok.” Henry, Bevan’a döndü. “Babası uygun görürse Leydi Genevieve evleneceği kişiyi seçebilir. Ama MacEgan davranışlarının cezasını çekmeli.”

Sör Hugh, karardan hiç memnun değildi ama yine de itiraz etmedi. “Seçimi Leydi yapabilir.”

Bevan kuşkuyla Marstowe’a baktı. Genevieve’in hiçbir şartta onu seçmeyeceğini biliyor olmalıydı. Kararı kolayca kabullenmesi Bevan’ı huzursuz etti. Aklında başka planlar olmalıydı.

Marstowe’la ilgili her şey Bevan’ın gerilmesine neden oluyor, Genevieve’i ondan uzak tutma arzusunu daha da perçinliyordu.

“MacEgan,” dedi Sör Hugh. “Hazineci boşaltacağım günü dört gözle bekliyorum.”

Bevan’ın gözleri ölkeyle karardı. “Bende kılıcımın hayatına son vereceğim günü dört gözle bekliyorum.”

Hugh alçak bir sesle, “Onu benden almaya göz yumacağuma gerçekten inanıyor musun?” diye sordu.

Bevan, bir adım ileri çıkıp tam karşısına dikildi ve ona tepeden baktı. Hugh’ın bakışları öfkeden cıkmak cıkmaktı. Birden Dönüp Kral Henry’e baktı. “İzninizle ben farklı bir alternatif sunmak istiyorum majesteleri. Kılıcımın, bu İrlandalıya meydan okuyorum.”

“Ben de kabul ediyorum,” dedi Bevan tereddüt etmeden.

“Olduğun yerde kal. Sör Hugh,” dedi Kral Henry. “Karar verildi ve sen de Kraliyetin bir mensubu olarak bu karara saygı göstereceksin.”

Mesaj açıldı. Kralın kararına karşı çıkmak, hainlik anlamına geliyordu ve cezası da büyüktü. Marstowe kendisini geri çekilmeye zorladı. Bevan’ın bakışlarını üzerinden ayırmamıştı.

O’Connor, Henry’e döndü. “Longford Kontuna haber gönderin, o da bize katılsın.”

“Kont burada mı?” diye sordu Bevan.

“Evet,” dedi Kral Henry. “Patrick’in talebi üzerine geldi.”

Kral Henry, hizmetlilerden birine işaret verdi. Adam koşarak sandalyeyle ayrıldı. Birkaç dakika içerisinde yanında Longford Kontu Thomas de Renalt’la birlikte dönmüştü.

Kont güçlü bir adamdı. Bevan’dan bir kafa boyu kısa olmasına rağmen fiziksel gücünü ve kaslarını göz ardı etmek mümkün değildi. Saçları ve sakalı kırlaşmıştı ama halen çok dinç bir görünüşü vardı.

Marstowe’un renginin solduğunu fark etmek, Bevan için oldukça tatmin edici olmuştu. Hugh, Kontun önünde saygıyla eğilirken, Bevan yerinden kıpırdamadı.

“Majesteleri,” diyerek Kralı selamladı Kont, daha sonra bakışları Sör Hugh’a kaydı. Bevan, Kontun ötkesini zorlukla bastırdığı hissine kapıldı nedense.

“Bir anlaşmaya varıldı,” dedi Kral Henry. “Kızının, Sör Hugh Marstowe’la Bevan MacEgan arasında seçim yapmasına karar verdik. Leydi Genevieve eş olarak kimi seçerse, Rionallis’in hakları ona verilecek.” Kralın yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Kont sözcüklerini dikkatle seçerek cevap verdi. “Majestelerinin konuya gösterdiği ilgiden onur duyduğum.” Ardından Bevan’la Sör Hugh’ın karşısına dikildi. “Duyduğuma göre kızım Rionallis’den alınıp başka bir yere götürülmüş.”

Her nedense Bevan bunun bir suçlama değil test olduğu hissine kapıldı. “Evet. Kaçmasına yardım ettim.” Gözünü kırpmadan Kont’a bakıyordu. “Onu bulduğumda fena halde dövülmüştü ve vücudunun her yerinde morluklar vardı. Ağabeyimin kalesi Laochre’de sizi bekliyor.” Bevan, Marstowe’a bir bakış attı. Öfkeden yüzü kasılmış, gözleri kararmıştı.

“Kızımın, senin gibi biriyle evlenmeye razı olacağına inanıyor musun?” Kont, Genevieve’in Bevan’la evlenmesini gönüllü olarak destekleyecek gibi görünmüyordu.

“Diğer alternatifli düşünürsek, razı olacağından şüphem yok.” Marstowe’a aşağılayıcı bir bakış attı. Genevieve acı içinde yerde kıvrılırken onu nasıl yumrukladığını unutmamış değildi.

“Ben katılmıyorum,” dedi Sör Hugh. “Duyduğum kadarıyla ilk karımı da koruyamadığın için kaybetmişsin. Aynı şey Genevieve’in de başına gelebilir. Kafasına estiği gibi kaçmak gibi bir huyu var.”

Arada Kral olsun olmasın, Bevan bu adamı elleriyle öldürmek istiyordu ama ona ulaşmadan nöbetçilerin engeliyle karşılaşmıştı.

“Yeter,” dedi Longford Kontu buz gibi bir sesle. “Kesin kararımı

vermeden önce kızımı görmek istiyorum.”

Büyük İrlanda Kralı, Henry’e kısa bir bakış attıktan sonra Bevan’a döndü. “MacEgan, seçimi Leydi Genevieve’e bırakmayı kabul ederek, Rionallis’in toprak haklarının ona ait olduğunu kabul ettiğinin de farkındasın değil mi? Sör Hugh’la evlenmeyi seçtiği takdirde, bir daha Rionallis üzerinde hak iddia edemeyeceksin.”

Bevan’ın bu konuda en ufak bir endişesi yoktu. Tek düşüncesi Genevieve’e Marstowe’dan önce ulaşmaktı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

THOMAS DE RENALT, dikkatle İrlandalı savaşçıyı gözlemliyordu. Bevan MacEgan, bir an önce Genevieve’e ulaşmak için tuhaf bir telaş içerisindeydi ve atını çılgın gibi sürüyordu. Tek endişesi topraklarını geri almak olan bir adam gibi davranmıyordu.

MacEgan’ın tam bir bulmaca olduğunu düşünüyordu Longford Kontu. Bu ilginç ittifak herkes için yeni olasılıklar sunuyordu. En başından beri kızının, Sör Hugh’la evlenmesine karşıydı ama Kral Henry araya girdiği için itiraz edememişti. Artık istemediği bu evliliği engellemek için eline fırsat geçmişti ve gün sona ermeden bu iş bir nokta koyamaya kararlıydı.

Kızı, söz konusu olduğunda bambaşka, yufka yürekli bir adama dönüştüğünün farkındaydı. Genevieve, tek kızıydı ve kalbindeki yeri çok ayırıyordu. Sevgi dolu, sıcak bir yüreği vardı ve daha çocukken bile fazla bir şey istemezdi. Bu yüzden, kızı bir şey istediğinde bunu gerçekleştirmek için elinden geleni yapardı Kont. Sör Hugh’la evlenmek istediğinde, içgüdüleri bu evliliğe hayır demesi için onu uyarmıştı.

Hayatında ilk defa kızının bir isteğine karşı çıkacakken Kral Henry araya girmişti. Hırslı ve başarılı şövalyesini iyi bir evlilikle ödüllendirmek istemişti.

İrlandalı, Marstowe'ü Genevieve'e zarar vermekle suçlamıştı. Kont gerçeği zaten biliyordu ve her ne pahasına olursa olsun Sör Hugh'in, kızına yaklaşmasına bir daha asla izin vermeyecekti. Diğer yandan MacEgan'a güvenebileceğinden de emin değildi.

Güneye yolculuklarının ikinci günüydü ve güneş etkisini kaybetmeye başlamıştı. Gün boyu hızla yol almışlardı. Soğuk rüzgâr iliklerine işlemiş, at sırtında olmaktan yorgun düşmüşlerdi ama ne MacEgan, ne de Sör Hugh mola vermekle ilgilendiler. Kont hemen arkalarında gidiyordu ve ara ara düşmanca konuşmalara kulak misafiri oluyordu.

"Genevieve bana ait. Seçimi, onun yapmasını ileri sürmen çok aptalca. Babası, onun bir Norman şövalyesi yerine, İrlandalı bir barbarla evlenmesine asla izin vermez," dedi Sör Hugh.

"Gerçeği öğrenmesinden mi korkuyorsun," karşılığını verdi MacEgan. "Burada asıl barbar hangimiz dersin?"

Kont atını onlara yaklaştırdı araya girdi. "Laochre'ye ne zaman varınız?"

"Gün batımında," dedi Bevan.

"Kızımın orada, iyi ve güvende olduğundan nasıl bu kadar emin-sin?" İrlandalı bir cevap vermeyince ekledi. "Eğer söyledikleri doğruysa, karımı bile koruyamamışsın."

"Eğer Genevieve'in söyledikleri doğruysa, bütün yalvarmalarına rağmen siz de yardım isteklerine karşılık vermemişsiniz," diye cevabı yaptırdı Bevan. "Yoksa bütün Normanlar, kadınlarını itaate zorlamak için evire çevire dövmenin gerekli olduğuna mı inanıyor?" Yüzü öfkeyle kasılmıştı genç adamın. "Biz burada kadınlarımıza değer veriyoruz. Onlara el kaldırmaktansa kendi kolumuzu keseriz."

MacEgan'ın sözleri Kontun hislerini doğruluyordu. MacEgan öfkeli hatta vahşi bir yapıya sahipti ama içgüdüleri onun gerçekten de kızına el kaldırmayacağını söylüyordu. Marstowe'un tam aksine.

"Sör Hugh, sizinle yalnız konuşmak istiyorum," dedi Kont ve atını kenara çekti. Bütün askerler, yanlarından geçip gidene kadar

bekledikten sonra Marstowe'a döndü. "MacEgan'ın suçlamalarıyla ilgili ne söyleyeceksin?"

"Sizin konumunuzda birinin, İrlandalı bir barbarın yalanlarına inanmayacağım umuyorum," dedi Hugh gayet sakin. "Kaybettiği toprakları geri almak için her şeyi yapabilir. Ne pahasına olursa olsun Genevieve'i bu adamdan korumalıyız."

Kont bir yorum yapmadı ama Hugh'ın soğuk terler döktüğü açıkça görülüyordu. "Genevieve'e eşlik etmesi için gönderdiğim askerlerin bazılarıyla konuştum," dedi Kont. "Ona davranış şekline ilgili neler söylediklerini bilmek ister misin?"

Marstowe ırkıldı. "Genevieve'i kendi canım pahasına korurum Lordum. Kızınız, güçlü ve özgür bir ruha sahip bir Leydi."

"Onu ehlileşirmen gerektiğini düşündürecek kadar mı güçlü? Sen kocası değilsin Hugh."

"Sözlü olmak da tıpkı evlilik gibi."

"Ama ben onun babasıyım ve onunla ilgili konularda tek söz hakkı halen bana ait." Sör Hugh durumu kurtarmak için yeni bahanelerle karşısına çıkmadan hemen ekledi. "Başkalarının önünde küçük düşmemen için seninle yalnız konuşmak istedim. Kızımın evlenmeyeceksin Hugh. Biz Laochre'ye giderken sen İngiltere'ye geri döneceksin. Eşyalarıyla birlikte, Genevieve'e verdiği bütün hediyeleri arkandan göndereceğim. Bir daha asla karşıma çıkma. Beni anladın mı?" Cebinden bir parşömen çıkarıp okumaya başladı. Mektubu rahiplerden biri yazmıştı ve Genevieve'in yardım yakarışını anlatıyordu. "Kızımdan uzak durmanı istememin tek nedeni de bu mektup değil üstelik. Ne kadar acımasız ve vahşi bir adam olduğunu adamlarımdan öğrendim. Genevieve'i senden korumaya çalıştığı için öldürdüğün askerden de haberim var. Kızımın bir katille asla evlendirmem." Sör Hugh'm yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Senin gibi bir adamla evlenmesinden, Genevieve'in İrlandalı bir barbarla evlenmesini tercih ederim."

Sör Hugh'ın tepkisini beklemeden atını mahmuzladı ve hızla yanından uzaklaştı. Kızının bu acımasız adamdan kurtulduğunu bilmek bile şimdilik yeterince tatmin ediciydi.

“Leydi Genevieve, ailenizin geldiğini size haber vermek üzere görevlendirildim.”

Asker, yanına geldiğinde Genevieve bir sepet dolusu kıyafeti tamir etmekle meşguldü. Elindeki işi bir kenara bırakıp hemen ayağa kalktı. “Aşağıdalar mı?”

“Hayır Leydim. Sizi, Laochre duvarlarının dışında bekliyorlar.”

Genevieve kaşlarını çatı. “Neden içeri gelmiyorlar?”

Asker, utanmış gibi başını öne eğdi. “Kral Patrick onları hoş karşılamadı. Normanları halen düşmanı olarak görüyor.”

Askerin söylediklerinde yanlış olan bir şeyler vardı. Bevan ailesinin kaleye gelmesini istemediğini biliyordu ama Patrick’in böyle bir şey yapacağına inanmak zordu. Kral, ani kararlar alan, ön yargılı biri değildi.

Dikkatle askeri inceledi. Yüzü her nedense tanıdık gelmişti ama onu daha önce nerede gördüğünü çıkaramadı. İçinden bir ses tedbiri elden bırakmaması gerektiğini söylüyordu.

“Eşyalarımı da almalı mıyım?” diye sordu.

Asker başını iki yana salladı. “Patrick eşyalarınızı daha sonra Rionallis’e göndermeyi kabul etti.”

Genevieve, yünlü pelerinini omuzlarına sararken, askere fark etmeden, masanın üzerindeki hançeri alıp, pelerinin altına gizledi. Adamın söylediklerine güvenmiyordu. Hazırlıklı olması en iyisiydi.

Askerle birlikte dışarı çıktı ve iç avluya yöneldiler. Ortalıkta ona eşlik edecek başka askerlerin olmadığını görünce hemen durdu. Adamın yalan söylediğinden artık kesinlikle emindi.

“Seninle hiçbir yere gitmiyorum,” dedi genç kadın. “Kral Patrick ile konuşmadan şuradan şuraya adımımı atmam.”

Asker, koluna yapıştığında parmaklarının kısılcacından kurtulmak için çırpınmaya başladı. Adamı yumrukladı, tokatladı ama hiçbir faydası olmadı. Ve o daha ne olduğunu anlayamadan asker pelerinin altına gizlediği hançeri alıp gırtlığına dayadı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu korku dolu bir sesle. “MacEganlar’a sadık bir asker olduğumu sanıyordum.”

“Sör Hugh, karımı esir tutuyor. Seni ona götürmediğim takdirde

karımı öldürecek.”

Genevieve, birden adamın kim olduğunu anladı. “Sen Declan’ın babası,” diye fısıldadı şaşkınlıkla. “O gün gerçekten seni salonda görmüştü değil mi? Boş yere bağırıyordu.”

Oğlunun adı geçince, askerin parmaklarının kısılcacı biraz olsun hafifledi. “Declan şimdi güvende.”

“Oğlunu ölümden kurtardım. Bunun, hiç mi anlamı yok?”

Askerin yüzü acıyla kasıldı. “Eğer sen olmasaydın, karımla çocuğum şimdi evimizde ve güvende olacaktı,” dedi öfkeyle ve tüm Normanlar’a lanet okudu. “Bu senin suçun.”

Çaresiz bir adam, umutsuz yollara başvurabilirdi. Genevieve ne söylerse söylesin bir şey değişmeyeceğini anladı. Asker onu ana kapıya doğru sürüklemeye başladığında, tüm gücüyle bir çığlık attı.

Asker hançerin ucunu boğazına dayadı bir kez daha. Genevieve, Bevan’ın öğrettiği tekniği kullanarak kurtulmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Kapıdaki nöbetçiler silahlarını çekmiş bekliyorlardı. “Yoldan çekilin yoksa boğazını keserim.” Nöbetçiler geri çekilmek yerine çevrelerini sardığında, ciddi olduğunu göstermek için, hançeri genç kadının kanını akıtana kadar bastırdı boğazına. Yakıcı acıyla bir an solğunun kesildiğini hissetti Genevieve.

Nöbetçiler, silahlarını indirip geçmesine izin verdiler. Kale kapısından dışarı daha birkaç adım atmışlardı ki Genevieve tuhaf bir ses duydu. Ardından askerin kolları gevşedi. Genç kadın hemen geri çekildi. Adam, boğazına saplanmış bir okla yere yığılmıştı.

Genevieve nal seslerini duydu önce. Birkaç saniye sonra Bevan ve peşindeki kalabalık asker grubu görüldü. Yanında attan inerken yayı halen elindeydi ama hemen bir kenara fırlatıp genç kadını kollarının arasına aldı.

Genevieve rahatlayarak kendisini ona bıraktı. Kollarını boynuna dolayıp teninin kokusunu derin derin içine çekti.

Bir süre sonra Bevan, genç kadının yüzünü avuçlarının arasına alıp dikkatle gözlerinin içine baktı. “Sen iyi misin?” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Boynundaki kanı gördüğünde gözlerinde vahşi bir ifade belirmişti. Parmağıyla kanı sildi.

Genevieve zorlukla ayakta duruyordu, bacakları titriyordu, sesinin çıkmayacağını bildiğinden başını evet anlamında salladı sadece. Bevan, ona sıkıca sarılıp kendi peleriniyle sardı. Tekrar kollarının arasında olmak çok güzeldi, yanağını genç adamın göğsüne dayadı.

“Ondan kurtulmaya çalıştım,” diye fısıldadı Genevieve.

“Biliyorum.” Bevan başıyla kale duvarlarını işaret etti. “Fazla uzaklaşmasına imkân yoktu.” Gene başını kaldırıp baktığında, kale duvarlarının gerisinde sıralanmış olan okçuları gördü.

“Baban burada. Sör Hugh’ı İngiltere’ye geri gönderdi. Artık seni rahatsız edemeyecek.”

Hugh’ın gittiğine inanmakta zorlanıyordu Genevieve. Bevan onu bırakıp geri çekilirken tekrar mesafeli ve soğuk savaşçı ifadesine bürünmüştü.

“Üşüyorum,” diye fısıldadı.

Bevan pelerini çıkarıp, genç kadının omuzlarına sardı. Kalın kumaş halen teninin sıcaklığını taşıyordu ama Genevieve’in içini donduran korkuya bir etkisi olmadı.

“Baban geliyor,” dedi Bevan.

Genevieve, babasını görür görmez koşmaya başladı. Thomas de Renalt kızını kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. “İyi misin? Kimse sana zarar vermedi değil mi?” Yanağındaki morluğu fark edince birden gözleri karardı ve öfkeyle Bevan’a döndü. “Bunu kim yaptı?”

Genevieve babasını zorlukla engelledi. “Bevan’a yardım ettiğim için Hugh’ın bana uygun gördüğü ceza bu.”

Thomas kızının ellerini tuttu ve gözlerinin içine baktı. “Bevan MacEgan’la evlenmek istiyor musun?”

Babasının bu ani sorusuyla sarsılmıştı genç kadın. Dönüp cesaret almak istercesine Bevan’a baktı ama yüzü ifadesizdi.

“Bunu bana neden soruyorsun?” Politik anlaşmalar söz konusu olduğunda onun isteklerinin bir önem arz etmediğini biliyordu.

“Krallar, yeni bir evlilik anlaşması kararı aldılar ama ben henüz cevabımı bildirmedim.” Genevieve o anda, babasının karar vermek için onunla konuşmayı beklediğini anladı.

Genevieve, Bevan’a döndü. “Sen kabul ettin mi?” diye sordu.

Bevan’ın cevabı sadece. “Kral, Rionallis’i bana geri verecek,”

oldu. Yüzü ifadesizdi ama aklından geçenleri anlamak Genevieve için zor değildi. Topraklarını geri istiyordu ve geri almasının tek yolu bu evlilikti.

“İngiltere’ye döndüğümüzde, senin için uygun bir eş bulabilirim,” dedi babası. “Seninle evlenmeyi talep eden birçok erkek var. Sıralık bazıları çok iyi adaylar.”

Genevieve kısa bir an babasının sözlerini düşündü ama Bevan’ın yüzündeki kararlı ifade ona yetti. İnsanların hayatları onun isteklerinden çok daha önemliydi. Bevan’la evlenmediği takdirde savaş çıkacaktı. Derin bir soluk aldı ve sırtını dikleştirdi.

“Onunla evleneceğim.”

“Buna emin misin?” diye sordu babası.

Genevieve, Bevan’a bakmaya cesaret edemedi. Yüzünde göreceği ifadeleri korkuyordu.

Thomas hafifce iç geçirdi. “Seninle evlilik hazırlıklarına yardım etmesi için anneni yanında istersin. İlk fırsatta onu buraya getiririm.”

Genevieve, babasına sarıldı ve Thomas’ı saçlarını öptü. Bu hareketi genç kadına çocukluğunu hatırlatmıştı.

“Burada soğukta dumanın anlamı yok. İçeri girilince,” dedi kral. “Emin evlilik hazırlıklarını da konuşuruz.”

Kaleden içeri girerken Genevieve, Bevan’a kaçamak bir bakış attı. Yüzünde tutulmuş bir ifade vardı ama bu ne mutluluktan ne de öfke. Genç kadın derin bir soluk alıp cesur olması gerektiğini telkin etti kendine. Bevan’ın kalbini değilse bile saygısını kazanmanın en yolunu mutlaka bulacaktı.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

BİRKAÇ gün sonra, Longford Kontuyla, Bevan, Tara'ya geri döndüler. Norman Kral, Kontun talebi üzerine, Sör Hugh'a herhangi bir bedel ödenmemesine karar vermişti.

Onlar Tara'dayken, Genevieve, Rionallis'e geri döndü. Ona Hugh'ı hatırlatacak her şeyden kurtulmaya çalışıyordu. Bu esnada, bir kadın tutsağın cansız bedenini buldular. Genevieve'i kaçırmaya çalışan askerin karısıydı bu. Kadının saçları kazınmış, fena halde dövülmüştü. Kadının gömülmesi için gerekli ayarlamaları yaptı. Bu arada aklı sürekli Declan'daydı. Anne babasını kaybetmişti. Teyzesi elbette onunla ilgileniyordu ama bu aynı şey değildi.

Bevan, onu kurtarmak için kendi adamlarından birini öldürmek zorunda kalmıştı. Bevan'ın aklından neler geçtiğini anlayamıyordu Genevieve. Onun için tam bir muammaydı. Evlilik konusundaki fikrini neden değiştirdiğini de merak ediyordu.

Hugh olmadan Rionallis'de yeni bir yaşama başlamak çok daha kolaydı. Buna rağmen eski odasına girmek için cesaretini toplaması

iki gününü almıştı.

Kollarında temiz çarşaflar ve örtülerle odaya girdi. Hizmetlilerin yardımıyla perdeleri değiştirdi, odayı temizledi. Yatağa bakmamak için özel bir çaba harcıyordu. Sıra yatağın çarşaflarını değiştirmeye geldiğinde mecbur o yana döndü ve bir anda acı dolu anılar bir biri ardına aklına hücum etti. Bacakları titriyor başı dönüyordu.

Hizmetlilerden biri durumunu fark edip yanına geldi. "Leydim, siz iyi misiniz?"

"Bu yatağı hemen buradan çıkarın. Bir daha gözüm görmesin," dedi Genevieve. "İsterseniz yakın, umurunda bile değil."

Kız başını hafifçe öne eğdi. "Siz nasıl isterseniz Leydim."

"Beni yalnız bırakın," dedi genç kadın ve hizmetliler dışarı çıkar çıkmaz adeta yatağa saldırdı. Bütün örtüleri, çarşafları sıyrıp aldı ve şöminedeki ateşe attı. Keşke korkuları da çarşaflar gibi kolayca yanıp kül olabilseydi.

Birkaç gün içerisinde evlenecek ve gerdeğe girmek zorunda kalacaktı. Bevan'ın onu istemediğini biliyordu ama evliliği bağlayıcı kılmak için Genevieve'le birlikte olması gerekiyordu.

Sadece bir kere, diye hatırlattı kendisine Genevieve. Bir kere birlikte olmaları yeterliydi. Ayrıca, Bevan'ın, canını yakacağına ya da ona zarar vereceğine inanmıyordu.

Kafasını dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Isabel ona eşlik etmesi için Ewan'la birlikte neredeyse bir düzine insan göndermişti Rionallis'e. Genevieve, delikanlıyı silah deposunda buldu.

Ewan elinde hayali bir kılıç varmış gibi kolunu ileri doğru germişti ama bakışları yerdeydi. Ayakları zemine çizilmiş şeklin üzerinde hareket ederken bir yandan da bir şeyler mırıldanıyordu.

"Kusura bakma ama," dedi Genevieve. "Sen ne yapıyorsun?"

Ewan kısa bir an ona baktıktan sonra bakışlarını tekrar yere çevirdi. "Kapıyı kapatırsan ne yaptığımı gösteririm."

Genevieve kapıyı kapatırken Ewan da duvarda asılı olan kılıçlardan birini aldı. Ayakları aynı planı takip ederken, kılıcını hayali düşmanlarla dövüşüyormuş gibi savuruyordu.

Genevieve duvara yaslanıp dikkatle delikanlıyı izledi bir süre. "Bu işe yarıyor mu?"

Ewan omuzlarını silktilti. “Her akşam idman yapıyorum. Günün birinde bu becerilerimi savaş meydanında göstereceğim.”

“Bana çok karışık göründü.”

“Öyle de zaten. Yıllarca çalışmak gerekiyor.” Ayak hareketlerini tekrarladı Ewan. Bütününüyle ayaklarına konsantre olmuştu.

“Gözlerinin rakibinin üzerinde olması gerekmiyor mu?”

“Ne?” Ewan şaşkın bir halde ona baktı ve kılıcını indirdi. “Evet, tabi ama önce bu ayak hareketlerini iyice öğrenmem gerek.”

“Eskiden ağabeylerimin kılıç talimlerini izlerdim. Elime kılıç almama hiç izin vermediler.”

Ewan’ın gözlerinde kuşkulu bir ifade belirdi. “Kılıçlar ağır olur.”

“Evet öyle. Ama ağabeylerimin, ayaklarına dikkat ettiklerini de görmedim hiç. Her ne pahasına olursa olsun gözlerimi rakibinden ayırmamak gerektiğini söylerlerdi.”

“Bevan da öyle söylüyor. Onun kadar hızlı hareket eden birini daha görmedim. Savaş alanında yenilmezdir.” Sinirli bir kahkaha attı delikanlı. “Bense hiç yenemedim.”

“Ben de öyle,” diyerek gülümsedi Genevieve. “Ama zamanla o noktaya geleceğimize eminim.”

Ewan’ın gözleri parladı. “Eireann’daki en büyük savaşçı olmayı, gerçek bir efsane olmayı istiyorum.”

“Bence günün birinde gerçekten de efsane olacaksın,” diyerek delikanlıyı cesaretlendirmeye çalıştı Genevieve. “Ama yerinde ben olsaydım, dikkatimi ayaklarım yerine rakibime verirdim.”

“Ne zaman dövmüşmeye kalksam, ayaklarım birbirine dolaşıyor. Ayak hareketlerini çalışırsam, bunu engelleyebileceğimi düşündüm.” Duruşunu düzeltti ve bir süre daha çalıştı. “Biliyor musun, Fiona’dan çok farklısın.”

“Ne anlamda?”

Ewan kılıcını havada savurdu ve dengesini kaybetti, neyse ki son anda düşmekten kurtulmuştu. “Fiona hiç gülmezdi. Bevan, hep onu gülümsetmeye çalışırdı ama bir tebessüm bile etmezdi.”

“Burada mutlu değil miydi sence?”

Başını iki yana salladı delikanlı. “Bevan burada olmadığından uzun yürüyüşlere çıkardı. Bazen saatlerce geri dönmezdi.” Kılıcını

indirdi, yüzünde dalgın bir ifade belirmişti. “Bir seferinde, Bevan yokken sabaha kadar geri dönmemişti. Ölmeden birkaç hafta önce olmuştu bu.”

“Kimse peşinden gitmedi mi?” diye sordu Genevieve.

“Gittiğinden kimsenin haberi olmazdı,” dedi Ewan. “Bir tek ben biliyordum. Çünkü onu takip ettim.”

Genevieve, Fiona’nın nereye gittiğini sormamak için kendisini zor tuttu. Ewan’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, sorsa bile bir cevap alamayacaktı.

“Bevan’la evleneceğin için mutluyum.”

Genevieve, buna şaşırmıştı. “Neden?”

“Ona bakarken tatlı bir ifade oluyor yüzünde. Ondandır hoşlandığın çok açık, Fiona’nın hoşlandığından çok daha fazla hoşlanıyorsun Bevan’dan.”

Ağabeyinin ilk karısını fazla sevmediği belliydi, nedenini merak etti genç kadın ama sormadı.

“Bevan benimle evlenmek istemiyor,” dedi. “Norman olmam onu çok rahatsız ediyor.”

“Sebebi o değil,” dedi Ewan tekrar kılıcını savurdu ve bir kez daha dengesini yitirdi. “Bevan, sözüne sadık bir adamdır, Fiona öldüğünde bir daha evlenmeyeceğine yemin etti. Böylece karısına sadık kalacağını düşünüyordu.”

Bevan’ın karısına değer verdiğini biliyordu ama duygularının bu kadar derin olabileceğini fark etmemişti.

Duvarı asılı duran kılıçlardan birini aldı. Kılıcın ağırlıyla kasları gerilmişti. “Sence, ağabeyini nasıl yumuşatabilirim?”

Ewan düşünüyormuş gibi bir an durdu. “Pasta ve tart yapmayı deneyebilirsin. Özellikle de vişneli ve elmalı olanlardan.”

Genevieve, onun daha çok kendi isteklerini dile getirdiğinden emindi. Sıcak bir tavırla gülümsedi. “Haklı olabilirsin.”

Kılıcını kaldırıp Ewan’ın kılıcına değdirdi. “İngiltere’ye gitmeyi düşünür müsün? Babamın şövalyeleriyle birlikte çalışabilirsin.”

Ewan başını iki yana salladı. “Benim yerim burası. Senin de.”

Genevieve bir cevap vermedi. Korkunç anılarıyla mücadele etmek hiç kolay değildi. Ewan’ın orada olmasından çok memnundu.

Coşkulu ve neşeli tavrıyla, aklını Hugh'dan uzak tutmasına yardımcı oluyordu. Kılıcını ileri uzattı. "Bildiklerini bana da öğretir misin?"

Ewan alaycı bir tavrıyla güldü. "Elbette ama bu çok sürmez. Fazla bir şey bilmediğim ortada"

Bevan, adamlarıyla birlikte at sırtında yol alırken omzundaki sancıyı düşünmemeye çalışıyordu. Yarası Genevieve sayesinde hızlı bir iyileşme göstermişti ama öfkeli bir anında yarasının tekrar açılmasına neden olmuştu. O zaman, Genevieve'den yardım istemiş olsaydı, yarası şimdiye kadar çoktan kapanmış olurdu.

Genevieve aklına gelince gerildi. Kral, Rionallis'e döner dönmez onunla evlenmesi gerektiğini söylemişti. Bu şartlarda en doğrusu da buydu. Sör Hugh'ın bu evliliği engellemeye çalışma ihtimali halen bakıydı. Önceliği Genevieve'i korumaktı, diğer her şey ikinci sırada yer alıyordu.

Genevieve'in ailesi, grubun gerisinden geliyordu. Bevan, onlarla pek konuşmamıştı. Kontun karısı Helen, Bevan'a adeta iblismiş gibi bakıyordu. Kont daha bir ılımlıydı, hatta kızını Marstowe'un elinden kurtardığından dolayı Bevan'ı onaylıyor gibiydi.

Rionallis'e birkaç mil kala, Connor onları yolda karşıladı. "Cel-lâdınla buluşmaya gider gibi görünüyorsun," dedi gülerek. "Oysa evlenmek üzere olduğunu sanıyordum."

Kardeşinin alaycı tavrı canını sıkıyordu ama tuzağa düşmeye niyeti yoktu.

"Genevieve gibi bir güzelle evlenmek için seve seve yerini alabilirim. Dudakları en lezzetli baldan bile daha tatlı."

Bevan hızla kardeşinin çenesine bir yumruk savurdu ama Connor tam vaktinde geri çekilip kendini kurtardı. "Endişelenme, Rionallis'e ulaştığımızda onunla evlenecek olan sensin."

Bevan öfke dolu gözlerle kardeşine baktı. Kıskançlık içini kavuruyordu. Genevieve'i Connor'ın kollarına iten kendisi olmuştu ama şimdi, başka bir erkeği yanında görmeye tahammülü yoktu.

Fiona'nın yabancılarla karşı nasıl dostça olduğunu hatırladı birden. Rionallis'e gelen misafirlere her zaman nazik davranır, sıcak karşılardı ama yalnız kaldıklarında kendisini mümkün olduğunca

geri çekerd. Fiona'nın bedensel ihtiyaçlarını karşılamak Bevan için hiç zor olmamıştı ama aklından neler geçirdiğini hiçbir zaman tam olarak bilememişti.

Her geçen gün karısıyla ilgili daha fazla şey hatırlar olmuştu. Hataları ve Bevan'ı rahatsız eden bazı davranışları vardı. Ama artık bunların bir önemi yoktu. Fiona ölmüştü. Tüm hatalarına rağmen birlikte çok güzel yıllar geçirmişlerdi.

Genevieve'i son kez kollarının arasına aldığı günü düşündü. Yarkında kocası olarak onu yatağına da alacaktı. Bütünyle Bevan'a ait olacaktı. Genç adamı asıl huzursuz eden şey de buydu. Bir şekilde bu evliliği yapmaya zorlanmıştı ama karısıyla olan anılarının bir başka kadınla gölgelenmesini istemiyordu. Genevieve'e karşı yumuşadığı takdirde Fiona'ya verdiği söze ihanet etmiş olacaktı.

Genevieve'le birlikte olup bedensel ihtiyaçlarını tatmin ettikten sonra aralarına mesafe koyması mümkün müydü? En kötüsü onu arzuladığı için suçluluk duymasıydı. Sebep sadece Fiona da değildi, Genevieve, çok acı çekmişti. Ama aklı sürekli onunla meşguldü. Onu ne zaman görse, ona dokunmak, onu okşamak istiyordu.

Düşünceleri aklından uzaklaştırıp sırtını dikleştirdi ve atının hızını arttırdı. Kaleye yaklaşırken geri dönüp uzaklaşmak ve bir daha geri dönmek istediğini fark etti. Böylece eski anılarını canlı tutabilir, Fiona ölmemiş gibi davranabilirdi.

Eski anılara son kez veda edip kale kapılarından içeri girerek yeni bir geleceğe adım attı genç adam.

Genevieve kılıcını kaldırıp, Ewan'ın kılıç darbesini bloke etti. Kılıcı daha iyi kavramaya, daha rahat kontrol etmeye başlamıştı ama bu kılıçların çarpışmasıyla koluna sancı yayılmasını engellemiyordu. Son birkaç gündür her öğlen Ewan'la buluşup talim yapıyor, ondan kılıç kullanma sanatını öğreniyordu. Bu sayede, Ewan'ın kendisine olan güveni de artıyordu.

Ayrıca her geçen gün, ondan Bevan hakkında çok daha fazla şey öğreniyordu. Ewan, ağabeyine tapıyordu ama aynı zamanda hafif bir de kıskançlık sezinlemişti genç kadın. Bevan, delikanlının idolüydü

ve Ewan günün birinde tıpkı onun gibi olmak istiyordu.

“Tek bir şey dışında,” dedi Ewan. “Ben asla evlenmeyeceğim.” Kılıcını kınına soktu. Bugünlük kılıç talimi sona ermişti.

“Neden?”

“Evlenmeye ihtiyacım yok. Hem kendime ait çok az şeyim var. Onlar da ancak bana yeter.” Ailenin en küçüğü olarak, çok az bir mirasa sahipti Ewan.

“Patrick sana arazi vermez mi?” diye sordu Genevieve.

“Benim rahip olmamı istiyorlar,” dedi delikanlı keyifsiz bir ses tonuyla. “Ama benim rahip olmaya hiç niyetim yok. Bevan gibi paralı asker olacağım ve kazandıklarımı biriktireceğim. Belki o zaman kendime bir arazi satın alabilirim.”

“Peki, arazini miras bırakacağın oğullarının olmasını istemez misin?” diye sordu genç kadın. “Bunun için evlenmen gerekir.”

Ewan’ın yanakları kızardı. Bir an ne yapacağını bilmezmiş gibi etrafına bakındı sonra tekrar kılıcını çekip hareketleri çalışmaya başladı. “Kızlar bana gülüyorlar. Dövüşemediğim için benimle alay ediyorlar.”

Ewan’ın yüzündeki utanç dolu ifadeyi görünce genç kadının içi öfkeyle doldu. Onunla alay eden kızları bulup azarlamak istedi. “Bu durumda, gerçek değerini görüp takdir edecek bir kız bulmalısın.”

Ewan bir cevap vermedi. Onun yalnız kalmak istediğini fark edince kılıcı duvara asıp, dışarı çıktı genç kadın.

Büyük salona döndüğünde dikişle oyalamaya çalıştı kendisini. Akli tekrar Bevan’a kaymıştı. Yakında evleneceklerdi ama bu evliliğe hazır olduğundan emin değildi. Bevan’ın ona karşı bir şey hissedip hissetmediğini merak ediyordu. Bir şeyler hissediyorsa bile, bununla savaştığına şüphesi yoktu. Ewan’a bakılırsa, Fiona’ya olan sadakatinden dolayı ona karşı hislerini gizleme ihtiyacı duyuyordu.

Başka bir sorun daha vardı. Ewan’ın Fiona’ya olan antipatisi ve tuhaf bazı detaylar Genevieve’i huzursuz ediyordu. İçinden bir ses Fiona’nın sırları olduğunu söylüyordu. Bevan’ın bilmediği tuhaf sırlar. Fiona’nın sık sık kaleden uzaklaşması ve zaman zaman sabaha kadar geri dönmemesi kuşku uyandırıyordu.

Bunun için geçerli tek bir neden olabilirdi; sadakatsizlik. Bevan

karısını çok sevmişti ama bu gerçekleri bilse aynı şekilde yasını tutmaya devam eder miydi?

Bu şüphelerinden asla Bevan’a bahsedemezdi. Her şeyden önce yüreği böyle bir şeye müsaade etmezdi. Hem bahsetse eline ne geçecekti? Bevan’ın sevgisini kazanmak istiyordu ama bunu, güzel anılarına leke sürerek yapmayacaktı. Sessiz kalmak en iyiydi.

Dışardan gelen seslerle düşüncelerinden sıyrıldı. Salonun girişine baktığında annesini görünce her şeyi unutup yerinden fırladı.

“Anne.”

Leydi Helen de Renalt ince, uzun bir kadındı. Gözlerinin ve dudaklarının kenarında ince çizgiler vardı. Ama kızını gördüğü anda tüm çizgiler kaybolmuş yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Anne, kız sıkıca sarıldılar birbirlerine.

“Neler olduğunu anlat bana,” dedi Helen daha sonra. “Sör Hugh sana neler yaptı?”

Genevieve yaşadıklarını anlatırken mümkün olduğu kadar cesur davranmaya çalışıyordu ama acısını gizlemekte pek başarılı olamadı.

“Sadece bir mektup aldık,” dedi Helen üzgün bir sesle. “O da kısa bir süre önce geldi. Baban hasta olmasaydı, çok daha önce burada olur, buna bir son verirdi.” Öfkeyle başını iki yana salladı. “Sör Peter’la karısını seninle göndermemiz büyük hataydı. Dost olduğumuzu sanıyordum. Belli ki Hugh onları da kandırmış.”

“Sör Peter, Hugh’ın yalanlarına inandı. Beni cezalandırmaya hakkı olduğuna inanıyordu. Onu durdurmak için bir şey yapmadı.”

“Çok üzgünüm kızım.” Helen, şefkatle kızının yanığını okşadı. “Hugh’la Peter’in burada olmaması çok kötü, ikisini de diri diri yakmak isterdim. Ama Baban, Sör Peter’a bunun hesabını soracak, bundan şüphen olmasın.”

Helen, tatsız konuları uzun süre konuşmaktan oldum olası haz etmezdi bu yüzden konuyu değiştirdi. “Bevan MacEgan’dan bahset bana. Onunla evlenmeyi gerçekten istiyor musun?” Annesini duyan, Genevieve’in kuleden aşağıya atlamak istediğini düşünebilirdi.

“İyi bir adam, cesur bir savaşçı ama kalbi halen ilk karısına ait.”

Helen hafifçe iç geçirdi. “Kalbinin kime ait olduğunu sormadım, Genevieve. Burada evlilikten bahsediyoruz, aşk baladından değil.”

“Biliyorum.”

“Ben bundan o kadar emin değilim. Kral’ın, seni Sör Hugh’la evlendirmek istediğini biliyorum ama o sana uygun biri değildi. Senin için çok daha uygun erkekler vardı. Kalbin yerine aklınla hareket etseydin, bunlar olmayacaktı,” dedi Helen ve hemen ekledi. “Bu İrlandalıyla evlenmenin de iyi bir fikir olduğundan şüpheliyim.”

“Bevan, güçlü bir adam ve korumacı.”

“Onunla burada, Erin’de yaşamaya katlanabilecek misin?” Helen etrafına bakındı. Burada yaşamaktansa ölmeyi tercih edermiş gibi bir ifade vardı yüzünde.

Genevieve gülümsemesini zorlukla bastırdı. Erin’de olmaktan mutluydu, her geçen gün yeşil çayırlara, vahşi doğaya olan sevgisi daha da artıyordu. Bu yüzden kısaca “Evet,” diye cevapladı.

Helen bu evlilikle ilgili fikirlerini sıralamaya başladı ama genç kadın artık onu dinlemiyordu. Bakışları salonun girişindeydi. Bir grup askerin peşinden Bevan girdi içeri ve öylece durup onu bekledi.

“Anne, bize biraz müsaade eder misin?”

Helen, dönüp kapıya baktı. “Bu adamla ilgili kuşkularım var Genevieve. Uygur birine benzemiyor.”

“Lütfen anne. Bizi yalnız bırakır mısın? Onunla yalnız konuşmak istiyorum.”

Helen başını iki yana sallamaya başlamıştı ama Bevan yanlarına geldi ve gözlerini ona dikti. “Bizi yalnız bırakın.”

Helen gerildi. “Ateşin yanında bekleyebilirim. Bana ihtiyacın olursa...”

“Anne,” dedi Genevieve taviz vermeyen bir ses tonuyla. “Lütfen beni odamda bekle. Konuşmamıza daha sonra devam edebiliriz.”

Helen onaylamaz bir tavırla başını sallayarak merdivenlere yöneldi. Genevieve üzgün bakışlarını genç adama çevirdi.

“Bunun için özür dilerim. Ben...”

Bevan, öne bir adım atıp tam karşısında durdu. Öyle yakındı ki Genevieve nefesinin sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Elini kaldırıp parmak uçlarıyla yanağındaki yara izine dokundu.

“Yaran iyileşiyor.”

Bevan, yanağında dolaşan parmakları kavradı. Ona doğru eğilip,

“Bugün evleniyoruz,” dedi boğuk bir sesle.

“Fikrini neden değiştirdin?”

Genç adam, sorusuna cevap vermek yerine “Bana verdiğin söze sadık kalmanı bekliyorum,” dedi. “Evlendikten sonra, ayrı hayatlar süreceğiz.”

Bu Genevieve’in beklediği bir şeydi, yine de açıkça duymak kalbini kırmıştı. “Biliyorum.”

“Bu şekilde yaşamayı gerçekten kabul edebilir misin?” diye sordu. “Sana sunabileceğim tek şey istediğini yapma özgürlüğü.”

“Başka seçeneğimiz var mı Bevan?” diye sordu yorgun bir sesle. “İnsanlarımız arasında bir savaş çıksın istemiyorum. Bu yüzden seninle evleneceğim.”

Bevan elini bırakıp geri çekildi. “Gidip hazırlan. Peder geldiği zaman yukarı haber gönderirim.”

Genç adam salondan çıkarken Genevieve gözyaşlarını bastırmak için büyük çaba harcıyordu. Bevan onu istemiyordu, bunu ne kadar çabuk kabullenirse onun için o kadar iyi olacaktı.

Odasına çıkmak için merdivenlere yönelmişti ki, Isabel’i gördü. Laochre Kraliçesi, düğüne katılmak için gelmiş olmalıydı. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle yanına gelip genç kadına sarıldı.

“Hadi gel, hazırlanman için sana yardım edeceğim.”

Genevieve, isteksizce Isabel’i takip etti. Kraliçe onu, kendi odasına götürmek yerine bir başka odaya soktu. İçeride sıcak su dolu bir küvet onu bekliyordu. Açık sarı renkte ipek bir iç gömlekle, zümrüt yeşili bir elbise de yatağın üzerine serilmişti.

Helen de Renalt, kızının takması için mücevher seçerken bile söylenmeyi sürdürmüştü. Genevieve sıcak su dolu küvete girdi. Isabel kokulu bir sabunla saçlarını yıkamaya başladığında biraz olsun gevşeyerek gözlerini yumdu.

Banyodan sonra Helen’le Isabel, giyinmesine yardımcı oldular. Annesi saçlarını tarayıp ördü ve bir taç şeklinde başının üzerinde topladı. Isabel, kenarı incilerle süslü duvağını saçlarına tutturduktan sonra gülen gözlerle genç kadına baktı.

“Çok güzel görünüyorsun.”

“O barbar, kızımı hak etmiyor. Genevieve ondan daha iyilerine

layık.” dedi Helen.

Genevieve, annesine öfkeyle. “Kocam olacak adamla ilgili daha fazla kötü söz duymak istemiyorum.”

Helen ağzının içinde bir şeyler homurdanarak üzeri zümrütlerle bezeli altın kolyeyi kızının boynuna taktı.

Isabel, mutlulukla gülümseyerek genç kadına sarıldı. “Her şey çok güzel olacak, göreceksin.”

Genevieve derin bir soluk aldı ve cesaretini toplamaya çalıştı. “Artık gitme vakti.”

Tören, gün batımında gerçekleşti. Yeminlerini ettikten sonra, Bevan genç kadının elini tuttu ve peder birlikteliklerini kutsadı. Bevan, gözlerini boşluğa dikmişti, bakışları hüznüydü. Onu böyle görmek Genevieve’in içini sızlattı. Fiona’yla evlendikleri günü düşünüyor olabilir miydi?

Tören sonunda, Bevan onu öyle hafif öpmüştü ki dudaklarının dudaklarına değdiğinden bile emin olamadı genç kadın.

Düğün kutlamaları için ziyafet hazırlanmıştı. Genevieve’le Bevan’ı başköşeye oturtular ve en güzel yemekleri onların önlerine koydular. Bu kadar hazırlığın ne zaman yapıldığını anlayamamanın şaşkınlığı içindeydi genç kadın.

Anne, babasının dikkatli bakışlarını üzerinde hissediyordu. Onları üzmemek için yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve mutlu görünmeye çalıştı. Bevan da farklı bir durumda değildi. Tebrikleri kabul ediyor, ona gülümseyenlere, gülümseyerek karşılık veriyor ve iyi vakit geçiriyormuş gibi görünmeye çalışıyordu.

Kuşku uyandırmamak için arada Genevieve’i öptüğü bile oluyordu ama daha önce paylaştıkları öpüşme gibi değildi hiç biri. Soğuk, tek düze ve duygusuzdu.

Ona asla zarar vermeyecek bir adamla evlenmenin iyi yönlerini düşünmeye çalıştı. Zaman içerisinde birbirlerine ve yeni hayatlarına alışacaklardı şüphesiz. Anlaşmalı evliliklerin çoğu böyle olmuyor muydu zaten? Birbirlerini severek evlenen kaç çift vardı? Ama Bevan’ın, bu evliliği kutlamaya değer bulmaması canını acıtıyordu.

Kadehini masaya koydu ve derin düşüncelere daldı. Bevan’ın seçtiği eş olmayabilirdi. İsteddiği kadın da değildi ama bir şekilde kalbinin çevresine ördüğü duvarı aşmalıydı. Onu sevmiyor ama arzuluyordu. Gerdeği düşündükçe, Genevieve’in bedeni adeta buz kesiyordu. Bevan’ın karşısında çıplak kalma düşüncesi, içinin korkuyla dolmasına neden oluyordu.

Dakikalar ilerledikçe, tedirginliği daha da arttı. Her yeni gelin, gerdeğe girmeden önce tedirginlik hissedirdi, bu çok doğaldı. İngiltere de gelinin arkadaşları ve akrabaları, gerdek odasına gelinle birlikte girip soyunmasına yardım ederlerdi. Onu çıplak yatağına yatırdıktan sonra da, kocasını beklemesi için yalnız bırakırlardı. Genevieve çevresine bakındı. İrlandalıların adetlerini bilmiyordu ama görünüşe göre İngiltere’dekinden farklıydı.

Daha fazla dayanamayarak masadan kalktı. Eğer gerdekle ilgili özel bir adetleri yoksa hazırlık işini kendi başına yapabiliirdi. Hem bu arada belki korkusunu bastırmanın da bir yolunu bulurdu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Bevan.

“Odamıza,” dedi zayıf bir gülümsemeyle. “Yorgunum.”

Yalan, ağzından bir çırpıda çıkıvermişti. Ne kadar yorgun olursa olsun bu gece uyuyabileceğini sanmıyordu. Bevan’ın o gece yatağını paylaşıp paylaşmayacağını bilmiyordu ama bu şekilde ona bir seçim şansı sunmuş oluyordu.

Bir cevap vermesini beklemeden hızla yanından uzaklaştı. Merdivenleri tırmandı ve gözden kaybolmadan hemen önce dönüp son bir kez genç adama baktı.

Bevan’la göz göze geldiler. Elinde kadehi öylece durmuş sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu Genevieve’e.

Derin bir soluk aldı ve kendini zorlayarak yoluna devam etti. Oda kapısını kapattıktan sonra yığılırcasına sandalyeye oturdu ve Bevan’ı beklemeye başladı.

Etrafına bakındığında, yatağın değişmiş olduğunu fark etti. Geniş yatağın yerine daha küçük ve zarif bir yatak koymuşlardı. Odadaki her şey farklıydı. Geçmişe hatırlatacak her şeyden kurtulmuş, odayı baştan aşağı yeniden dekore etmişti. Duvardaki kilimleri bile odadan çıkartmıştı.

Dakikalar geçti ama Bevan gelmedi. Elbisesini çıkartıp koltuğun üzerine serdi. Kolyesini de mücevher kutusunu koyduktan sonra yatağa girdi. Yumuşak ama soğuk çarşafların çıplak tenine teması içini ürpertmişti.

Bir saat sonra, Bevan halen görünürlerde yoktu. Doğrudan odasına gelmekle hata mı yapmıştı? Belki de Bevan'ı onun odasında beklemesi gerekirdi. İrlanda da adetler İngiltere'dekinden farklıydı.

Bevan'ın odasına gitme düşüncesi bacaklarını titretiyordu ama derin derin soluyarak cesaretini toplamaya çalıştı. Bu sadece tek sefere mahsus bir şeydi. Ondaki beklenen buydu. Yatağından kalkıp üzerine ince kombinezonunu geçirdi.

Gözlerini yumdu, aklından geçen son düşünce gerdek gecesinde gelinin, kocasının peşinden gitmesinin yanlış olduğuydu.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

GENEVIEVE'İN bakışları, Bevan'ın aklından çıkmıyordu bir türlü. Adamları, imalı ve edepsiz şakalar yapmaya başladığında, üst kata çıkmayı daha fazla geciktiremeyeceğini anladı. Misafirlerden izin isteyerek merdivenlere yöneldi.

Odasına girip kapıyı arkasından kapattı. Tanrıya şükür Fiona'yla paylaştıkları oda değildi bu. Orada Genevieve kalıyordu. Daha önce bu odayı hiç kullanmadığından burayla ilgili anıları yoktu. Ama kale birçok anı barındırıyordu. Bu sefer eve dönmek çok farklı olmuştu. Düğün kutlamaları sırasında eski arkadaşları, hizmetliler, komşusu olan köylülerle karşılaşmıştı.

Yatağın yanındaki su dolu küvete baktı. Düğünden önce odasına getirilmişti ama genç adam banyo yapmamıştı. Soğuk su, aklını Genevieve'den uzak tutmaya yardımcı olabilirdi belki.

Odasına gittiği takdirde Genevieve'in onu reddetmeyeceğini biliyordu. Tüm korkularına rağmen Bevan'ı yatağına kabul edeceği muhakkaktı. Hugh'la yaşadıklarını unutmamıştı. Yaşadıkları kolay

unutulur türde şeyler değildi zaten.

Bevan, onun bakire olduğundan da kuşkuluydu.

Üzerini çıkarıp soğuk su dolu küvete girdi. Vücudunun ateşi bir anda sönmüş, kasıklarında hissettiği sızı kaybolmuştu ama soğuk suya uzun süre dayanamadı. Aceleyle yıkayıp hemen sudan çıktı ve beline kuru bir örtü sararak ısınmak için ateşin yanına oturdu.

Ancak o zaman yatağın yanındaki gölgeyi fark etti. Hançerine uzandığı anda, yatağı çevreleyen perdelerin arkasından Genevieve çıktı. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve üzerinde sadece ince bir kombinezon vardı. Sessizce genç adama yaklaştı.

“Genevieve...”

Bakışlarındaki korku ve kararsızlığı açıkça görebiliyordu genç adam. Kendisini hareketsiz durmaya zorladı, içinde hızla yükselen arzunun genç kadını ürkütmesini istemiyordu.

“Ne yapmam gerektiğini bilemedim,” diye fısıldadı Genevieve. “Adetleriniz bizimkilerden farklı.”

Bevan bir yorum yapmayınca huzursuzca kıpırdandı genç kadın. İnce kumaşın altında vücut hatları açıkça belli oluyordu. Bevan, bu raya gelmenin onun için ne kadar zor olduğunu farkındaydı. Onu odasına göndermesi gerektiğini biliyordu ama böyle bir şey yaptığı takdirde Genevieve’i ne kadar üzeceğinin de farkındaydı.

Onu kollarının arasına almak için yanıyordu. Keşke hak ettiği gibi bir koca olabilseydi. Ellerini tutup kendisine çekti ve yanağını okşadı. Başparmağını yavaşça dudaklarının üzerinde gezdirdi. Genevieve, öpüşüne karşılık vermek için dudaklarını araladığında, her şeyi unuttu genç adam.

Sıcak bir yaz güneşi gibiydi, dudakları, bal liköründen de lezzetliydi. Ona dokunmama kararına rağmen kolları beline dolandı ve yumuşak teninin temasıyla anında sertleştiğini hissetti. Tabureye oturup, Genevieve’i kendisine çekti ve bacakları iki yanda sarkacak şekilde kucığına oturttu.

Genevieve ilk anda utanıp geri çekilmeye çalıştı ama Bevan izin vermedi. Ona sahip olmak niyetinde değildi, sadece korkularını hafifletmek, onu rahatlatmak istiyordu. Nazikçe sırtını okşadığında ince kumaşın altında, göğüslerinin gerildiğini, meme uçlarının dikleştiğini

fark etti.

Beline sardığı kumaş parçası yere düştüğünde, nemli kadınlığını kasıklarında hissetti ve soluğu kesildi. Genevieve ayağa kalkmak için kıpırdandığında, boylu boyunca sertliğine sürtündü ve Bevan’ı uçurumun kıyısına sürükledi adeta.

Genç kadının dudaklarına kapandı ve onu büyük bir arzuyla öpmeye başladı. Mantığı durması için haykırıyordu ama ona karşı koyacak gücü bulamıyordu kendisinde. Bedeni arzuyla alev alev yanıyordu.

Genevieve soluk soluğa geri çekildiğinde Bevan bu defa ona engel olmadı. Her an kaçacak gibi tedirgin ve ürkekti genç kadın.

“Affet beni,” diye fısıldadı. “Bunu yapabileceğimi sanmıştım...”

“Bu gece değil Genevieve,” dedi genç adam boğuk bir sesle.

Genevieve’in rengi soldu ve yüzünde umutsuz bir ifade belirdi. “Seni memnun edemediğim için üzgünüm.” Arkasını döndü ama Bevan onu durdurdu.

“Genevieve, senin istediğin gibi bir koca olamam.” Bedeni alev alev yanıyordu ama kendisini kontrol etti. Eğilip yerdeki örtüyü aldı ve beline sardı.

“Eğer bana biraz zaman verebilirsen, gerekeni yapabilirim.”

Bevan onu yatağa götürdü ve örtülerin arasında yatırdı. “Hadi uyu. Uzun bir gün oldu.”

Genevieve küfretmek, kendisine lanetler yağdırmak istiyordu. Aralarındaki duvarı aşmayı başarmış ama hemen sonra kendisini yine duvarın diğer tarafında bulmuştu. Korkunç anıları kafasından uzaklaştırıp, Bevan’ın odasına gelmek onun için çok zor olmuştu. Ama başaramamış, kadınlık görevini yerine getirememişti. Yatakta bir başına yatarken loş ışıktaki bir süre sessizce evlendiği adamı izledi.

“Bevan?” diye fısıldadı.

“Evet?”

“Beni bırakıp gitme. Bu gece değil,” dedi yalvarırcasına.

Yüzünde anlayışlı bir ifadeyle genç kadına baktı. “Seni küçük düşürecek bir şeyi asla yapmam. Aşağı salondakiler, burada olanları bilmeyecekler. Herkesin gözünde bu gerçek bir evlilik olacak. Endişelenme.”

“Peki ya çarşaf?” diye sordu kızarak. “Kan...” cümlesinin sonunu getirmeyecek kadar utanmıştı.

Bevan’ın dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Burada adetler farklı. Kimse kanlı çarşaf görmeyi beklemiyor. Seviştığımızı ve artık bir bakire olmadığını söylersem, kimse sözümünden şüphe etmez.

İrlanda’da adet olsun olmasın, annesiyle babası çarşafı görmeyi bekleyeceklerdi. “Bıçağını ödünç alabilir miyim?” diye sordu.

“Neden?”

“Babamın merakını gidermek için. Kanımı çarşafa görmek isteyecektir.”

Bevan ayağa kalktı ve bıçağını aldı. Gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan kendi elini kesti ve kanı çarşafa sürdü. “Senin kanın olmak zorunda değil.”

Genevieve irkildi ama Bevan sanki çok olağan bir şeymiş gibi aldırma davranıyordu. Kesigi küçük bir bez parçasıyla sardıktan sonra, ateşin yanına kendisi için bir yatak yaptı ve sırt üstü uzandı.

Genç kadın bir an yataкта yanında yatabileceğini söylemeyi düşündü ama sözcükler ağzından çıkmadı bir türlü. Utançla yüzünü yastıklara gömdü. Bevan’ın hayatını zorlaştırmaktan başka bir şey yapmamıştı. Hem fiziksel, hem de ruhsal birçok yara taşıyordu Bevan. Çocuğunu kaybetmiş bir baba, karısını düşmanın gazabından koruyamamış bir kocaydı. Şimdi de istemediği bir kadınla evlenmeye zorlanmıştı.

“Bevan?” diye fısıldadı kendisine engel olamayarak. “Benimle neden evlendin?”

Genç adam bir süre sessiz kaldı ardından alçak bir sesle, “Seni Hugh’dan uzak tutmak için,” dedi. “Seni, onunla evlenmeye zorlayacaklardı. Hiçbir kadın öyle bir hayatı hak etmiyor.”

Gözlerine hücum eden yaşlara engel olamadı genç kadın. “Ama babam evliliği iptal etmişti. Hugh artık bana zarar veremezdi.”

Bevan, yüzünü ona döndü. “Hugh’ın yerini almak için kendimi öne sürdüm. Hugh, Kral Henry’nin favorilerinden biri olabilir ama bu topraklarda İrlandalı bir ittifak, bir İngiliz’den daha faydalı.”

“Sanırım haklısın.”

“Ve Hugh’a güvenmiyorum. Senden öyle kolay vazgeçeceğine

inanmıyorum. Evlilik iptal edilmiş olsa bile, babana bir şey olsaydı mutlaka senin için geri dönerdi. Senin ve Rionallis için.” Korkularını yatıştırmak istercesine sesini yumuşattı. “Ama artık güvendesin, sana zarar veremez.”

Bevan, sırtını dönüp yattığında genç kadın ağlamamak için dişlerini dudaklarına geçirdi. Eğer onun için bir şeyler hissetmese, bu kadar acı çekmezdi. Aralarına koyduğu mesafe canını bu kadar yakmazdı.

Bevan’ın geçmişin anılarından sıyrılıp geleceğe bakması için dua etti sessizce. Aksı takdirde ikisi için de bir umut yoktu. Ve bu evlilik hep kâğıt üzerinde kalacaktı.

Bevan uyandığında, Genevieve gitmişti. Yavaşça yerden kalktı. Bütün geceyi sert zeminde geçirmekten her yanı tutulmuştu. Onu düşünmekten doğru dürüst uyuyamamıştı üstelik. Bir an yatağa, yanına uzanmayı düşünmüştü ama kendisine güvenmediği için yerde yatmaya karar vermişti. Genevieve bir şekilde bütün iradesini alt üst ediyordu.

Üzerini giydikten sonra alt kata indi. Büyük salondan nefis kokular geliyordu. Meyve ve pasta kokuları her yanı sarmıştı. Ewan, uzun masalardan birine oturmuş iştahla karnını doyuruyordu.

“Genevieve nerede?” diye sordu kardeşine.

“Bu sabah görmedim. Otur kahvaltını et. Kekler bir harika.”

Masa sıcak yulaf lapası, balı ve elmalı keklerle bezenmişti. Bevan bir dilim kek alıp tadına baktı. Ewan haklıydı kek kesinlikle harikaydı. İkinci dilime uzandı. “Bunları Genevieve mi yaptı?”

“Hayır, ama bizim için yaptırmış. Daha önce hiç bu kadar güzel şeyler yemedim,” dedi Ewan gözleri parlayarak. “Buradan hiç gitmeyebilirim.”

“Laochre’ye dönmek zorundasın,” dedi Bevan. “Üstelik yakın bir zamanda.” Kardeşinin cevabı kaşık dolusu yulaf lapasını ağzına tıkamak olmuştu.

Endişelenmesi için bir neden olmadığını bilmesine rağmen Genevieve’in aklından neler geçtiğini merak etmekten alamadı ken-

disini. Normal şartlarda sabahları fazla bir şey yemezdi ve bu ani değişim başka ne gibi değişiklikler yaşanacağı konusunda endişe duymasına neden olmuştu.

Kahvaltısını ettikten sonra Genevieve'i aramak için dışarı çıktı. Soğuk kış rüzgârı iliklerine işlemişti. Karısını iç avluda çamaşırcı kadınların yanında buldu. Elinde uzun bir sopayla, kaynayan kazanın içindeki çamaşırları karıştırıyordu.

Halkın arasına bu kadar kolay karışması ve onlarla birlikte günlük işlere dalması, buraya uyum sağlamasıyla ilgili endişelerine anından bir son vermişti.

Dillerini mükemmel konuşuyordu. Üstelik soylu bir Norman Leydisi gibi değil, onlardan biriymiş gibi davranıyordu. Halk onu kabullenmiş görünüyordu.

Genevieve, onu fark edince gülümseyerek el salladı. Bevan, başıyla selam verdi ama yanına gidip konuşmadı. Bunun yerine içeri geri döndü ve üst kata çıktı. Ve bir zamanlar Fiona'yla paylaştığı odaya girdiğinde donup kaldı.

Genevieve'in Rionallis'de değişiklik yapabileceğini o ana kadar hiç düşünmemişti. Eski yatağın yerini daha küçük bir yatak almıştı. Yatakla birlikte örtüleri de değişmişti. Duvarla asılı olan kilimler de gitmişti. Fiona'nın geç saatlere kadar oturup, dokuduğu kilimlerin yerlerinde şimdi yeller esiyordu. Karısı dokuma tezgâhının başında otururken arkasından yaklaşmış, çaldığı öpücükleri düşündü.

Anıları bir bir yok olmuştu. Duvarlar çıplaktı. Süslemelerin hepsi kaldırılmıştı. İçi öfke ve acıyla doldu. Kilimlere ne olmuştu? Satmış olabilirler miydi? Fiona'ya sarılıp uyuduğu yatak neredeydi peki? Brianna'ya o yatakta gebe kalmıştı Fiona.

Birkaç dakika sonra oda kapısı açıldı ve Genevieve girdi içeri. Gülümseyerek "Günaydın," dedi ama Bevan'ın yüzündeki ifadeyi görünce gülümsemesi soldu.

"Yatak nerede?" diye sordu. "Ve kilimler?" Genevieve hemen cevap vermeyince kollarına yapıştı. "Neredeler?"

"Kilimler nerede bilmiyorum," dedi genç kadın. İçindeki öfke öylesine şiddetliydi ki parmaklarını Genevieve'in etine gömdü. Hassas cildinin moraracağını farkındaydı ama aldırmadı. "Yatağı yak-

malarını söyledim."

Yatağı yakmak mı? Böyle bir şeyi neden yaptığını aklı almıyordu. Ona bu odayı asla vermemeliydi. Odayı kilitlemesi gerekirdi, en azından eski anılarına tutunabileceği bir yeri olurdu.

Ama şimdi hepsi gitmişti ve tek sorumlusu da Genevieve'di. Bevan gözlerini yumdu ve onu bıraktı. Yapabilecekleri genç adamı korkutuyordu.

"Neden?"

Genevieve'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Çünkü yaşadıklarımla tekrar yüzleşmeye gücüm yoktu. Hugh'in beni nasıl dövdüğünü hatırlayarak bu oda da seninle olmaya, o yatakta seninle yatmaya dayanamazdım."

"Seninle yatmak gibi bir niyetim yok," dedi genç adam buz gibi bir ses tonuyla.

Genevieve'in rengi soldu. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken ifadesi donuklaşmıştı. Sözlerinin onu derinden sarstığını, incittiğini biliyordu ama kendisine engel olamıyordu.

"Beni yalnız bırak," dedi yorgun bir tavırla. "Ve burada daha fazla değişiklik yapma. Burası benim evim ve olduğu gibi kalmasını istiyorum."

Genevieve yerinden kıpırdamayınca bu defa sesini yükseltti. "Git, beni yalnız bırak."

Genç kadın koşarak çıktı odadan. Bevan, yığılırcasına yatağa oturdu ve yüzünü ellerine gömdü. Onunla evlendiği için, değişiklik yapmasına müsaade ettiği için çok ama çok pişmandı. Rionallis, eskisi gibi değildi artık ve bir daha da olmayacaktı.

Genevieve öğle yemeğini ailesiyle birlikte yemek için masaya oturmuştu ama yemeğin tadını alamıyordu ve lokmalar ağzında büyüyorlardı adeta. Bevan'ın öfkeli sözleri canını çok yakmıştı. Neden bu kadar öfkелendiğini anlamakta zorlanıyordu. Ne olmuştu?

Yemekten sonra, sinirlerine iyi gelir umuduyla bir kadeh şarap içmeye zorladı kendisini. Annesi odasına çekilmişti ama babası halen onunla birlikte masada oturuyordu.

“Çok durgunsun. Bir sorun mu var?” diye sordu.

Başını iki yana salladı. “Hayır baba, yorgunum sadece.”

“İrlandalının senin için iyi bir koca olacağından eminim,” dedi babası. “Savaş becerisi ve kılıç kullanmaktaki ustalığıyla buralarda bir efsane.”

“Benimle evlenmeye zorlandı,” dedi Genevieve. “Yeni bir hayata ve birlikteliğe başlamak için bu ne kadar doğru bir yol sence?”

“Sorunlu ve kötü bir şekilde başlayan birçok mükemmel evlilik var,” dedi Thomas. “Tüm olumsuzluklara rağmen her şey bir şekilde yoluna giriyor. Biraz zaman ver Genevieve. Burada kalmalısın.”

“Evet, burada kalmalı ve benimle evli olmaktan nefret eden bir adamla yaşamalıyım.”

“Hadi ama Genevieve, sen yetişkin bir kadınsın. Bir çocuk gibi mızımızlanmak sana hiç yakışmıyor.”

Babasının haklı olduğunu biliyordu ve kendisini gülümsemeye zorladı. “Burada bir süre kalacak mısın?”

“Korkarım hayır. Kral Henry bir hafta içerisinde İngiltere’ye geri dönmemizi istedi. Ama döner dönmez senin için bir hizmetli göndereceğim. MacEgan sana elini kaldırdığı takdirde hemen annene ya da bana haber verecek güvenilir biri olacak.”

“Bevan asla böyle bir şey yapmaz,” dedi Genevieve. “Bana zarar verdiği için Hugh’ı nerdeyse öldürüyordu.”

Kont sıkıntıyla iç geçirdi. “Olanlar için çok üzgünüm. Eğer daha önce haberim olsaydı hemen gelirdim. Bunu biliyorsun değil mi?”

Genevieve gözlerine dolan yaşları gizlemek için başını öne eğdi.

“Sen sevgi dolu yüreği olan çok güzel bir kadınsın Genevieve. Kocana git ve ona kim olduğunu göster.”

“Her şey yoluna girecek.”

“İrlandalı savaşçının kalbini fethedeceğinden en ufak bir şüphem bile yok güzel kızım. Buna sen de inan.”

Genevieve babasına sarıldı.

“Yarın İngiltere’ye dönüyoruz. Bize ihtiyacın olduğunda sadece haber yollaman yeterli.”

“Teşekkür ederim baba.”

“Hadi şimdi git,” dedi Thomas gülerek. “Annene fark ettirmeden

bu nefis likörün keyfini çıkarmak istiyordum.” Kadehinden iri bir yudum aldı ve keskin likörün etkisiyle hafifçe öksürdü.

“Senin için eve bir fiçı gönderirim,” diye babasına söz verdi genç kadın.

“Sen, en sevdiğim kızsımsın.” Thomas gülümseyerek likörden bir yudum daha aldı.

“Ben senin tek kızınım.”

Genevieve o gece odada yalnızdı ve bir türlü uyku tutmadı. Şafağa doğru kısa bir süre için uykuya dalmıştı ama o da fazla uzun sürmemişti, kötü bir kâbusla uyanmıştı.

Sabah ailesiyle vedalaşırken, annesi baharda ziyaretine gelme sözü verdi. Babasıysa torunlarla ilgili bir takım imalarda bulundu. Genevieve, içinde kopan fırtınalara rağmen gülümsemeyi başarmıştı. Çocuk sahibi olması mümkün görünmüyordu, en azından Bevan’la evli olduğu sürece.

Onları yolcu ettikten sonra kendisini oyalamak için kalede çeşitli işlerle uğraştı. Ağır bir tahıl çuvalını kaldırmaya çalışırken aklında yine Bevan vardı ama artık gözyaşı dökmeyeceğine ve kendisine acımayacağına söz vermişti. Bevan’ın kendisine bir eş istemediğini bilerek evlenmişti onunla. Bundan sonra da ona göre davranacaktı.

Yuvarlak hatlı esmer bir kadın, “Leydi Genevieve, onu hemen bırakın,” diyerek yanına koştu. “Ağır şeyleri kaldırmak için etrafta birçok erkek var.”

“Kendim hallederim,” dedi Genevieve. Çuvalı köşeye kadar sürükledi. Kolları sarf ettiği çabadan dolayı alev alev yanıyordu.

“Bunlar sizin yapacağınız işler değil,” diye karşı çıktı kadın. “Eğer gebeyseniz bebeğe zarar verebilirsiniz.”

“Bebek falan yok.”

“Ama mutlaka olacak, MacEgan erkekleri...” Yüzünde hülyalı bir ifadeyle gülümsedi kadın. “Onlara karşı koyabilecek bir kadın tanımıyorum. Bevan’la evlendiğiniz için çok şanslısınız. İyi ve adil bir adamdır. Daha önce sözlü olduğunuz Norman’dan çok daha iyi bir adam.” Hugh’ın adı geçince yere tükürdü kadın.

Genevieve zorla da olsa gülümsedi. “Evet, haklısın. Adın ne?”

“Mairi.”

“Seninle tanıştığımıza memnun oldum Mairi.”

Mairi, genç kadının elini tutup peşinden dışarı sürükledi. “Ben ve diğer kadınlar sizi merak ediyorduk. Marstowe’un size yaptıklarını gördük, umarım cehennemde yanar. Ama yapabileceğimiz bir şey yoktu. Müdahale etmeye kalksak bir başka masumun daha canına kıyacaktı.”

“Bir başka?”

“Evet. Zavalı Maureen’dan, Bevan’ın sizi nereye götürdüğünü öğrendikten sonra onu öldürttü. Pislik herif.” Dışarı çıktıklarında Mairi, genç kadının omuzlarına yünlü bir pelerin sardı. “Hava çok soğuk, dikkat etmelisiniz.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Köylüleri görmeye. Heyecanla sizinle tanışmayı bekliyorlar. Daha önce fırsatımız olmadı. Bevan’ımızla evlenen kadının nasıl biri olduğunu hepimiz bilmek istiyoruz.”

“Aptal biri,” dedi Genevieve. “Artık bir MacEgan’ım ama sahip olduğum tek şey adı.”

“Kendimize acıyoruz öyle mi?” dedi Mairi, onu iç avluya doğru sürüklerken. “Eğer iyi bir evliliğinizin olmasını istiyorsanız, bana kulak verin. Güçlü bir kadın olun, kendi bildiğinizi okuyun ve en önemlisi ne istediğinizden emin olun. Kendinizi mutlu etmeyi öğrendiğinizde, evliliğiniz de mutlu olacaktır. Erkeğini kaybetmenin ve kaçırmanın en kısa yolu onun peşinden koşmaktır. Bırakın o sizin peşinizden koşsun.”

“Sen evli misin?”

Mairi neşeyle güldü. “Şimdikini de sayarsak beş kere evlendim. Dördü öldü, huzur içinde yatsınlar. Ama hepsi de mutlu öldü. Yatak odasında, ateşli boğuşmalar erkeğin karısına sadık kalmasını sağlar.”

Genevieve utançla kızardı. Ahırlara ulaştıklarında Mairi seyise Leydi için bir at eyerlemesini söyledi.

“Peki ya sen?”

“Benim ata ihtiyacım yok,” dedi Mairi. “Ben yürüyeceğim. Ama Rionallis’in Leydisi olarak, sizin at sırtında gitmeniz gerek.”

Genevieve başını iki yana salladı ve seyise atı eyerlememesini söyledi. “Ben de seninle birlikte yürüyeceğim.”

Mairi, yol boyunca, önlerinden geçtikleri kulübeleri işaret edip orada yaşayan insanların isimlerini söyledi, araya zararsız birkaç da dedikodu sıkıştırdı.

Yol üstünde karşılaştıkları insanlarla selamlaştılar. Kimisine sadece el salladılar, kimisiyle ayaküstü kısaca sohbet ettiler. Genevieve mümkün olduğu kadar çok kişiyle tanışmak istiyordu. Birden aklına gelen bir düşünceyle durdu.

“Alban Arthuan geçti ama Noel kutlamaları için hiç hazırlık yapmadık. Her şey öyle hızlı oldu ki, Noel aklımdan uçup gitti.”

Mairi’nin yüzü aydınladı. “Haklısınız Leydim. Yardım etmeleri için birkaç genç kız ayarlarım. Aklınızı sorunlardan uzaklaştırmak için ihtiyacınız olan şey kesinlikle bir kutlama.”

“Bana Genevieve de,” dedi genç kadın. Büyük salonu Noel için süsleme fikri çok hoşuna gitmişti. “Buralarda müzik aleti çalabilen kimse var mı?”

“Buradaki bütün erkekler kendilerini müzisyen sanıyor,” dedi Mairi gözlerini devirerek. “Eoin’le konuşurum, flütünü getirir ama siz siz olun ondan şarkı söylemesini istemeyin.”

Genevieve pelerinine sıkıca sarıldı. Noel heyecanını şimdiden hissetmeye başlamıştı. Bevan’ın öfkesinin kutlamalara gölge düşürmesine izin vermeyecekti. Ama içindeki kasveti hafifletmenin bir yolu vardı.

“Kadınların, odamdaki kilimleri nereye götürdüklerini biliyor musun?” diye sordu. Mairi, evet anlamında başını sallayınca hemen ekledi. “Kilimleri de getirin, onları büyük salona asarız.”

Bevan için en azından bunu yapabiliirdi. Ama odasında, Fiona ya da Hugh’ı hatırlatacak hiçbir şey istemiyordu. Kendi kilimlerini dokumaya başlayabiliirdi. Geçmiş hatırlatmayan yepyeni kilimlerle süsleyebiliirdi duvarlarını.

Mairi haklıydı. Kendisine acımayı bırakmasının zamanı gelmişti.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

GENEVIEVE, büyük salonunun süslenmesine önderlik ederken, dışarıda yeni bir kar fırtınası başlamıştı. Bevan'ı sabahtan beri hiç görmemişti ve kocasının, özellikle ondan uzak durmaya çalıştığına farkındaydı.

Fiona'nın kilimlerini büyük salonun duvarlarına asmışlardı. Kalan yerleri, çobanpüskülleri ve yeşil dallarla süslediler. Aşçı ziyafet için domuz güvercininin yanı sıra, somon füme, tuzlu balık ve tütsülenmiş et hazırlamayı kabul etmişti. Babası, düğün hediyesi olarak Hugh ve adamlarının boşalttığı erzak depolarını doldurmuştu. Bütün kış herkese yetecek kadar yiyecekleri vardı. Hatta daha bile fazlası.

Fıçılar dolusu şarap, likör ve kök birasını büyük salona taşıdılar. Tath olarak da ballı ve fındıklı kekler hazırlattı Genevieve.

Mairi, onu köylü kadınların bir kısmıyla tanıştırmıştı. Birlikte Noel hazırlıkları yaparken kadınlarla kısa sürede kaynaştı. Büyük salonda kutlama yapılacağını duyan yardıma geliyor, süslemelere kendilerinden bir şeyler katıyorlardı.

Kimse Hugh hakkında konuşmuyordu ve Genevieve bunun için hepsine minnettardı. Hugh'la birlikte burada yaşadığı süre boyunca, ana binadan dışarı çıkması yasaktı. Genevieve halkla kaynaşması ve onları tanınması gerektiğine inanıyordu. Kalenin Leydisi olarak bu onun göreviydi ama ısrarları sonucunda elde ettiği tek şey yeni morluklar ve yaralar olmuştu.

Hemen arkasından gelen Ewan'ın sesini duydu. Bevan'a kılıçtaki yeni becerilerini anlatıyordu. Genevieve çiçekleri düzenlemekle oyalanırken, Bevan'ın süslemeleri gördüğünde ne tepki vereceğini merak ediyordu.

Genç adam salonda gözlerini gezdirdi, duvarda asılı olan kilimlere fark ettiğinde ifadesinde belirgin bir değişiklik, rahatlama olmuştu. Gözleri genç kadını buldu sanki affedildiğini anlatmak istercesine başını hafifçe eğdi.

"Bu akşam, Noel kutlamaları için köylüler de bize katılacaklar," dedi Genevieve. "Gelecek misin?"

"Evet, elbette."

"Güzel."

Aralarında rahatsız edici bir sessizlik oldu ve Genevieve izin isteyerek yanından ayrıldı. Bevan da az sonra salondan çıkmıştı.

Sonunda tüm hazırlıklar tamamlandı ve Genevieve kadınları akşama hazırlanmaları için evlerine gönderdi. Ewan bir köşeye çekilmiş etrafı izliyordu ama bakışları sık sık kumral bir genç kıza takılıyordu. Yüzündeki aptal âşk ifadesini gördüğünde Genevieve gülümsemesini zorlukla bastırdı.

Ewan'ın ballı keke tabağına uzandığını görünce "Onlar akşamki kutlama için," dedi genç kadın gülerek. Delikanlı kek dilimini hemen geri bırakmaya yeltenince gülümsemesi daha da genişledi. "Bir tane yiyebilirsiniz."

O sırada yanlarına bir hizmetli geldi ve genç kadına mühürlü bir parşömen uzattı.

Genevieve mühürü kırıp parşömeni açtı ama içinden mesaj değil açık mavi renkte bir kurdele çıkmıştı. Genç kadın kurdeleyi anında tanıdı. Bu, görüşmeye ilk başladıkları dönemde Hugh'ın ona verdiği hediyelerden biriydi.

Bu bir hatırlatmaydı. Ürpertici bir hatırlatma. Babasının emrine uyup İngiltere'ye dönmemişti.

"Kimin getirdiğini gördün mü?" diye sordu hizmetliye.

Adam başını iki yana salladı. "Köylü çocuklardan biri getirdi. Tanımadığı bir ulak vermiş ona da."

Genevieve dizlerinin titrediğini hissederek bir sandalyeye oturdu. Ewan hemen yanına gelmişti. "Ne oldu? O ne?" diye sordu.

Delikanlıya kurdeleyi gösterdi. "Bu Hugh'dan."

Ewan birden gerildi ve eli hemen kılıcına gitti. "Seni tehdit mi etti?" Dövüşe hazır bir savaşçı gibiydi.

"Hayır." Genevieve, Hugh'ın kurdeleyi gönderme amacının ne olduğunu bilmiyordu ama kendisini korkutmasına izin vermeyecekti. Ayağa kalkıp büyük taş ocağa yaklaştı ve kurdeleyi ateşe attı. Kurdele yanıp küle dönüşene kadar izledi. "Bu mesele de burada kapandı."

"Bevan'ın bunu bilmesi gerek."

"Hayır," dedi Genevieve. Kurdelenin onu korkutmak amacıyla gönderildiği açıktı. Bevan'ın Hugh'ın peşine düşüp zarar görmesi riskini göze alamazdı.

"Bunu neden göndermiş olabileceğini öğrenmemi istemediğine emin misin?" diye sordu Ewan.

"Hepsi geçmişte kaldı," dedi genç kadın ateşe son bir bakış atarak. Bunları düşünerek zaman harcamayacaktı artık. Ev sahipliği etmesi gereken Noel kutlamaları vardı ve geçmişinin, geleceğini yönlendirmesine izin vermeyecekti.

Yemekler masalara dağıtıldıktan kısa bir süre tabakların hemen hepsi boşalmıştı. Davetliler, Trahern MacEgan'ın etrafına toplanıp meşhur hikâyelerini dinlemeye hazırlandılar. Trahern son birkaç aydır, seyahatleydi ve Eireann'ı kıyı bucak dolaşmıştı. Eve daha yeni dönmüştü ve Bevan da onu akşamki kutlamalara davet etmişti.

Trahern, bir meşe gibi sert ve güçlüydü. Kıvrıkcık, siyah sakalları vardı ve uzun saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Göğsü öyle genişti ki, oradaki hiçbir kadın kollarıyla onu tamamen saramıyordu.

Bir ara Bevan'a dönüp, "Kaç kardeşsiniz?" diye sordu merakla.

"Bütün kardeşlerinle tanıştığımı sanıyordum."

"Hayatta olan beş kardeşiz," dedi Bevan. "En büyüğümüz olan Liam birkaç yıl önce savaşta öldü. Şu anda en büyüğümüz Patrick. Ondan sonra ben, Trahern, Connor ve Ewan." Trahern, hikâyelerine başlarken o da bir koltuğa oturup arkasına yaslandı.

"Altı erkek çocuk," dedi Genevieve hayretle başını iki yana sallayarak. "Birçok baba bundan büyük memnunluk duyardı. Kızları olmamış mı?"

Bevan başını iki yana salladı. "Annem hep umut etti ama Tanrı ona bizi verdi." Bir kadehe likör doldurup Genevieve'e uzattı. Ardından kendisi için de bir kadeh doldurdu. "Senin kardeşlerin var mı?" diye sordu ve liköründen bir yudum aldı.

"İki ağabeyim var. James en büyüğümüz. Ondan sonra Michael geliyor." Hafifçe iç geçirdi. "Tanrıya şükür Michael İskoçya'da ve Hugh'ın yaptıklarından haberi yok. Çok vahşi bir öfkesi vardır."

"Michael'la çok iyi anlaşacağız o halde," dedi Bevan. "Hugh söz konusu olduğunda ben de vahşi bir öfkeye kapılıyorum." Gözleri koyu birer noktaya dönmüştü ve sanki Genevieve yüz hatlarını ezberlemeye çalışıyormuş gibi dikkatle ona bakıyordu. Genç kadın bakışlarını öne eğdi.

"Hugh'ın dışında taliplerin oldu mu?" diye sordu birden.

"Evet," dedi Genevieve. "Birkaçı da oldukça yakışıklıydı."

Bevan'ın dudakları gerildi. "Ben de oldukça yakışıklıyım."

Genevieve kendini tutamayıp güldü. "Elbette öylesin."

Bevan bakışlarını kaçırdığında onu utandırdığını anladı. Sanki yanakları da kızarmış gibiydi ama loş ışıkta çok emin olamıyordu.

"Ciddi değildim," dedi genç adam.

"Ben ciddi dim." Uzanıp genç adamın yanağındaki yara izine dokundu.

Bevan gözlerini ona dikmişti ve sanki onu öpmek ister gibi bakıyordu. Genevieve soluğunu tuttu ama kocası kıpırdamadı. Hatta bakışlarını kardeşi Trahern'e çevirdi.

"Bunu daha önce duymuştum. Çok basit bir hikâyeyi bile komik hale getirebiliyor."

Genevieve bir karşılık vermedi, bir kez daha duvarın diğer tarafı-

na itilmişti. Likörünü tek seferde içip bitirdi.

“Annenle babana ne oldu peki?”

“Birkaç yıl önce öldüler. Daha Fiona’yla evlenmemiştik. Hayatta olsalardı evliliğimizi onaylamazlardı.”

Bu itirafı Genevieve’i şaşırtmıştı. Her anne babanın Fiona gibi bir azizeyi gelin olarak ailelerine kabul etmekten mutlu olacaklarını sanıyordu. Bu kadar kindar olduğu için kendisine kızıyordu ama en azından bir kişinin Fiona’ya tapmadığını öğrenmekten memnun olmuştu.

“Neden?”

“Babam O’Callhanlar’dan nefret ederdi. Her birinden.” Trehan hikâyesini bitirdiğinde salonda alkış sesleri yükseldi. Bevan kadehini kaldırıp kardeşini selamladı ve Trahern, yeni bir hikâyeye başladı. “Babam, onlara sığır hırsız derdi. Hatta bazen daha kötülerini de söylediği olmuştu. Ama biz gerçeği biliyorduk.”

“Hangi gerçeği?”

“Annem yüzünden birbirlerine düşmandılar. O’Callahan Kralı annemle evlenmek istemiş, babam da öyle.”

“Annen babanı mı tercih etmiş?”

“Hayır,” dedi Bevan ve genç kadının kadehini tekrar doldurdu. “Annem O’Callahan’ı istiyormuş ama babası, babamla evlenmeye zorlamış onu.”

“Zaman içinde babanı sevmeyi öğrenmiş olmalı.”

“Boşanmak için çok uğraşmış ama babam fırsat vermemiş. Söylediklerine göre, annem her hafta yargıçlara gidip boşanma talebinde bulunmuş ve her seferinde babam, evliliklerine bir şans daha vermesi için onu ikna etmiş.” Genç adamın dudakları hafifçe kıvrıldı.

Genevieve bir kadının, kocasından boşanmaya çalışabileceğine inanamıyordu. İngiltere’de böyle şeyler hiç olmazdı “Burada kadının kocasını boşamasına izin veriyorlar mı?”

Bevan başıyla onayladı. “Çeyizini kaptırmadan boşanmanın birkaç yolu var. Ama annem yargıçları ikna edememiş ve böylece evli olarak kalmış. Sona doğru babamı da sevmiş.”

“Nereden biliyorsun?”

“Babamın savaşta aldığı yara enfeksiyon kaptı ve annem bütün

gece yanından ayrılmadı. Sabah uyandığımızda babam ölmüştü ve annem eli elinde yanında yatıyordu.”

“Bir evlilikte aşk zor bulunan bir şey. Bazen köylülere çok imreniyorum, istedikleriyle evlenebiliyorlar. Soylular için aynı şey geçerli değil,” dedi Genevieve.

“Burada herkes istediğiyle evlenebilir, aileleri onayladığı sürece.”

“Karınla nasıl tanıştınız?” diye sordu Genevieve. Sinir midesine vurmuştu, ağzına kuru bir ekmek parçası atıp yavaşça çiğnedi.

“Tek başına ormanda yürürken, karşısına bir yaban domuzu çıkmıştı. Domuz üzerine atıldı, ben de öldürdüm. Domuzdan kaçmak için ağaca tırmanmıştı, aşağı inemedi.” Liköründen iri bir yudum aldı Bevan. “Yüksekle hiç arası yoktu.”

Daha sonra genç adam sessizliğe gömüldü, Genevieve de Trahern’in anlattığı aşk hikâyesini dinlemeye koyuldu.

Ewan’ın yanına geldiğini fark etmemişti bile. “Uyuma,” dedi delikanlı. Hikâye çoktan bitmiş, Bevan da adamlarının yanına gitmişti. Bütün erkekler kılıçlarını kaldırmış sıraya dizilmişlerdi.

“Neler oluyor?”

“Oyunlar başlamak üzere. Adamlar, kılıç kullanma becerilerini göstermek için rekabet edecekler. Kazananlar için ödüller var.”

“Ne gibi ödüller?” diye sorarken esnedi.

“Değişiyor. Bazen bir inek ya da domuz. Bazen para, bazen de bir bakirenin öpücüğü.”

Bevan’ın diğer savaşçıların yanında yer aldığını gördüğünde, *Bir başka bakireyi öpmeye kalkışmaz umarım*, diye geçirdi aklından. Kıskançlık tüm şiddetiyle geri dönmüştü.

Trahern kollarını kaldırdığında kalabalık tezahürata başladı. Yumruğunu savurup savaşçılardan birinin karın boşluğuna vurdu. Adamın soluğu kesilmişti ama yere yıkılmadı.

“Ne yapıyor?” diye sordu Genevieve dehşetle.

“Bu bir güç testi. Bir adam, savaşta acıya katlanabilmeli,” diye açıkladı Ewan. “Trahern, en güçlüleri.”

Trahern, sıra halinde dizilmiş adamların acıya dayanırlıklarını tek tek test etti. Kimisinin yüzüne vuruyor, kimisinin midesine ya da

kaburgalarına. Bazılarının kaburgalarının kırılma sesini duyduğuna yemin edebilirdi genç kadın. Sıra Bevan'a geldiğinde salona derin bir sessizlik çöktü.

"Bevan'ın yarası halen iyileşmedi," diye fısıldadı omzundaki yarayı hatırlayarak. "Kendi kardeşine zarar vermez değil mi?"

"Özellikle kendi kardeşini test etmeli," cevabını verdi Ewan.

Ama Trahern, yumruğunu savurduğunda, Bevan onu bileğinden yakaladı, hızla kolunu bükü ve tek bir hamleyle kardeşini yere yıktı. Az sonra ayağı Trahern'in boğazında ona tepeden bakıyordu.

"Bu kadar zaman sonra bile halen beni alt etmeyi öğrenemedin."

Trahern, gürültülü bir kahkaha attı ve Bevan'ın uzattığı eli tutup ayağa kalktı. "Bir konuda seni alt ettiğimi biliyorum. En azından kadınların bana söylediği bu."

Salonda kahkahalar yükseldi. Genevieve de onlara katıldı ama dikkati Bevan'ın üzerindeydi. İçtiği likörün etkisiyle başı dönüyordu ve kafasını toplamakta zorlanıyordu. Ne kadar müthiş bir savaşçıyla evli olduğunu düşünüyordu.

O benim, diye haykırmak geliyordu içinden. Ettiği yemini unutup, Genevieve'i kollarının arasına alsa, onu gerçek anlamda karısı yapsaydı keşke.

Mairi, yanına gelip oturduğunda düşüncelerinden sıyrıldı ve kadına gülümsedi.

"Bir sonraki yarışta kılıçlarla mücadele edecekler. Bevan'dan daha iyi kılıç kullanan yok burada ama o yarışa katılmayacak."

"Neden?"

"Bu yarışın ödülü öpücük. Kazanan istediği kadını öpebilir."

"Herkes katılabilir mi?" diye sordu Genevieve.

"Evet. Bak ilk çarpışma başlıyor işte."

İki asker karşılık durdular ve kılıçlar havalandı. Kılıç sesleri salonda yankılanıyordu. Kalabalık her iki savaşçıya da tezahüratlar yağırdırıyordu. Sonunda savaşçılardan biri ilk kanı döktü ve mücadele sona erdi. Kazanan, genç bir kadını kollarının arasına aldı ve büyük bir tutkuyla öptü.

İki aşkın, öpüşmelerini izlerken Genevieve'in içinde anlam ve remediği tuhaf kıpırtılar oldu. Savaşçılar birbiri ardında ortaya çıkıp

mücadele ediyor, ödülleri olan öpücükleri alıyorlardı.

Yanlış olduğunu bilmesine rağmen aklı sürekli tek bir şeyle meşguldü. Hugh'a dair bütün anılarını tamamen silmek ve korkularını yenmek istiyordu. Bunun içinde tek bir yol vardı ama ona da Bevan yanaşmıyordu.

Son savaşçı ortaya çıktığında kalabalığa derin bir sessizlik çöktü.

"Kimse benimle dövüşmeyecek mi?" diye sordu Ewan. Diğer savaşçıların arasında ince bedeniyle, çelimsiz ve güçsüz küçük bir çocuk gibi duruyordu. Genevieve, onun her gün, saatlerce nasıl çalıştığına bizzat tanık olmuştu. Ama kimse onun kazanacağına ihtimal vermiyordu. Herkes kaybedeceğinden çok emindi.

Genevieve, günün birinde onun çok iyi bir savaşçı olacağına inanıyordu. Henüz çok gençti ama hırslı ve çalışkandı. Genç kadın kalabalığa yaklaştı ve kenarda duran askerlerden birinin kılıcını aldı. Asker itiraz etmek için ağzını açtı ama genç kadın onu susturdu.

Elinde kılıçla ortaya çıktı ve Ewan'a gülümsedi.

"Seninle ben dövüşeceğim."

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

GENEVIEVE'İN meydan okuması karşısında kalabalıktan kahkaha sesleri yükseldi. Genç kadın sırtını dikleştirdi ve seyircilere ters ters baktı. Bevan, başını iki yana salladı ve engel olmak için öne çıktı ama ona ulaşmadan genç kadın, kılıcını ona doğrulttu. "Geri çekil, bu benim mücadelem, senin değil."

"Bunu yapmana izin ..."

Genevieve kılıcı ona doğru savurdu ve ucuyla göğsünü hafifçe dürttü. Bu hareket, seyirci kalabalığının çok hoşuna gitmişti. Trahern ağabeyini kolundan tutup geri çekti. "Karının nasıl dövüştüğünü görmek istiyorum," diyerek sırttı ve genç kadına cesaret vermek istercesine göz kırptı.

"Bir kadını alt edebilir misin ufaklık?" diye seslendi biri.

Kahkahalar Ewan'ın sinirini bozmuştu. Kılıcını indirmek üzere olduğunu fark edince Genevieve hemen atıldı.

"Onları dinleme," dedi genç kadın. "Çok çalışıyorsun, ne kadar ilerleme kaydettiğini göster onlara."

Ewan kuşkulu görünüyordu ama Genevieve geri adım atmadı. "Göster onlara Ewan," dedi bir kez daha.

Ewan hareket etmeyince, ilk hareketi kendisi yapmak zorunda kaldı genç kadın. Kılıcını hızla ona savurdu. Ewan son ana kadar bekleyip isteksizce bloke etmişti kılıç darbesini.

"Bütün yapabildiğin bu mu?" diye sordu Genevieve alayla ve Ewan ters ters baktı ona. Etrafında döndü ve kılıcını hızla savurdu. Genevieve kendini son anda kurtarmıştı.

Ewan, birlikte idman yapıyorlarmış gibi ağır ve dikkatliydi. Onu zorlamaktan kaçınıyordu. Genevieve'le dövüşmek istemiyordu ama bir kadını alt edemeyecek kadar beceriksiz olduğunu düşünmelerini de istemiyordu.

Ewan'ın becerisini göstermesini sağlamak zorundaydı. Ne kadar iyi olduğunu herkesin görmesini istiyordu. Bunun için onu zorlamalı ve ona karşı daha iyi dövüşmeliydi. Bütün gücüyle kılıcını savurdu ve Ewan onu kolayca savuşturdu.

Kalabalık sessizce onları izliyordu. Ewan'ın ayaklarını günlerdir çalıştığı hareketleri takip ediyordu. Bir kez daha dikkatini rakibine değil de ayaklarına vermişti. Genevieve bu fırsatı değerlendirip onu kolayca alt edebilirdi ama bunu yapmadı. Onun hayal kırıklığına uğramasını istemiyordu. Ewan, dikkatini tekrar ona verdiğinde ileri atıldı ama delikanlı bu saldırıyı da kolayca savurdu.

Sonunda biraz olsun gevşemiş ve dövüşe konsantre olmaya başlamıştı Ewan. Kılıcı daha hızlı ve güvenli kullanıyordu. Darbeler birbiri ardına iniyordu ve Genevieve karşılık vermekte zorlanıyordu. Yorulmuştu ve kolu ağrımaya başlamıştı. Fazla dayanamayacağını farkındaydı. Ewan durumunu fark etmiş gibi ona baktı. Sadece bakışlarla sessiz bir anlaşma yaptılar aralarında ve kılıçları son bir kez buluştuktan sonra ikisi de aynı anda kılıçlarını havaya kaldırıp mücadeleye son verdiler.

"Ağabeyimin karısının kanını akıtacak değilim," dedi Ewan bilmiş bir gülümsemeyle.

Trahern içten bir kahkaha attı ve her ikisinin de bileklerini tutup zaferle havaya kaldırdı. "Bence her ikisi de ödülü hak ettiler. Ewan git ve kendi ödülünü seç."

Ewan'ın yüzü kıpkırmızı oldu ama birkaç saat önce aptal âşık gibi izlediği kumral kızı elinden tutup yanı çekti. Ewan onu öperken kızın yanakları kızardı ve kıkırdamaya başladı.

“Peki ya sen Genevieve, kimi öpeceksin?” Trahern dudaklarını büzüp ona doğru eğildi. Kalabalıktan gürültülü bir kahkaha yükseldi. Genevieve, kayınbiraderinin yanağını okşadı ama başını iki yana salladı. Kalabalığın arasında tek bir kişiye kilitlendi bakışları. Ağır adımlarla kocasına doğru yürüdü ve elini tuttu.

“Onu seçiyorum,” dediğinde gürültülü bir tezahürat yükseldi.

Bevan'ın yüzü gerilmişti ama öpüşmeyi reddederek onu küçük düşürmeyeceğini biliyordu Genevieve. Tersine öpüşüne karşılık verecekti, bundan emindi ama bu gerçek bir öpüşme olmayacaktı.

Bir kez daha o ifadesiz maskesi yerleşti yüzüne. Onu öpüp bu işe hemen bir son vermeliydi ama Bevan'ın isteksizliği kalbini parçalara ayırıyordu. Bütün heyecanı kaçmıştı.

Dudaklarını hafifçe onunkilere değdirdi ve bir tepki vermesini beklemeden arkasını dönüp gitti. Eoin'in müziğini duydu, kalabalık dans etmeye başladı. Kimse onun yokluğunu fark etmezdi artık. Merdivenlere yöneldi ve doğruca üst kata çıktı.

Bevan, babasıyla ilk kez ava çıktığını günkü gibi hissediyordu kendisini. Okuyla onu vurmadan hemen önce ceylanın gözlerinde gördüğü korkuyu hatırladı.

Genevieve de az önce ona aynı şekilde bakmıştı. Korku ve umut vardı gözlerinde. İkinci bir şansın umudu. Ama Bevan ona ikinci bir şans vermemişti. İsteddiği o öpücüğü vermeye hazırdı. Aralarında her şeyin yolunda olduğunu gösterecekti herkese. Karı koca arasında ateşli bir öpüşmeye şahit olacaklardı. Ama Genevieve onu öpmek yerine dudaklarını dudaklarına değdirmekle yetinip Bevan'ı bırakıp gitmişti. Kendisinin de anlayamadığı bir nedenden ötürü karısının peşinden gitti.

Genevieve odasının kapısında duruyordu, alnını duvara dayamış, omuzları sarsılıyordu. Onu bir kez daha ağlatmayı başarmıştı.

İç i büyük bir pişmanlıkla doldu. Bunu düzeltmenin tek bir yolu

vardı. “Genevieve,” diye fısıldadı. “Buraya gel.”

Genç kadın ona döndüğünde bakışlarındaki umutsuzluğu gördü. Aralarındaki mesafeyi kapatıp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Her nedense onu gerçek anlamda öpme ihtiyacı duyuyordu.

Gözyaşlarının tuzlu tadını aldı ama dudaklarının sıcaklığı bir anda her şeyi unutturmuştu genç adama. Genevieve titrek bir soluk aldı ve dudaklarını aralayarak öpüşmeyi derinleştirdi. Kollarını boynuna dolayarak ensesini, saçlarını okşamaya başladı.

Dilleri buluştu ve bu defa Bevan, vücuduna yayılan arzuya karşı koymadı. Elleri yavaşça kalçalarına kaydı.

“Bevan, bunu yapmak zorunda...”

“Şişh.” Bevan tekrar dudaklarını kavradı ve kafasının içinde yankılanan sesleri duymazdan geldi. Bunun yanlış olduğunu ve ona asla dokunmaması gerektiğini biliyordu ama onu arzuluyordu. Sıcak bedenini kollarının arasında hissetmek istiyordu.

Öpüşmeye ara vermeden oda kapısını açıp karısını içeri soktu ve kapıyı bir tekmeyle arkalarından kapattı. Genevieve'in sırtını duvara yasladı ve elbisesinin önündeki bağcıkları çözdü. Çıplak teninin sıcaklığını hissetti ve göğüslerini avuçladı. Dili ağzının içini keşfederken parmakları meme uçlarını okşuyordu.

Arzu bir alev gibi yayıldı bedenine. Genevieve'in bacaklarının titrediğini fark edip onu tuttu ve ayaklarını yerden kesti. Ondan başka bir şey düşünemez hale gelmişti Bevan.

Göğüsleri ağzıyla aynı hizaya gelene kadar onu kaldırdı ve duvarla kendi arasına sıkıştırıp ağırlığını dengeledi. Çıplak tenine dokunmak için çıldırıyordu. Yırtılan kumaşın sesi yankılandı odanın duvarlarında. Kumaş ve danteller yere yığılırken ağzı meme ucunu buldu. Büyük bir arzuyla emdi.

Tam da o anda Genevieve'in karşılık vermeyi bıraktığını fark etti. Gözlerinden aşağıya yaşlar süzülüyordu ve Bevan'ın kollarına yapışmıştı. Ona karşı koymuyordu ama gözlerinde korku ve dehşeti gördüğünde nasıl büyük bir hata yaptığını anladı. Çıplak tenine dokunma arzusuyla kendisini kaybetmişti ve üzerindeki yırtaarak çıkartmıştı. Bunun, Genevieve'i dehşete düşürebileceği aklına bile gelmemişti.

Genevieve'in anıları henüz çok tazeydi ve kendisi ne derse desin bu birlikteliğe hazır değildi. Bu düşünce, Bevan üzerinde soğuk su etkisi yaratmıştı.

"Üzgünüm." Onu bıraktığında Genevieve vücudunda sanki hiç kemik yokmuş gibi yere yığıldı. "Seni korkutmak istememiştin. Ben sadece..." Genç adam çaresizlikle parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Asla seni incitecek, canını yakacak bir şey yapmayacağım Genevieve. Yemin ederim."

Genevieve ne bir şey söyledi, ne de ona baktı. Kollarıyla titreyen bedenini sarıp öylece oturdu.

"Eğer istediğin buysa hemen giderim."

"Hayır," diye fısıldadı bakışlarını yerden kaldırmadan. "Gitme."

Bevan, yanına oturdu ve sırtını duvara yasladı. "Bir anda her şeyi unutturdun bana."

"Keşke ben de unutabilsem. Hepsi geçmiş gömdüğümü sanmıştım. Seninle her şeyin farklı olacağını düşünüyordum."

Sözleri, Bevan'ın üzerinde şiddetli bir yumruk etkisi yaratmıştı. Hugh'la kıyaslanmaktan hiç hoşlanmamıştı. Hem de hiçbir şekilde. Ondan farklı olduğunu haykırmak istedi ama daha az önce bunun aksini kanıtlamamış mıydı? Kontrolünü kaybedip, elbisesini yırtarak üzerinde çıkartmamış mıydı? "Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim," dedi genç adam. "Böyle bir şey bir daha asla olmayacak."

"Bunu en azından bir kez yapmamız gerektiğini biliyorum," diye fısıldadı Genevieve. "Bu gerekli. Ama ondan sonra bir daha benimle olmak zorunda değilsin. Senden bunu istemeyeceğim."

"Bu senin hatan değildi Genevieve. Fazla ileri gittim ve seni zorladım. Buna henüz hazır değilsin."

Genevieve yavaşça ayağa kalktı. Gözyaşlarına rağmen yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Ama olabilirim," dedi inatla. "Bana korkumu yenmeyi öğret. Söz veriyorum bir daha seni itmeyeceğim. Sadece... Sadece bana karşı biraz sabırlı ol."

"Benden ne istediğinin farkında değilsin." İradesi o kadar güçlü değildi. Üstelik Fiona'ya ihanet ettiğini haykıran sesler her geçen gün etkisini yitiriyordu. İlk karısını artık düşünmek istemiyordu. Bu suçluluk duygusu altında ezilmekten yorulmuştu artık.

Uzanıp yanağına dokundu genç kadın. "Sana güveniyorum."

Bevan, böyle bir sorumluluk almayı istemiyordu. Bedeni onun için yanıp tutuşuyordu ama Genevieve için doğru adam değildi. Bir kez daha itiraz etmek için ağzını açtı ama kelimeler bir şekil bulup ağzından çıkmadılar. Genevieve, yanağını yanağına yasladığında, onu kollarıyla sardı genç adam.

Genevieve duygularını maskeleyemeye çalıştı. Korkularının böyle birden geri gelmesini beklememişti. En azından Bevan'la birliktelenen değil. İlk anda her şey çok güzeldi. Öpüşmeleri içini critmiş, dokunuşları arzuya kıvrınmasına neden olmuştu. Ama onu duvara yaslayıp tüm ağırlığını üzerine verdiğinde kabusları geri dönmüştü. Hugh da onu aynı şekilde duvara yaslayıp üzerine abanmıştı ama sevişmek için değil. Genevieve bilincini kaybedene kadar dövmüştü onu.

Hayır. Onu daha fazla düşünmeyecekti. Öyle ya da böyle verdiği söze sadık kalacaktı. Sadece bir kez. Bir kez korkularını bastırıp kıpırdamadan durabilir ona boyun eğebilirse, Bevan'ın bütün kötü anıları uzaklaştıracağından emindi.

Bevan parmaklarını boynunda, çıplak omuzlarında gezdirdi. Yavaşça yüzünü yaklaştırdığında, Genevieve'in geri çekilmesini bekledi ama çekilmedi. Saçlarını açıp, omuzlarından aşağıya döktü ve parmaklarını aralarında dolaştırdı. Onun tekrar gerildiğini hissetti. Halen korkuyordu ama korkusuyla savaşmaya çalışıyordu.

Bevan onunla birlikte olmak, tam iki yıldır kendisini mahrum bıraktığı zevkleri yaşamak istemesine rağmen Genevieve korkusu duraksamasına neden olmuştu. Ona bir erkeğin dokunuşlarından korkmamayı öğretebilirdi ve onunla gerçek anlamda birlikte olmadığı sürece Fiona'ya sadık kalma sözünü de tutmaya devam edebilirdi.

Genevieve, ellerini göğsüne dayadı ve titreyen parmaklarıyla göğsünü keşfe çıktı. Bevan, parmakların temasının verdiği keyifle gözlerini yumdu. Birinin ona dokunmasına izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Genevieve'in masum dokunuşları ruhundaki yaralara ilaç gibi geliyordu.

"Bundan emin misin?" diye sordu genç kadın. Ses tonunda korku ve endişe vardı. "Eğer beni istemiyorsan..."

Bevan, parmağını karısının dudaklarına bastırdı. Onu öyle çok istiyordu ki artık canı acıyordu. Patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Kâbuslarıyla başa çıkmayı öğrenmek için Bevan'ın yardımını istemişti ve bu gece genç adamın yapacağı da buydu. Tüm korkuları, kötü anıları kafasından uzaklaştıracak ama bu arada sözüne de sadık kalacaktı.

Karısının kollarını kendi boynuna sardı ve dudaklarına uzandı. Genevieve gevşemeye başlayana dek şefkatle, nazikçe öptü ve dudaklarını araladığında da dilini yavaşça ağzının içine kaydırıldı. İçindeki arzu ateşi her dakika daha da şiddetleniyordu. Onunla bir bütün olmak için çıldırıyordu.

Ona sahip ol, diye isyan etti bedeni

Bevan gözlerini yumdu. Yıllar önce ölmüş olan karısına verdiği sadakat sözünü neden halen tuttuğunu merak ediyordu.

Genevieve dudaklarını geri çekti, elleri titriyordu. Gözlerinde korkunun yanı sıra güven de vardı. Derin bir soluk aldı.

“Sen... Ne yapmamı istiyorsun?”

“Hiçbir şey,” dedi genç adam. Ona karşı hissettiklerini henüz kendisi de çözmemişti ama hayatından karanlığı uzaklaştırdığı da bir gerçektir. “Senin için henüz çok erken.”

Yalan söylüyordu, asıl onun için çok erkendi. Artık Fiona'yı unutmamasının, kendisine yeni bir hayat çizmesinin zamanı gelmişti ama Genevieve'e dokunurken ve onu sevmeye düşüncesine ısınırken bile Fiona'ya olan sadakatinden vazgeçemeye hazır hissetmiyordu kendisini.

Ama Genevieve'e zevk verebilir, ihtiyaçlarını doyurabilir ve kâbuslarını uzaklaştırabilirdi.

“Gitmemi ister misin?” diye sordu genç kadın.

Bevan başını iki yana salladı. Yüzünü avuçlarının arasına alıp başparmaklarıyla yanaklarını okşadı. Bakışları yüzünde gezindi bir süre.

Genevieve, Bevan'ın aklından neler geçtiğini, ne düşündüğünü merak ediyordu. Derken dudakları tekrar dudaklarını buldu ve içine yayılan arzu dalgasıyla hafifçe titredi. Öpüşü, içinde hiç tanımadığı duygular uyandırıyor, bacaklarının arasına bir sıcaklığın yayılmasına

neden oluyordu.

Bevan onu öpmekten başka bir şey yapmadığı halde içindeki korkunun tekrar harekete geçtiğini hissetti. Tüm gücüyle korkuya karşı koydu ve içini saran arzuya tutunmaya çalıştı.

O sırada Bevan onu serbest bıraktı ama uzaklaşmadı. Ellerini tutup dudaklarına götürdü, ardından avucunun içini öptü.

“Çok güzelsin Genevieve,” dedi boğuk bir sesle. “O pislik sana her ne söylemiş olursa olsun, sen çok güzelsin. Buna inan.”

Yanağına dokundu ve alnını, şakağını, çenesini öptü. Irlandaca tatlı sözler fısıldadı kulağına. Genevieve'in içini sıcak bir duygu sardı. Daha önce hissettiklerinden çok daha güzel, çok daha güven vericiydi. Tatlı sözleri aklını başından alırken dudakları çenesinden boynuna, oradan da göğüslerine kaydılar.

“Bu gece, bir kocanın, karısına zevk vermesinin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim sana.”

Onu yatağa taşıyıp yavaşça üzerine yatırdı. Genevieve kötü anıları kafasından uzaklaştırmaya çalışarak titredi. Bevan'ın dudakları içliğin incecik kumaşının altındaki meme uçlarını buldu. Ağzı kumaşın üzerinde ıslak izler bırakıyordu. Sonra yavaşça içliğin yakasını aşağı çekti ve sertleşmiş meme ucunu ağzına aldı. Dili meme ucunun etrafında daireler çizerken eli diğer göğsünü kavradı ve başparmağıyla ucunu okşadı. Genevieve soluğunun kesildiğini hissetti ve bu kez arzusuyla titremeye başladı. Diğer eli aşağıya, bacaklarının arasına kaydılar genç adamın. Nemli kadınlığını buldu.

Genevieve zorlukla nefes alıyordu, Bevan'ın ağzı göğsünün üzerindeki tatlı ışıkenesini sürdürürken bedeni daha fazlası için yanıyordu.

“Sana ihtiyacım var,” diye fısıldadı kendisine engel olamayarak. Sözlerine karşılık olarak Bevan'ın dudakları, tekrar onunkileri buldu ve şehvetle öpmeye başladı. Bevan'ın durmasından korkuyordu, ilk karısını hatırlayıp onu kendisinden uzaklaştırmaktan korkuyordu.

Onu sımsıkı kendisine çekti ellerini sıcak teninde dolaştırdı. Bevan doğrulup pantolonunu çıkardı. Göz alıcı çıplaklığı ve kaslı, muhteşem vücuduyla tam karşısındaydı şimdi. Erkekliği kalın ve sertti. Genevieve yataкта doğrulup ona baktı.

“Bana dokunmak ister misin” diye fısıldadı Bevan.

Genevieve utanmıştı ama genç adam elini tuttu ve erkekliğine götürdü. Daha önce hiçbir erkeğe bu şekilde dokunmamıştı. Hugh üzerinde üstünlük sağlamaktan, onu gücüyle ezmekten hoşlanıyordu. Genevieve korku ve utançla ağlayana kadar onu altında tutuyor, güç oyunlarına devam ediyordu. Bekâretini almamıştı, ona tecavüz de etmemişti ama bunun tek nedeni küstahlığıydı. Genç kadının, onu arzulamasını sağlayacağından çok emindi. Ama bu hiç olmamıştı. Genevieve sadece korku ve utanç duymuştu.

Ama Bevan’la birlikte, utanç duymuyordu. Sanki yepyeni bir uyanış hissettiği. Ve bu uyanışla birlikte kocasına âşık olmaya başladığını fark etti genç kadın. Bu çok acı vericiydi çünkü Bevan’ın bu aşka karşılık vermeyeceğini biliyordu.

Bir gün, onun için sadece bir eş ve hayat arkadaşı olmaktan daha fazla anlam ifade etmeyi umuyordu. Ama arzulandığını bilmek bile içini biraz olsun rahatlatıyordu.

Parmaklarıyla erkekliğini sardığında Bevan gözlerini yumdu. Genevieve sertliğini okşarken hareketsiz durdu. Genç kadın belli bir ritim tutturduğunda kocasının soluklarının hızlandığını ve avucunun içinde daha da sertleştiğini hissetti.

Bevan, elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Ardından yatağa yanına uzandı. Parmağının ucuyla göğsünün üst kısmını okşarken, “Bir söz verdim ve o sözü tutacağım,” dedi. “Ama bana bu şekilde dokunmaya devam edersen olmaz.”

Genevieve, onun hangi sözden bahsettiğini anlamamıştı ama Bevan’a bir şeyleri unutturabilecek bir güce sahip olduğunu duymak çok hoşuna gitmişti.

Genevieve’in sırtını göğsüne yaslayıp ona arkadan sarıldı. Derken bir eli göğsünü okşarken, diğer eli karnından aşağı kaydı ve bacaklarının arasındaki nemli bölgeyi buldu. Tek parmağını içine sokup, başparmağıyla okşamayı sürdürdü.

Genevieve bir yay gibi gerildi, zevk dalgaları hızla bedenine yayılıyordu. Solukları hızlanmış, vücudunu bir ateş sarmıştı. Bevan meme uçunu okşarken, ikinci parmağını da soktu içine.

Bir anda bedeni şiddetli bir zevkle sarsıldı. İçinde muhteşem bir

doygunluk hissiyle bulutların üzerinde uçuyormuş gibi hissetti kendisini. Zevk dalgaları yavaş yavaş dağılırken, Bevan onu sıkı sıkı sardı ve yüzünü çevirip dudaklarına kapandı.

Bevan, hiçbir karşılık beklemeden her şeyi onun için çok güzel bir hale getirmişti. Ve Genevieve de ona, bunun karşılığını vermek istiyor, hissettiklerini göstermek istiyordu.

Geri çekilip yatakta doğruldu. Bacaklarını kocasının kalçalarının iki yanına açarak kucağına oturdu. Sertliğini avucuna aldığı anda Bevan sanki acı çekiyormuş gibi inledi. Genevieve, nedenin acı değil zevk olduğunu anlayabiliyordu artık. Bundan aldığı cesaretle, avucunun içindeki sertliğini aşağı yukarı okşamaya başladı.

Bevan bileğine yapıştı. “Yapma.”

“Lütfen izin ver,” diye fısıldadı. “Bana hissettirdiklerini, ben de sana hissettireyim.” İç gömleğini yukarıya sıyırdı ve göğüslerini tüm çıplaklığıyla gözlerinin önüne serdi. Eğilip kocasının göğsünü öptü ve diliyle, sert meme uçlarını okşadı.

Sertliği kasıklarına sürüyordu. Genevieve, onu içinde hissetmek istedi. Derinlerine çekmek, onunla tek bir vücut olmak.

“Lütfen Bevan,” diye fısıldadı.

Yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Kontrolünün sınırındaydı ve Genevieve, kontrolünü kaybetmesini istiyordu.

Bevan nazikçe kalçalarını kavradı ve onu üzerinden kaldırıp yana kaydırды. İç gömleğini aşağıya çekip çıplaklığını örtükten sonra onu tekrar öptü ve kollarının arasına çekti. “Uyu Genevieve.”

Bedeni tatmin edilmemiş arzularla alev alev yanıyordu. Bevan’ın da aynı şekilde hissettiğinden emindi. Neden karşı koyduğunu anlamıyordu. Genevieve’i arzuladığı açıktı. Günün birinde bu engellerin hepsinin kalkmasını, Bevan’ın kalbinin etrafına ördüğü duvarların yıkılmasını umuyordu.

Küçük bahçe karlara gömülmüştü, hemen yanından akan dere de buz tutmuştu. Şafaktan hemen önce, Bevan kestane ağacının altındaki iki mezara doğru yürüdü.

İki mezarın arasında bir güllüdanı vardı ama soğuk havadan do-

layı yaprakları solmuş, dikenleri kurumuştu. Yere çömelip elini kızının mezarının üzerine koydu. En azından bir çocuğun sıcaklığını hissedecek, gülüşünü duyacak kadar şanslıydı. Hayatı çok kısa olmuştu ama Bevan'a tutunabileceği çok anı bırakmıştı.

Ardından karısının mezarının yanında çömeldi. Anılar birbiri ardına gözünde canlanıyordu. Fiona'nın sessizliği, çalışkanlığı, Rionallis'i gerçek bir yuvaya dönüştürmesi. Elleri hiç durmazdı, hep bir şeylerle uğraşırdı. Ya kilim dokur, ya örgü örer ya da nakış işlerdi. Gerçeği en azından kendisine itiraf etmek zorundaydı Bevan. Fiona burada mutlu olamamıştı. Ona istediği her şeyi vermeye çalışmıştı. Onu sevmiş, isteklerine saygı göstermişti ama yeterli olmamıştı. Bevan'ı, onun Fiona'yı sevdiği kadar sevmemişti. O anda bile acı veriyordu bunu kabullenmek.

Kendini bunun aksine inandırmaya çalışabilir, Fiona'nın da onu çok sevdiğini söyleyerek kendisini kandırabilirdi ama Genevieve'i tanıdıktan sonra bu mümkün değildi. Genevieve, Bevan'a her şeyini sunmuştu. Kalbini, aklını, bedenini. Onun gözlerine baktığında hislerinin yoğunluğunu ve kayıtsız şartsız güvenini görebiliyordu. Bevan, hislerine karşılık veremeyerek onu incitmişti.

Genevieve'in acı çektiğini biliyordu, her şey farklı olabilseydi keşke. Ama Bevan tekrar sevmeyi öğrenebilir miydi bilmiyordu.

Artık geçmişi ait olduğu yerde bırakıp, geleceğe odaklanmanın zamanı gelmişti. Kalbine başka bir kadın sokmayacağına dair ettiği yemine artık sadık kalmak istemiyordu.

"Beni affet," diye fısıldadı karısının mezarına.

Bir süre daha orada oturup, bu çok sevdiği iki insan için dua etti. Ruhlarının huzur içinde olmasını ve yeni bir başlangıç yapabilecek gücü bulabilmeyi diledi.

Arkasından birinin yaklaştığını duyduğunda, son vedasını ediyordu.

Ewan yanına geldi. "Lionel O'Riordan'dan sana bir mesaj var. Normanlar yine topraklarına saldırmışlar."

Bu sürpriz olmamıştı. "Adamlara silahlanmalarını söyle. Hemen yola çıkıyoruz."

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır. Böyle bir çatışma için henüz hazır değilsin."

"Senin gözünde, asla bir çatışma için hazır olmayacağım. Hep evde kalarak nasıl tecrübe kazanabilirim."

Bevan, kardeşinin koluna tuttu. "Liam'ın öldüğü günü hatırlıyor musun? Ben hatırlıyorum. Norman piçinin kılıcını, ağabeyimin etine saplayışını izledim. Başka bir kardeşimi daha kaybetmeyeceğim. Bunun engellemek için elimden geleni yapacağım."

Ewan'ın bakışlarındaki isyanı görebiliyordu ve sakinleşmediği takdirde tehlikeli ve aptalca bir şey yapabilirdi. "Ayrıca, Rionallis'le Genevieve'i koruman için sana, burada ihtiyacım var."

"İkisi de gayet iyi korunuyor," dedi Ewan gözleri alev alev.

"Özellikle karımı senden başkasına emanet edemem Ewan. Ben yokken bir şey olursa, onu canın pahasına koruyacağımı biliyorum." Sözlerinin kardeşini biraz olsun yumuşattığının farkındaydı. "Sana güvenebilirim değil mi Ewan?"

Evet, anlamında başını salladı Ewan. Kendisini çocuk bakıcısı gibi hissediyor olmalıydı.

"Güzel. Şimdi git adamlara hazırlanmalarını emret," dedi Bevan. "Genevieve'i de bana gönder." Ona veda etmeden yola çıkamazdı. Önceki gece yaşananlardan sonra olmazdı.

Karısıyla, kızının mezarına son bir bakış attıktan sonra ruhlarını Tanrı'ya emanet etti ve uzaklaştı.

Genevieve, onu iç avluda karşıladı. Yanakları soğuk rüzgârın etkisiyle kızarmış, gözleri parlaktı. Bevan, karısının buz kesmiş ellerini avuçlarının arasına alıp ısıtmaya çalıştı.

"Seni bu sabah özledim," dedi çekingen bir tebessümle.

Bevan, onu kollarının arasına alıp, teninin kokusunu içine çekti. "Ben de seni özledim." Bunu içten söylemişti. Düşüncelerinde hep o vardı ve yanında olduğu için memnundu.

Yan yana yürümeye başladıklarında, Genevieve, askerlerin savaşa hazırlandıklarını görmesine rağmen bir şey söylemedi. Bevan, onu bırakıp gitmek istemiyordu. hele de Fiona'nın mezarının başında aldığı karardan sonra. Ama bu ayrılık ikisine de düşünme fırsatı ve-

recekti. Evliliklerini gerçek bir evliliğe dönüştürmeye kesinlikle kararlıydı.

“Dün gece için üzgünüm,” dedi Genevieve. “Seni zorladığının farkındayım. Benimle kalmanı istememeliydim.”

Bevan, onu öperek susturdu. “Dün gece hiç uyuyamadım,” dedi yanağını okşayarak. “Geri döndüğümde, sen de uyuyamayacaksın.”

Yüzünün kızarması, Bevan’ın ne demek istediğini anladığının net bir işaretiydi. Gülümseyerek onu son bir kez öptü ve adamlarının yanına gitti.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

GENEVIEVE, Bevan’ın davranışındaki bu ani değişimin nede-nini merak ediyordu. İçinin mutlulukla dolması gerekirken, tedirgin-di. Kuşkular için kemirip duruyordu. Kafasının içindeki küçük ses-ler, Hugh’ı memnun etmeyi asla başaramadığını söylüyorlardı. Bevan ne kadar süre için onu arzulayacaktı?

Sonraki birkaç gün boyunca yorgunluktan hiçbir şey düşünemez hale gelene kadar çalıştı. Kendini meşgul etmek için en olmadık işlere bile girişiyordu.

Kocasının ne zaman döneceğini merak ediyordu. Ewan’a göre birkaç güne kadar dönmesi gerekiyordu Bevan’ın. Bu arada Ewan, Hugh’dan gelen kurdele meselesini araştırmaya adanmıştı kendisini. Bunun göz ardı edilemeyecek kadar ciddi bir konu olduğunu iddia ediyordu. Bu araştırma onu ayakaltından çektiğinden ötürü genç kadın, Ewan’ı kendi haline bıraktı.

Genevieve, hizmetlilerin yardımıyla büyük salondaki taş ocağı ve şömineyi temizledi. Zemine serptikleri samanları tazeledi ama duvar-

ları fırçalamaya başladığını fark ettiğinde, artık durması gerektiğine karar verdi. Gereğinden fazla iş yapmıştı.

Odasına gidip temizlendi ve üzerini değiştirdi. Tam aşağı inmek için hazırlanmıştı ki Ewan içeri daldı. Soluk soluğa ve telaşlıydı.

“Küçük bir grup Norman askeri. Kuzeyden geliyorlar. Adamlara savunma durumuna geçme emri verdim.”

“Niyetleri ne olabilir?”

Ewan başını iki yana salladı. “Bilmiyorum ama öğreneceğim.”

Geldiği gibi hızla gitmişti delikanlı. Genevieve huzursuzdu, nasıl davranması gerektiği konusunda en ufak fikri yoktu. Rionallis’e gelmelerinin gerçek nedenini öğrenene kadar onlara konukları gibi davranmaya karar vererek alt kata indi. Hizmetlilere yiyecek ve içecek bir şeyler hazırlamaları talimatını verdi.

Bir süre sonra Ewan döndü. Yüzü asılmış, kaşları çatılmıştı. “Sör Hugh Marstowe onlarla birlikte. Saldırı emri vereyim mi?”

Genevieve korkuyla titredi ama kendisini çabuk topladı. Bevan orada olsun olmasın, en iyi şekilde korunuyordu.

“Kaç adam var?”

“Sadece on. Çatışmaya kısa süreceğine şüphe yok.”

En doğrusu, Hugh’ın kaleye girme talebini geri çevirmek ve askerlerden onu ve adamlarını Rionallis topraklarından çıkarınlarını istemektir. Ama aklı sürekli kurdeleye takılıyordu. Kurdeleyi neden göndermişti? Ne istiyordu?

Aslında bu onurunu kurtarmak için eline geçen bir fırsattı. Düşmanın gözünün içine bakıp, ona bir daha dokumayacağını görmesini sağlayabilirdi.

“İzin ver gelsinler, onunla konuşacağım,” dediğinde Ewan’ın gözleri hayretle irilemişti. “Ve yanında yirmi asker istiyorum,” diye hemen ekledi. “Seninle birlikte.” Ewan’a hafifçe gülümsedi. “Beni koruyacaksın değil mi kardeşim?”

Ewan’ın göğsü gururla kabardı, gözleri parladı. “Koruyacağım.”

Genevieve büyük salonda Hugh’ın gelmesini beklerken bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu ve korkunun bir kez daha onu ele geçirmek üzere olduğunu fark etti.

“Genevieve.”

Genç kadın döndü ve Hugh hafifçe gülümsedi. Yeni traş olmuş, açık renk saçları kısa kesilmişti. Üzerinde zincir dokuma zırhı vardı ve miğferini kolunun altına sıkıştırmıştı.

“Mesajımı almışsın.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu genç kadın.

“Geçmişteki davranışlarımdan dolayı özür dilemek istiyorum,” dedi. “Ara ara, öfkeye kapılıp kontrolümü kaybettiğimi biliyorum ve acısını senden çıkardım. Bunun için üzgünüm.” Korumaların önünde konuşmaktan dolayı huzursuz bir hali vardı. “Yalnız konuşamaz mıyız?” diye sordu. “Sana söylemek istediğim başka şeyler de var.”

“Her ne söyleyecekksen burada söylemek zorundasın. Sana olan güvenimi çok uzun zaman önce kaybettin.”

Yüzünde pişman bir ifade belirmişti ama ikna edici değildi.

“Evliliğinle ilgili iyi dileklerde bulunmaya geldim. Ve önceki davranışlarımdan dolayı affını dilemeye.”

“Rionallis’e gelmenin başka nedeni olmalı.”

Hugh’ın zoraki tebessümü gerildi. “İrlandalıyla mutlu musun?”

Genevieve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Mutluyum.”

“O kurdeleyi sana verdiğim günü hatırlıyor musun?” hafifçe gülümsedi Hugh. “Karşılık olarak bana bir öpücük vermiştin.”

“Bunlar geçmişte kaldı.”

Hugh, ona yaklaşıp elini tutmaya çalıştı ama genç kadın hemen geri çekildi. “Bir zamanlar beni sevmiştin,” dedi. “Beni arzulamıştın. Birbirimize aittik.”

Benim sana ait olduğumu düşünüyordun, demek istiyordu ama bunun yerine dişlerini sıktı. “Ne istediğini söyle Hugh,” dedi.

“Evliliğini iptal ettirebilirsem, tekrar birlikte olabiliriz,” dedi ipek gibi bir sesle. “Bana bir şans ver Genevieve.” Hizmetlilerden birine işaret etti. Adam küçük, ahşap bir sandık getirdi. “Bu hediyeyi senin için getirdim. Senden sadece bunu düşünmeni istiyorum.” Sandığın kapağını açtı ve üzeri safirlerle süslü altı kolyeyi gösterdi.

Genevieve öfkesini dizginlemekte zorlanıyordu. Yaşattığı onca acıyı bir altın kolyeyle affettireceğini mi sanıyordu?

“Senden bir hatıra istemiyorum Hugh,” dedi ve hemen ekledi. “Ve dünyadaki son erkek bile olsan seninle evlenmem.”

Hugh'ın yüzü öfkeyle kızardı. "Görüyorum ki kibrinden hiçbir şey kaybetmemişsin. Çoktan otoriteye boyun eğmeyi öğrenmen gerekirdi. Belli ki İrlandalı, seni nasıl ehlileştireceğini bilmiyor."

"Çık dışarı," dedi öfkeyle. "Kimse evimde bana hakaret edemez."

"Uzun süre senin olmayabilir," dedi Hugh. "Özellikle de kocan evden uzakta çarpışırken. Öldürülebilir. Sonra ne olacak peki?"

"Gitmeni istiyorum. Adamlarım seni geçirir."

"Söylediklerimi düşün Genevieve. Bir adamın hayatına son vermek için tek bir ok yeterli. Kocan Richard de Clare'in Norman ordu-suna karşı savaşıyor. Her an kılıcımın tadına bakabilir."

Hugh başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti. O gözden kaybolana kadar bekledikten sonra yığılırcasına bir banka oturdu.

Genevieve ne o gece, ne de sonraki gece doğru dürüst bir uyku uyudu. Ne zaman gözlerini yumsa Hugh'ın yüzünü ve hemen ardından da birbiri ardına inen yumruklarını görüyordu. Korkuyla, kan ter içine uyanıyordu.

Mairi, onun uyuyamadığını fark etmiş ve uyumasına yardımcı olacak, bitkisel bir karışım hazırlamayı teklif etmişti. Genevieve başta reddetmişti ama Mairi onu ikna edene kadar etrafında dört dönmüştü.

"Biraz kafanı dağıtmalıydın Genevieve," dedi Mairi. "Sean, akşam için seni de davet etti. Gelirsin değil mi?"

Genevieve hiçbir yere gitmek istemiyordu ama reddetmek kabalık olacaktı.

Mairi, o akşam onu küçük bir arazinin ortasındaki, arı kovanı şeklideki bir kulübeye götürdü. Kulübenin tam orasındaki taş ocakta yanan ateş, içeriği aydınlatmaya yetecek kadar büyüktü. "İşte geldik. Bu Sean. Eğer dedikodu dinlemek istersen doğruca Sean'a gitmelisin. Burada olan biten her şeyi bilir."

Yuvarlak yüzlü, şişman adam genç kadına gülümsedi ve bir kupa kök birası uzattı. "Aramıza hoş geldin Genevieve."

Küçük kulübenin içinde birkaç adam ve kadın, yemek içki ve eğ-

lenceyi paylaşmak için bir araya gelmişlerdi.

"Sanırım, Fiona MacEgan'la ilgili merak ettiğin şeyler var," dedi Sean, piposunu yakarken. "

"Bevan hakkında konuşmayı tercih ederim," dedi genç kadın.

"Bevan'ı anlamak için Fiona'yı bilmek, tanımak gerek." Sean, O'Callahanlar ile ilgili hikâyeyi anlatmaya koyuldu. Genevieve, bir kısmını Bevan'ın anlatıklarından zaten biliyordu. Hikâyenin sonu doğruysa bir şeyden kesinlikle emin oldu, hemen herkes Fiona'ya tapıyordu.

"O'Callahanlar'ın en güzeliydi," dedi Mairi.

"Ona tam olarak ne oldu?" diye sordu Genevieve.

Sean, boşalan kupalara tekrar bira doldurdu ve tekrar banka oturup piposunu yaktı. "İki yıl önce, Bevan, Fiona'yı Laochre'yi ziyarete götürdü. Kızlarını kaybedeli henüz bir ay olmuştu ve her ikisi de halen Brianna'nın yasını tutuyorlardı. Laochre saldırıya uğradığında Bevan, Fiona'ya kale burcunda kalmasını söyledi ve çatışmaya katıldı." Kulübedeki herkes susmuş onu dinliyordu. "Bütün klan, o gün Normanlar'a karşı savaştık. Fiona itaatsız bir kadın değildi ama o gün her nedense kaleden dışarı çıkmış. Bevan onun bir grup Norman askerden kaçarken görüp yardımı koştmuş ama askerlerden biri onu başından yaraladı ve kimse Fiona'ya zamanında yetişemedi."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Genevieve.

Sean'ın yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Cesedini buldular. Yanmıştı. Nasıl olduysa askerlerin elinden kurtulmuş ve Norman askerlerin ateşe verdiği kulübelere birine saklanmış. Eğer Bevan'ı dinleyip kalede kalsaydı, halen hayatta olabilirdi."

Kulübeye hüznü çökmüştü. Genevieve gecenin yaklaştığını fark ederek, kalktı ve misafirperverliği için Sean'a teşekkür etti.

Rionallis'e döndüğünde kale kapılarındaki hareketlilik çekti dikatini. Savaşın yorgun düşmüş askerler, atlarını seyise teslim ediyorlardı. Genevieve, Bevan'ı görene kadar kalabalığı taradı.

Zırhı çamur içindeydi. Yüzünden ve kıyafetlerinde kan lekeleri vardı. Yeşil gözlerinde yoğun bir ifadeyle genç kadına bakıyordu. Genevieve ona koştu.

"Yaralı mısın?" diye sordu yüzündeki kana dokunarak.

Bevan başını iki yana salladı. “Sadece önemsiz sıyrıklar. Ama Lionel’ın kalesine saldıran Normanları yenilgiye uğrattık. Bir gün ihtiyaç duyarsak, yardımımıza koşacağına yemin etti.”

Genevieve, Hugh’ın tehditlerini hatırlayarak yeni bir ittifaklarının olmasına sevindi.

“Beni dışarıda kalmaya mı zorlayacaksın?” diye sordu Bevan. “Yoksa ısınmama yardımcı mı olacaksın?”

“İçeri gel,” dedi Genevieve ve elini tuttu. Ama Bevan yerinden kıpırdamadı ve genç kadının elini dudaklarına götürdü.

“Beni düşündün mü?” diye sordu genç adam.

Genevieve başıyla onayladı. Görünüşe bakılırsa gitmeden önce söylediklerini unutmamıştı. Bu gece ona sahip olacaktı ve Genevieve ona iyi bir eş olmak için elinden gelenin en iyisini yapacaktı.

“Yiyecek ya da içecek bir şeyler ister misin?” diye sordu telaşla. “Senin için bir şeyler hazırlatabilirim. Et, peynir veya ekmek?”

“Evet, açım.” Eğilip genç kadını öptü. Dudakları, neye aç olduğu konusunda şüpheye yer bırakmıyordu. “Banyo yapmalıyım, küveti hazırlasınlar. Yemekle şarabı da yukarı getirsinler. Yemeğimi yerken yanımda olmanı istiyorum.”

Genevieve hazırlıklar için yanından ayrılırken, Bevan’ın bedeni beklenti ve arzuyla sızlıyordu. Savaşırken bile aklında hep o vardı. Genevieve’in kollarının arasında olacağı anı hayal etmişti.

Sabırsız adımlarla üst kata çıkarken Ewan yolunu kesti. “Sen yokken Hugh Marstowe geldi,” dedi ciddi bir ifadeyle. “İzlemeleri için peşinden birkaç adam gönderdim.”

“Neden gelmiş?”

“Evliliğinizle ilgili iyi dileklerini sunmaya geldiğini ileri sürdü ama gözlerinden açlık vardı. Burayı istiyor,” dedi Ewan. “Ve sen ölürsen, olabilecekler konusunda onu uyardı.”

“İçeri girmesine neden izin verdin?”

“İstemedim ama Genevieve izin verdi. Ama görüşme sırasında salonda silahlı adamlarımız vardı. Ona elini bile sürmedi.”

Bevan’ın kaşları kuşkuyla çatıldı. “Adamların onu nereye kadar

takip etti?”

“Tara’ya doğru gidiyorlar.”

Şüphesiz Kral Henry’le görüşecekti. Bevan dişlerini sıkı. “Haber verdiğin iyi oldu.”

Kardeşiyle göz göze geldi ve ilk kez onun yüzünde olgun bir ifade olduğunu fark etti. Ewan, Genevieve’i koruma görevini üstlenmiş, üstelik beklenenden çok daha başarılı olmuştu.

Ewan’ın omzunu sıkı. “Teşekkür ederim kardeşim.”

Tekrar çekingen ifadesine bürünerek başıyla onu selamladı ve uzaklaştı kardeşi. Yürürken sırtı dik, duruşu gururlu ve asildi. Umud verici gelişmelerdi bunlar.

Üst kata çıkıp Genevieve’in odasına yöneldi. Hayır, artık onların odasıydı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde, Genevieve ateşin yanındaki bankta oturuyordu. Saçlarını açmıştı ve üzerinde sadece içliği vardı.

“Ewan, Marstowe’un geldiğini söyledi.”

Genevieve başıyla onayladı. “Evet.”

“Neler olduğunu anlat bana,” dedi Bevan, nedenlerini anlamaya çalışıyordu. “Ona kapıları neden açtın?”

Genevieve başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Haftalardır ondan kaçıyorum. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.”

“Sana zarar verebilirdi.” Yavaşça yanağını okşadı.

Genevieve, elini tutup yanağına bastırdı. “Biliyorum. Ama yine de onunla yüzleşmeliydim. Artık korkularımın esiri olmadığımı görmesini istedim.”

“Neden? Kendini neden böyle bir tehlikeye attın?”

“Güvendeydim. Sen burada olmasan da adamlarının beni canları pahasına koruyacaklarını biliyordum.”

Genevieve’in ona ve adamlarına olan güveni Bevan’ı şaşırttı. Ne söyleyeceğini bilemedi ve ellerini karısının omuzlarına koydu yavaş yavaş masaj yapmaya başladı. Genevieve kedi mırıltısına benzer bir ses çıkarıp ona yaslandı ve gözlerini yumdu.

“Seni özledim.”

Bevan, karısını kollarının arasına aldı ve dudaklarına uzandı. Genevieve bütün benliğiyle karşılık veriyordu ona. Fiona, Bevan’a asla Genevieve’in baktığı gibi bakmamıştı. Onunlayken kendisini

çok daha güçlü hissediyordu. Bevan'a olan güveni gururunu okşuyor içini ısıtıyordu. Ona karşı hissettiği tutkuyu, Genevieve'in de aynı şiddette hissettiğini biliyordu. Bunu Fiona'yla hiç hissetmemişti.

Genevieve, parmağını yanağındaki yara izinin üzerinde gezdirdi.

"Yakışıklılığımı savaşta kaybettim," dedi şakacı bir tavırla.

Genç kadın başını iki yana salladı. "Yaraların gücünün ve ne kadar iyi bir savaşçı olduğunun kanıtı." Yara izlerini tek tek öptü.

"Başka yaralarım da var," dedi başıyla belden aşağısını işaret ederek. Genevieve bir kahkaha attı ama yanakları kızarmıştı.

Bevan kılıcını taşıyan kemeri çözdü ve tuniğini çıkarttı. Hemen sonra onu tekrar kollarına aldı ve dudaklarını boynuna gömdü. "Banyom hazır mı?"

"Evet."

Bevan, üzerindeki diğer kıyafetleri de çıkardı ve çınl çıplak karşısında dikildi. Genevieve kızardı ama bakışlarını kaçırmadı. Kalp atışları hızlanmıştı ve bedeni, beklentiyle sızlıyordu.

Bevan, sıcak su dolu küvetin içine girip oturdu. Yeşil gözlerinde sessiz bir davet vardı. "Neden küvette bana katılmıyorsun?"

"İkimiz birlikte sığamayız."

"Eğer kucağıma oturursan sığarız." Muzurca gülümsedi Bevan. "Henüz yaralarımın hepsini öpmedin. Öpülmek için bekleyen birkaç yaram daha var."

Genevieve, birden onun ne yapmaya çalıştığını anladı. Kontrol Genevieve'de olduğundan, kötü anılar aklına üşüşmeyecek, Hugh'ı hatırlatan hiçbir şey olmayacaktı. Kontrol bütünüyle ondaydı ve Bevan, onu asla istemediği bir şey yapmaya zorlamayacaktı.

Bu yeni keşfettiği güç duygusuyla birlikte cesareti de arttı.

"Uzerimdekini çıkartmak zorunda kalacağım ama."

Bevan'ın tek cevabı keyifle gülümseme olmuştu.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

GENEVIEVE, küvete girerken, su kenarlardan hafifçe taşı. Kısa bir an dengesini kaybettiğinde, Bevan, onu belinden yakalayıp düşmesine engel oldu. Karısını çevirdi ve sırtı göğsüne yaslanacak şekilde kucağına oturttu. Serliğini kalçalarında hissettiğinde, Genevieve'in korkuları tekrar yüzeye çıktı.

Cesaretini toplamaya çalıştı. Yanındaki adam Bevan'dı, Hugh değil. Bevan, onu kollarıyla sarıp, saçlarını öptü.

"Banyo dediğin böyle yapılmalı," dedi şakacı bir sesle.

"Sence biraz kalabalık olmadı mı?"

"Kesinlikle değil." Elleri göğüslerinde, karnında dolaştı bir süre ardından hareketsiz kaldı.

Genevieve, kocasının dizlerine dokundu. Gevsemeye başlamıştı. Yavaşça bacaklarını, baldırlarını okşadı ve elleri daha da aşağılara kayd. Ayak parmaklarına ulaştığında, kocası boğuk bir sesle güldü.

"Gıdıklanıyorsun," dedi şaşırarak. Bevan bir cevap vermeyince bu defa ayaklarının altını gıdıkladı. Genç adam sarsılarak gülerken.

küvetten biraz daha su taşıp, yere döküldü.

Gölüşü, Genevieve'i sakinleştirmişti, tekrar ayaklarına uzandı ama Bevan, ellerini tutup, avuçlarını göğüslerinin üzerine yerleştirdi. Kendi göğüslerine dokunmak, tuhaf bir histi.

"Peki ya sen?" Meme uçlarını okşadığında, içine tatlı bir sıcaklık yayıldı. "Böyle gıdıklanıyor musun?"

Genevieve'i kendisine çevirdi ve bacaklarını beline sardı. Meme ucunu ağzına alıp emdiğinde, genç kadının soluğu kesildi. Dili, sertleşmiş meme ucunun etrafında dolaşmaya başladı. "Peki ya böyle gıdıklanıyor musun?" diye fısıldadı geri çekilmeden.

Genevieve'in solukları hızlandı ve bacaklarının arasında tatlı bir sızı hissetti. "Benim sıram."

Kocasının dokunuşlarından cesaret alarak elini aşağılara kaydırıp ve sertliğini avucunun içine aldı. Bevan, titreyerek soluğunu tuttu. Karısının dudakları, göğsünden karnına doğru kayarken kontrolünü kaybetmemek için büyük bir çaba harcıyordu. Genevieve'in ağzı baldırındaki bir yara izini bulduğunda bu kez açıkça sarsıldı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu boğuk bir sesle.

Acı verecek derecede sertleşmişti. Yavaşça kalktı ve küvetten çıktı. Kuru bir örtü alıp Genevieve'i ayağa kaldırdı ve örtüyü vücuduna sardı.

Karısını yatağa taşıırken, dudakları dudaklarını buldu ve sırt üstü yatağa yatırana kadar da bırakmadı. Daha önce hiçbir kadınla böyle hissetmemişti. İlk karısıyla bile. Bu kadar zaman, neden ondan uzak durmuş, neden ikisini de böyle bir zevkten mahrum bırakmıştı ki?

Yatağa uzanıp Genevieve'i üzerine çekti. Bacakları, iki yanda kasıklarının üzerine oturttu ve nemli meme uçlarını ağzına aldı bir kez daha. Elleri belinde, kalçalarında dolaştı. Onu nasıl arzuladığını biliyor muydu?

"Haklıydım," dedi Genevieve çekingen bir sesle. "Korkuyorum."

"Korkma." Kalçalarını tutup, genç kadını biraz yükseltti ve penisinin üzerine yerleştirdi. Hafifçe içine doğru kayarken soluğunu tuttu Genevieve. Öylece durup bekledi genç adam. Kararı ona bırakmıştı. Sonuna kadar gidebilir ya da buna hemen şimdi bir son verebilirdi. Hareketsiz kalmak için bütün kontrolünü kullanıyordu. Bedeni pat-

lamaya hazırdı ve bu işkenceye ne kadar dayanabilirdi bilmiyordu. Genevieve çıldırtıcı bir yavaşlıkla hareket etmeye başladı.

Her ikisinin de solukları hızlanmıştı. Bevan, gözlerini bir an olsun gözlerinden ayırmıyordu. Sıcaklığı, onu sımsıkı sarmıştı. Bevan'ı derinliklerine çekerken, kontrol halen genç kadındaydı.

Bekâret duvarına ulaştığını hissetti Bevan. Genevieve kısa bir an durdu sonra bütününü içine aldı onu. Dudaklarının arasından küçük bir çığlık yükselirken kasıldı. Bevan kendisini tutmasa o anda boşalabilirdi. Genevieve tekrar üzerinde hareket etmeye başladığında kalçalarını kavradı. Kontrolünü kaybetmemek için büyük çaba harcıyordu. Genç kadın kesik kesik solurken kalçaları içgüdüsel bir tempo tutturmuştu. Yüzünde büyüleyici bir ifade vardı.

Kalçalarını sıkıca kavrayıp tempoyu arttırdı. Tempolarıyla birlikte aldıkları zevk de artmıştı. Genevieve, geriye doğru bir yay gibi gerildi ve zevk dolu bir çığlık attı. Her hareketi, her tepkisi genç adamın aklını başından alıyordu.

Uzanıp, meme ucunu ağzına aldı ve emdi. Genevieve sarsılarak doruğa çıkarken Bevan da ona katıldı. İniltileri birbirine karışmıştı. Bedenleri müthiş bir zevk dalgasıyla sarsılırken, Bevan, karısına sıkıca sarıldı. Daha önce hiçbir kadınla böyle hissetmemişti. Onu kollarının arasında tutmak sanki yaptığı en doğru şeydi.

Ve bu düşünce Bevan'ı ölesiye korkutmuştu.

Sabahın ilk ışıklarıyla Genevieve, kocasına arkasından sarıldı ve omzunu öptü. "Günaydın," diye fısıldadı. Uzun zamandır kendisini hiç bu kadar iyi hissetmemişti.

Ama Bevan bir cevap vermek yerine yataktan kalkmıştı. Bu ani soğukluk Genevieve'i sarsmıştı. İlk seferinden sonra iki kez daha sevişmişlerdi. Bevan, ona hiç tatmadığı zevkler tattırmıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu huzursuzca.

"Evet," dedi genç adam ve hızla giyinmeye başladı. "Adamlarımı görmem gerek. Geç kaldım."

Genevieve, yatakta, dizlerinin üzerinde yükseldiğinde, çarşaf aşağı kaydı ve çıplak bedenini açığa çıkarttı. "Aç mısın?"

Bevan'ın bakışları ona takıldı. Kısa bir an arzuyla baktıktan sonra, sanki uyanmaya çalışır gibi başını iki yana salladı. "Hayır." Yüzünde dalgın bir ifadeyle eğilip alnından öptü. "Sonra görüşürüz."

Genevieve hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Yataktan kalkarak üzerini giymeye koyuldu. "Bugün yünleri boyarken Mairi'ye yardım edeceğime söz verdim."

"Tamam," dedi Bevan ama odadan çıkarken ona bir veda bile etmemişti. Kapı arkasından kapandığında, Genevieve'in bakışları yatağa kaydı. Gece boyunca, Hugh'ın neden olduğu korkulardan arındırmıştı onu Bevan. Sadece bunun için bile ona sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Yünlerin boyandığı binaya girdiğinde nemli yün kokusuyla bir an irkildi Genevieve. Yeni yıkanmış yün öbekleri bir köşeye yığılmıştı. Mairi, yünleri doğal yağlarından arındırmak için küllü su hazırlıyordu. Siorcha'nın da kulübede olduğunu görünce şaşırdı Genevieve.

"Seni tekrar görmek ne güzel," diyerek kadına gülümsedi. Onu görünce aklına Declan gelmişti.

Siorcha'nın yüzünde zoraki bir tebessüm belirdi. Oldukça yorgun görünüyordu. Bakışları donuk, mavi gözleri bulutluydu.

"Rionallis daima benim evim oldu," dedi Siorcha. "Normanlar geldiğinde burayı terk etmek zorunda kaldı. Öyle bir canavar için çalışamazdım. Buraya dönmek güzel."

"Seni burada görmekten dolayı biz de mutluyuz."

Siorcha bir cevap vermek yerine elindeki işle meşgul olmuştu. Genevieve, kökboyası eklediği yün kazanını karıştıran Mairi'nin yanına gitti. "Yardım edebilir miyim?"

Mairi başıyla onayladı. "İyi olur." Genevieve'e kısa bir bakış attı ve bilmiş bir tavırla gülümsedi. "Sonunda oldu demek."

"Anlamadım."

"Yüzünde tatmin olmuş bir ifade var. Ancak bir MacEgan soğuk bir günde bile bir kadının böyle görünmesini sağlayabilir."

Genevieve kıpkırmızı kesildi hemen sonra da bir kahkaha attı.

Siorcha'nın talimatları doğrultusunda birkaç saat çalıştılar. Yünlerin bir kısmı kırmızıya boyanmıştı bir kısmı da karahindiba kökü ve yapraklarını kullanarak yeşile boyanmışlardı. Üçüncü grupsa soğan kabuklarıyla birlikte kaynatılıp turuncu bir renk almıştı.

İrlandalılar akla gelebilecek her rengi kullanıyorlardı. Renk kombinasyonlarının bazıları çok göz alıcıydı.

Öğleden sonra, Genevieve eve dönerken talim alanının kenarında durup soğuk havaya rağmen idman yapan askerleri izledi. Ewan da bir kenarda durmuş dikkatle onları izliyor, hareketlerini inceliyordu. Onlara katılmak için can attığı her halinden belliydi. Genevieve gü-nün birinde yeteneklerini geliştirip tam da hayal ettiği gibi bir savaşçı olabilmesi için dua etti.

Bevan, o gün her zamankinden farklı görünüyordu nedense. Çok daha enerjik ve hızlıydı. Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi dönüp birden genç kadına baktı ardından kılıcını indirip adamlara idmana devam etmelerini söyleyerek ona doğru yürümeye başladı. Onu izlerken önceki gece yaşadıklarını düşünmeden edemedi. Vücudunda Bevan'ın dokunmadığı, öpmediği tek bir nokta bile kalmamıştı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu yanına geldiğinde.

Genevieve aklından geçenlerin etkisiyle kızardı. "Hayır," dedi telaşla. "Gidip yemek hazırlıklarıyla ilgilensem iyi olacak."

"Ben de seninle geleyim. Burada işim bitti." Yanında yürümeye başladı ama Genevieve elini tutmak için uzandığında adımlarını hızlandırıp öne geçmişti. Hiç beklemediği bu tepkiyle sarsıldı genç kadın ve geri çekildi.

Hizmetlilerden biri ayaklarını yıkamak için sıcak su dolu leğen ile kokulu yağ getirdi. Bevan bir banka oturup botlarını çıkardı. Ayaklarını leğene soktuğunda, Genevieve önünde diz çöktü.

"İzin ver ben yapayım."

Ayaklarına kokulu yağ ile masaj yapmaya başladığında Bevan gerildi. Sabahtan beri Genevieve'den başka bir şey düşünememişti. Ona tekrar sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Bedenin arzularını bastırmaya, ondan uzak durmaya çalışıyordu ama olmuyordu. Bir kez, karısına âşık olma hatasını yapmıştı. Evlilikte aşka yer yoktu ve Genevieve karşısında aynı zayıflığa düşmemeliydi.

Genevieve sonunda ayaklarını yıkamayı bitirdi ve bezle kuruladı. Bevan botlarını giydikten sonra karısını çenesinden tutup gözlerine baktı. Tek bir bakış yeterli olmuştu. Dudaklarına kapanıp arzuyu öptü onu. Çıplak tenine dokunma ihtiyacıyla birden geri çekildi ve elinden tutup üst kata, yatak odasına sürükledi onu.

Ona duyduğu arzuyu dizginleyemiyordu artık. Kollarının arasına, üzerinde, altında olmasını seviyordu. Bevan'a bakarken gözlerinde tutku ve aşk vardı.

Bevan, onu kollarının arasına almak için uzandı ama karısının dikkati başka yerdeydi. Gözlerini, Bevan'ın arkasındaki şömineye dikmişti. Yüzünden tüm kan çekilmişti.

Şöminenin üzerindeki safirlerle süslü altın kolyeyi görünce kaşlarını çatı Bevan. "Ne oldu?"

Genevieve parmaklarını dudaklarına bastırdı ve başını iki yana salladı. Yüzü kül rengindeydi. "Hugh'in getirdiği hediye," dedi genç kadın titrek bir ses tonuyla. "Geri çevirmiştim."

Norman şövalyenin adını duyduğu anda Bevan öfkeyle kasıldı. "Bu şey, odamıza nasıl geldi?"

"Bilmiyorum." Sanki her an canlanıp üzerine saldıracakmış gibi korku dolu gözlerle kolyeye bakıyordu Genevieve. "Bir hafta önce, tanıştığımız ilk günlerde hediye ettiği mavi kurdeleyi göndermişti. Bana yine kur yapmaya çalıştı."

"Bunları bana anlatman gerekirdi." Genevieve'i odadan çıkarttı hemen. Hugh, odadan, kalenin duvarlarının dışına kadar uzanan gizli geçidi öğrenmiş olabilir miydi?

"Belki Ewan odanın yakınlığında birini görmüştür."

Bevan, kardeşinin bu işe karışmasını istemiyordu. Genevieve'e tapıyordu Ewan ve onun için yapmayacağı şey yoktu ama Bevan, her ne sebeple olursa olsun kardeşini tehlikeye atamazdı. "Hayır. Ewan olmaz. Adamların bu konuyu araştırır."

"Bevan, ona bir şans tanı. Kendisini kanıtlamak istiyor. Bunun ne zararı var?" Yalvaran gözlerle kocasına baktı. "Hem adamlarını hem de Ewan'ı bu işi araştırmakla görevlendirebilirsin. Eğer başarılı olursa kendisine olan güveni artar, bir amaç edinir. Ne kadar sabırsız olduğunu görmüyor musun? Adamlarından biri olmak için yanıp

tutuşuyor."

"Ewan iyi bir savaşçı değil, olamayacak da. O savaşçı olmak için doğmamış."

"Ama çok çalışıyor," dedi Genevieve. "Elinden geleni yapıyor."

"Yeterli değil," dedi Bevan. "Savaşta, ya düşmanı öldürürsün, ya da kendin ölürsün." Birden ses tonu yumuşadı. "Onun ölmesini istemiyorum Genevieve. Kendisine farklı bir yol çizmeli."

"Ama onun istediği bu. Onu vazgeçirebileceğini sanmıyorum. Ne dersen de, bu yolda gitmeye devam edecek. Bu yüzden en doğrusu onu mümkün olan en iyi şekilde eğitmek."

"Düşmanın elinde can versin diye kardeşimi eğitecek değilim. Savaşmazsa, zarar da görmez." Her ne pahasına olursa olsun küçük kardeşini koruyacaktı. Kardeşi bu yüzden ondan nefret etse bile yapacaktı bunu.

"Bunu yapan bulunana kadar buradan ayrılmanı istemiyorum. Köylüleri ziyarete gitme ve kale burcundan dışarı çıkma. Yanında koruma olmadan büyük salona bile gitme."

Hugh'in, korumaları aşip içeri nasıl girdiğini öğrenmeden huzur bulmayacaktı.

Üç aya yakın bir süre, hareket alanı kale burcunun duvarlarıyla sınırlı yaşadıktan sonra Genevieve'in sınırları iyice gerilmişti. Çılgık çılgına bağırarak, bir şeyleri yakıp, yıkmak istiyordu. Ewan, kalede çalışan hizmetlilerden birinin, kolyeyi odaya koymak için rüşvet aldığını öğrenmişti. Adam, yakalanıp cezalandırıldıktan sonra bile Bevan tedbiri elden bırakmamış, Genevieve'in bir an bile yalnız bırakılmaması emrini vermişti. Bütün gün yanında birileri vardı. Özel hayat diye bir şey kalmamıştı.

Bevan'ın neden bu kadar korumacı davrandığını anlıyordu ama bir tutsak gibi yaşamak her geçen gün daha çok sinirini bozuyordu. Her kapıdan geri çevrilmesinde, ters bir şeyler söylememek için dilini ısırarak zorunda kalıyordu. Bu kadar tedbire gerek olmadığına Bevan'ı nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

Bu konuyu çok tartışmışlardı ve birçok defa mantıklı düşünmeye

başlayana kadar Bevan'ın başını duvarlara vurmak istemişti. Ama geceleri, onu kollarının arasına aldığı anda, her şeyi unutturuyordu Bevan. O anlarda kendisini hep çok özel ve arzulanmış bir kadın gibi hissediyordu. Ama güneşin doğuşuyla birlikte aralarına mesafe koyuyordu.

Anne olma ve kendi bebeğini kucaklamaya hayali de henüz çok uzaktı. İki ay dönümü geçmesine rağmen halen beraberliklerinin meyvesini alamamışlardı.

Genevieve o sabah erkenden dokuma tezgâhının başına geçti ve aklını kurcalayan sorunları unutmaya çalıştı. Renkler bir araya gelmiş çiçeklerle bezeli bir kilime dönüşmeye başlamıştı. Baharı özlemişti. Karların erimesini dört gözle bekliyordu. Kır çiçeklerini, yemyeşil çayırları arıyordu gözleri.

O gün, her zamankinden daha huzursuz hissediyordu kendisini. Kısa bir süre için bile olsa dışarıda yürüyüş yapmak istiyordu. Açık havaya çıkmaya ihtiyacı vardı. Dönüp baktığında korumasının da en az kendisi kadar huzursuz olduğunu gördü. Onun gibi bir savaşçı için, gün boyu bir kadına eşlik etmek de kolay değildi.

“Buradan çok bunaldım,” dedi korumasına. “Kapalı kalmak için hava çok güzel.”

“Bevan, içeride kalmanız için emir verdi.”

“Emirlerin farkındayım. Beni koruma emri aldın değil mi? O halde gidelim. Kocamı görmek istiyorum.”

Pelerinini alıp omuzlarına sardı. Peşinde korumasıyla dışarı çıktığında temiz hava derin derin soludu. Bevan'ı bulması neredeyse bir saatini almıştı. Adamlarıyla birlikte, kalenin iç duvarlarını tamir ediyorlardı.

Genevieve'i fark ettiğinde, “Ne oldu?” diye sordu sabırsız bir ses tonuyla.

“Çayırlarda atla dolaşmak istiyorum,” dedi genç kadın. “Hava çok güzel ve içeride tıkalı kalmaktan bunaldım.”

“Hayır. Seni koruyabileceğimiz yerde kalmalısın.”

Genevieve içinde hızla yükselen öfkeyi bastırmak için derin bir soluk aldı ve yumuşak bir ses tonuyla, “Duvarlar beni çok sıkıyor. Benimle gelersen güvende olacağım şüphesiz.”

Bevan itiraz etmek için ağzını açmıştı ki ona sokuldu genç kadın. “Sürekli bizi takip eden gözlerden uzakta baş başa vakit geçirmek istemez misin?” diye sordu baştan çıkarıcı bir tavırla.

“Evet ama...”

“O halde gel,” dedi Genevieve. “Eğer için rahat edecekse yanına istediğin kadar silah alabilirsin.” Bevan'ın tereddüt ettiğini görünce amacına ulaşmak üzere olduğunu anladı. “Aylar oldu Bevan. Artık biraz rahatlayamaz mıyız?” diye sordu ellerini tutarak. “Bu güzel günün keyfini çıkaralım. Lütfen.”

Sonunda Bevan'ın direncini kırmayı başardı ve seyisin eyerlediği atlarıyla kaleden çıktılar. Bevan atla dolaşmaya değil de savaşa gidiyormuş gibi hazırlanmıştı. Kemerine asılı kılıcın yanı sıra, sırtına çapraz astığı bir yay vardı. Topuzla, ok kılıfını atın eğerine asmıştı. Yanına istediği kadar silah alabileceğini söylerken Genevieve şaka yapıyordu ama görünüşe göre Bevan, onu ciddiye almıştı. Bu yetmezmiş gibi bir grup askere de onları belli bir mesafeden takip etmeleri emri vermişti.

Genevieve, aylar sonra kaleden dışarı çıkmaktan öyle mutluydu ki, hiç birine aldırmadı. Yamaçtan aşağıya çayırlara indiklerinde genç kadın, atının hızını biraz arttırdı. Özgürlük harika bir şeydi ve çok kısa sürmüştü. Bevan hemen ona yetişip atının yularını tuttu.

“Yanımda kal Genevieve.”

“Endişelenecek bir şey yok Bevan. Etrafta bizden başka kimse yok,” dedi genç kadın.

“Yine de yanımda kalmanı istiyorum.”

Bevan atları küçük bir koruluğa doğru sürdü. Ağaçlar, küçük bir çayırı çevrelemişlerdi ve tam ortada dikilitaşlar vardı. Bir meşenin altında durup atından inerken adamlarına geride kalmalarını işaret etti. Genevieve'i de atından indirip elinden tuttu ve dikilitaşlara doğru yürümeye başladı.

“Burayı daha önce görmemiştim,” dedi Genevieve. Dikilitaşların çevresi daha şimdiden kır çiçekleriyle bezenmişti.

Bevan, onu yanına çekti ve dikilitaşlardan birinin önünde durdu. Taşların boyu bir adam boyundan uzundu ve paganların bu taşları daire şeklinde nasıl diktiklerini merak etti genç kadın.

Bevan, Genevieve'i çevirip taşa yasladı. Gözlerinde hınzır bir ifadeyle, "Bu taşlar için ne söylendiğini biliyor musun?" diye sordu ona sokularak.

Genç kadın başını iki yana salladı. Çok da umurunda değildi, Bevan'ın bedeninden yayılan sıcaklıktaydı aklı.

Bevan, burnunu önce burnuna sürttü, ardından yanağına. Dudakları, dudaklarının üzerindeyken, "Eskiler bu kayaların, kadının doğurganlığını arttırdığına inanırlarmış," diye fısıldadı. Bir eliyle genç kadının göğsünü kavradı. Diğer elini bacaklarının arasına yerleştirdiğinde Genevieve dudaklarını araladı ve genç adamın dili ağzının içine kaydı.

"Senin çocuğunu doğurmak istiyorum," diye fısıldadı genç kadın dudaklarını geri çekmeden.

Sözleri Bevan üzerinde beklediği gibi bir etki bırakmamıştı. Yüzü kasılmış bakışları donuklaşmıştı. Kaybettiği kızını hatırladığı açıktı. "Bana kızından bahset."

Bevan, omzunu kayaya dayadı, "Aziz Catherine yortusunda dünyaya geldi. Fiona bir erkek çocuk istiyordu ama onu kollarına aldı. İlk anda kalbimi çaldı. Çok güzeldi. Tıpkı annesi gibi."

Genevieve kıskançlığını bastırmaya çalışarak kocasının elini tuttu. Bevan'ın yüzü acıyla kasılmıştı.

"Yaşasaydı, şimdi beş yaşında olacaktı."

"Ona ne oldu?"

"Ateşli hastalıktan öldü. Ben burada değildim. Patrick'le birlikte bir çatışmaya katılmıştım. Ben Rionallis'den ayrılırken koşuşturuyor gülüp, oynuyordu. Yola çıkarken bana sarıldı ve dönüşte ona hediye getirmem için benden söz almadan da bırakmadı." Sesi acıdan boğuklaşmıştı. "Hastalandığında, Fiona, Siorcha ve kendisi dışında kimsenin onu görmesine izin vermemiş. Brianna ateşler içinde yatarken, gece gündüz başını beklemiş. Öldüğündeyse, kızımızı yine tek başına gömmüş. Kimseden yardım almadan."

Genevieve, genç adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bu senin hatan değildi Bevan. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Neden kimseyi yaklaştırmadığını anlamıyorum," dedi acıyla. "Belki onu kurtarabilirdi."

"Bilmiyorum." Onun daha fazla konuşmak istemediğini hissetti. Söylenecek fazla bir şey da kalmamıştı zaten. Kollarıyla sıkıca sarıp, onu öptü.

Bevan ilk anda gerilmişti ama hemen sonra dudaklarını araladı ve arzusuyla öpmeye başladı onu. Hareketlerinde daha önce hiç olmayan bir telaş, ateş vardı. Genevieve'in sırtını taşa yasladı ve bir eliyle eteğini kaldırırken diğeriyle pantolonunun önünü açtı. Çıplak kalçalarını kavrayıp genç kadını kucağına aldı ve hızla içine girdi.

Gözlerinde yakıcı bir tutkuyla içinde gidip gelmeye başladı. Genevieve'i öpmeye bir an olsun ara vermeden, öncekilerden çok daha şiddetli bir tutkuyla sahip oldu ona.

Genevieve, bacaklarını beline doladı ve onu daha derinlere çekip kalçalarının temposunu hızlandırdı. İçindeki açlık hiç dinmeyecek, hiç tatmin olamayacakmış gibi hissediyordu. Bacaklarının kısılcasını daralttı ve geriye doğru bir yay gibi gerildi.

Bevan zevkle inleyerek içine boşalırdı. Genevieve şiddetle sarsılarak doruğa yükseldi. İhtilalleri, solukları birbirine karışmıştı. Kolları ve bacaklarıyla sardığı kocasının kucağında öylece kaldı.

Bevan ilk günden beri onu korumuş, onunla ilgilenmiş, ona daha önce hiç yaşamadığı zevkler tattırmıştı ama gerçekten istediği tek şeyi vermemişti. Kalbini.

~ ON YEDİNCİ BÖLÜM ~

O GECE, kendi odalarında, son bir kez daha seviştikten sonra, Bevan karısını kollarının arasına aldı. Genevieve başını göğsüne yaslayıp, buz gibi ayaklarını bacaklarının arasına sıkıstırdı. Soğuk, içini titretmişti ama sesini çıkarmadı genç adam.

Saçlarındaki leylak kokusunu derin derin içine çekti. Sadece birkaç aydır evli olmalarına rağmen hayatları belli bir düzene oturmuştu. Genevieve, onun isteğine saygı göstermiş, Rionallis'de başka değişiklikler yapmamıştı. Yine de Bevan'ın içindeki suçluluk duygusu her geçen gün daha da büyüyordu.

Fiona'ya sadık kalacağına dair verdiği sözü tutmamıştı. Onu asla unutmayacağına yemin etmişti ama artık yüzünü bile hatırlamakta zorlanıyordu. Genevieve'in varlığı her yerdeydi, anılarının arasına bile sızmıştı.

Genevieve, anne olmanın özlemi içerisindeydi ama Bevan, henüz gebe kalmamış olmasına içten içe seviniliyordu. Tekrar baba olma düşüncesi onu korkutuyordu. Çocuğunu kaybetmenin insana bu ka-

dar büyük bir acı verebileceğini düşünmemişti. Bu acıyı bir kez daha yaşamak istemiyordu.

Genevieve'in gözleri bazen başkalarının çocuklarına takılıyor, özlemle onları izliyordu. Böyle günlerde baştan çıkarıcı, tutkulu bir kadına dönüşüyor ve Bevan'ın aklını başından alıyor, ona sahip olmaktan başka bir şey düşünemez hale getiriyordu.

İçinde uyandırdığı hislerle savaşmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Buna artık bir son vermesi gerekiyordu. Genevieve'e çocuk özlemine unutturup, onu oyalayacak bir yol bulmuştu. Böylece Bevan da aralarına mesafe koymakta zorlanmayacaktı.

Ertesi sabah, ziyaretçiler kale kapılarına yaklaşıırken, Bevan ve Genevieve onları karşılamak için avluya çıkmışlardı. Karısı, gelenin kim olduğunu gördüğünde heyecanla elini sıktı ve yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. Bevan'a baktığında gözleri mutluluk ve coşkuyla parlıyordu.

Genevieve, "Onu, benim için getirdin." diye fısıldadığında Bevan başıyla onayladı. Bunun, karısının hoşuna gideceğini biliyordu ama bu kadar mutlu olmasını beklemiyordu doğrusu. Ve onu mutlu etmekten bu kadar keyif alacağını.

Genevieve, Sheela'yla küçük Declan'a doğru koştu. Çocuğu kucağına alıp sıkıca sarıldı, defalarca öptü. İki kadın, sohbet ederek kale burcuna doğru yürümeye başladılar. Genevieve, içeri girmeden hemen önce dönüp ona baktı ve minnet dolu bir ifadeyle gülümsedi.

Gün içerisinde Bevan, işlere konsantre olmakta zorlandı. Halkın şikâyetlerini dinledi, köylülerin erzak ihtiyaçlarının karşılanması için talimatlar verdi ve çiftçilerle hasatla ilgili görüştü. Ama bu arada hep Genevieve'in gülümsemesini düşündü.

"Ona aşıkım," dedi birden Ewan.

Bu beklenmedik yorum Bevan'ı şaşırtmıştı ama belli etmedi. Ewan'a bikkın bir bakış attı. "Hayır. Kaleyi ve dışarıdaki binaları genişletip genişletmemeyi düşünüyordum."

"Hayır. Genevieve'i düşünüyordun," dedi Ewan alayla.

Bevan ona vurmaya çalıştı ama Ewan geri kaçtı. Genevieve'e aşık değildi. Ona önem veriyor, onu arzuluyordu ama âşık değildi.

"Aslında, kılıç kullanma konusunda derse ihtiyacın olduğunu dü-

şünüyorum,” dedi Bevan konuyu değiştirmek için.

Ewan hemen kılıcını çekti ve iki kardeş, karşılıklı yerlerini aldılar. Bevan öne atıldı ve kılıcını Ewan’ın soluna doğru savurdu. Kardeşi hiç zorlanmadan karşılık vermişti. Bevan, yön değiştirdi ve bu kez tam karşıdan saldırdı. Ewan yine darbeyi savuşturdu.

“Görünüşe bakılırsa sıkı çalışmışsın,” dedi memnun bir tavırla. Ewan, yıllardır ilk kez gelişme gösteriyordu.

Ewan, utangaç bir çocuk gibi kızardı ama dikkatini korudu. Bevan kardeşini test etmek için daha seri hareket etmeye başladı. Kılıcını savurarak birbiri ardında darbeler indiriyordu ama Ewan hepsini savuşturmuştu. Kardeşi son ana kadar ondan beklenmeyecek kadar büyük bir direnç gösterdi. Ewan’ın yorulduğunu fark ettiğinde çalışmayı kesti ve kılıcını indirdi. Yorgunluğundan faydalanıp onu yenilgiye uğratarak şevkini kırmak istememişti.

Gülümseyerek kardeşinin sırtına vurdu. “İyi iş çıkardın ufaklık.”

Ewan yorgun bir tavırla gülümsedi ve kılıcını kınına soktu. “Genevieve, aşçıya senin sevdiğin elmalı keklerden hazırlamasını söyledi.

“Neden sen önden gidip denemiyorsun?”

Ewan başını sallamakla yetinmişti. Yan yana bir süre yürüdüler, sonra delikanlı aniden, “Bevan, sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu.

“Söyle,”

“Genevieve çok iyi bir kadın. Ve sana Fiona’dan çok daha iyi bir eş. Bilmediğin bazı şeyler var...”

Bevan gerildi. “Fiona hakkında böyle şeyler söyleme.”

“Ama doğru,” dedi Ewan ısrarla. “Fiona, senin düşündüğün gibi sadık bir kadın değildi.”

“Yeter,” dedi Bevan öfkeyle. “Bir daha bu konuda tek kelime duymak istemiyorum.” Kardeşini geride bırakarak hızla iç avluya yöneldi. Fiona’yla evliliklerinde sorunlar olduğunu biliyordu ama karısı daima ona sadıktı. Ewan, ne derse desin bundan emindi ve kimse onu aksine inandıramazdı.

Genevieve kucağındaki Declan’a sarıldı ama çocuk ondan çok

önüne koyduğu elmalı kekle ilgileniyordu. Genevieve’inse canı hiç bir şey yemek istemiyordu. Kendisini her zamankinden çok daha yorgun hissediyordu, hiç keyfi yoktu ama misafirlerinin hatırına gülümsemeye devam etti.

“Son görüşmemizden bu yana Declan nasıl?”

“Anne babasını özliyor,” dedi Sheela gözlerinde acı dolu bir ifadeyle. “Kardeşimin eşine olanları duydum. MacEganlar’a asla ihanet etmemeliydi. Yaptığı şeye inanmıyorum.” Etrafına bakındı ve sonra sesini alçaltarak, “Yalnız olduğumuza sevindim. Seninle özel olarak konuşmak istediğim bir şey vardı,” dedi. “Beni oldukça huzursuz eden bir şey var ve bence bunu senin de bilmen gerekiyor.” Ses tonu daha da alçalmıştı. “Kocamla ben, kuzeyde buradan birkaç gün uzaklıkta bir köyde yaşıyoruz.”

Genevieve’in midesinde bir hareketlenme oldu. Derin bir nefes aldı ve elini midesine bastırarak tekrar Sheela’ya baktı. Tedirgin görünüyordu.

“Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum,” dedi Sheela. “Ne kadar doğru onu da bilmiyorum ama söylemem gerekiyor.”

“Sorun ne?”

“Geçtiğimiz yaz, Fiona MacEgan’ı gördüğümü söylemiştim hatırlarsan.”

“Onu başkasıyla karıştırmıştın.”

Sheela başını iki yana salladı. “Hayır.”

Genevieve’in kafası karıştı. Midesindeki hareketlenme daha da kötüye gidiyordu.

“Daha sonra başkalarıyla da konuştum. Gördüğüm kadın Fiona MacEgan’mış gerçekten. Herkesin sandığı gibi çatışma sırasında ölmemiş. Eğer bu doğruysa, Bevan’la olan evliliğin geçersiz.”

Genevieve zeminin ayaklarının altından kaydığını hissetti. Başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi, bu doğru olamazdı. “Bevan onu kendi elleriyle gömmüş.”

“Vücudu yanmıştı. Kimse emin olamaz,” dedi Sheela. “Onun, mücevherlerini kullanan bir kadın görmüşler.”

Genevieve duyduklarına inanmıyordu. “Konuştuğum Norman, Fiona’nın kendi isteğiyle gittiğini söyledi. Somertn Baronu Raymond

Graham'a âşıkımış."

Genevieve, bu ismi daha önce de duymuştu. Somerton toprakları, Galler sınırına yakındı. "Söylediklerinin doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Dediğim gibi, ne kadar doğru bilmiyorum. Umarım doğru değildir. Ama senin yerinde olsaydım bilmek isterdim."

Genevieve'in başı dönüyordu. Biraz uzanıp, düşüncelerini toparlamaya ihtiyacı vardı. "Benim üst katta ilgilenmem gereken birkaç iş var. Lütfen kendini evinde hisset. Bir ihtiyacın olursa da hizmetlilere söyle. Bu konuya daha sonra devam ederiz."

Sheela endişeyle genç kadına baktı. "İyi görünmüyorsun, seninle gelmemi ister misin?"

"Gerek yok, ben iyiyim," diye yalan söyledi Genevieve. Yanında hiç kimseyi istemiyordu. Duyduklarına inanmak için Sheela'nın iddialarından daha fazlasına ihtiyacı vardı ama söylenenlerin doğru olma ihtimali bile onu altüst etmeye yetiyordu.

Kafasının içindeki sesler Bevan'a bunları anlatıp anlatmamasını sorguluyordu. Dürüstlük anlayışı, kocasıyla birlikte kalma arzusuyla çatışıyordu. Eğer duyduklarından bahsetmezse, hayatı aynı şekilde devam edecekti. Ama bu bir yalan olurdu ve Genevieve bir yalanı yaşamayacak kadar onurlu bir kadın olduğuna inanıyordu.

Yatağına uzanıp gözlerini yumdu. Biraz dinlendikten sonra Bevan'a her şeyi anlatacaktı.

Bevan, günbatımında döndüğünde, Genevieve'i yatakta bulunca şaşırmıştı. Yüzü kül rengiydi ve çok hızlı nefes alıyordu. Hafifçe yanaklarına dokunduğunda sıcak olduklarını fark etti.

"Genevieve?" Karısını kollarının arasına alıp saçlarını okşadı.

Genç kadın yavaşça gözlerini açtı. "Korkarım uyuyakalmışım," dedi gülümsemeye çalışarak.

"Siorcha'yı çağıracağım."

"Hayır," dedi Genevieve güçsüz bir sesle ve Bevan'ı daha da endişelendirdi. "Bevan, sana söylemem gereken bir şey var."

Parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Şimdi konuşma. Önce dinle-

nip gücünü topla. Ne söyleyeceksen bekleyebilir."

Bevan'ın elini tuttu. Yanaklarının aksine elleri çok soğuktu. "Declan'ı bana getirdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı yorgun bir sesle.

"Şifacıyı çağıracağım," dedi Bevan, onun bu haline daha fazla dayanamayarak.

Genevieve itiraz etmedi. Siorcha'nın varlığı en azından Bevan'ı rahatlatırdı. Sonunda şifacı geldiğinde, Bevan'ın dikkatli bakışları altında genç kadını muayene etti. Uyumasına yardımcı olması için ona şaraba karıştırdığı bir toz içirdi. Tam da o anda Genevieve, Bevan'ın kızı öldüğünde, Siorcha'nın Fiona'yla birlikte olduğunu hatırladı. Belki Şifacı, kafasını kurcalayan sorulara bir cevap verebilirdi. Ama Bevan'ın bunları duymasını istemiyordu. Eğer Sheela yanılıyorsa, sadece acı anılarını hatırlatmış olacaktı.

"Seninle özel olarak konuşabilir miyim?" diye sordu Siorcha'ya ve sonra Bevan'a döndü. "Danışmak istediğim bazı kadınsal meseleler var." Genevieve'in de umduğu gibi Bevan itiraz etmedi.

"Eğer bana ihtiyacın olursa, kapının dışında olacağım."

Kapı Bevan'ın arkasından kapandıktan sonra Genevieve, şifacıya döndü. Konuya nasıl gireceğini bilemiyordu ve daha o bir şey söylemeden Siorcha konuştu.

"Bir kadının gebe olduğunu anlaması zaman alır."

"Bunun farkındayım ama gebe olduğumu sanmıyorum."

Şifacı, Genevieve'in yanına, yatağa oturdu. Ellerini kucağında birleştirmişti. "Öğrenmek istediğin nedir?"

"Fiona'nın, Somerton Baronu, Raymond Graham adında biriyle görüşüp görüşmediğini bilmek istiyorum."

Siorcha'nın yüzünde belirip hemen sonra kaybolan panik ifadesi gözünden kaçmamıştı. Şifacı başını iki yana salladı.

"Bana yalan söyleme. Fiona'nın, söylendiği gibi savaş sırasında ölmediğini biliyorum." Genevieve titreyen ellerini yumruk yaptı. Siorcha'nın her şeyi inkâr etmesini diliyordu ama bunun yerine kadın yenilgiye uğramış gibi iç geçirdi.

"Sana her şeyi anlatacağım. Bevan ve senin için bunu yapmak zorundayım. Bevan sonunda huzura kavuşmuş görünüyor ve ben de

artık günahlarımla yüzleşmeye hazırım,” dedi Siorcha.

“O halde, Fiona’nın halen hayatta olduğu doğru.” Genç kadın nefesinin daraldığını hissetti. Genevieve gözlerini yumdu. Bunları Bevan’a anlatmaya cesareti yoktu. “Kocamı içeri al ve gerçekleri anlat. Bunu ona borçlusun.”

Siorcha başını iki yana salladı. “Yapamam. Beni cezalandırır.”

“Eğer gerçeği ondan saklamaya devam edersen cezan çok daha büyük olacak.” Genevieve öyle öfkeliydi ki hastalığının etkilerini bile unutmuştu. O daha ayağa kalkamadan Siorcha kapıyı açmıştı.

Şifacının yanaklarından aşağı hızla yaşlar süzülüyordu. “Niyetim kötü değildi. Onu kendi kızım gibi seviyordum.”

“Neler oluyor?” diye sordu Bevan.

Genevieve derin bir soluk aldı. “Siorcha’nın bir itirafı var. Karın Fiona’yla ilgili.”

“Geçmişî deşmenin bir anlamı yok Genevieve,” dedi genç adam.

“Benim için var,” dedi kalbi sızlayarak. “Ve söyleyecekleri ikimizi de etkiliyor.” Yanaklarından süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. Bevan, destek olmak için yanına gelmişti ama varlığı durumu daha da zorlaştırıyordu.

“Madem bu kadar önemli, anlat.”

Siorcha, bankın üzerine yığılırcasına oturdu ve başını önüne eğdi. “Fiona’nın öldüğü gün gerçekte neler olduğunu anlatmam gerek.”

Bevan kuşkuyla şifacıya baktı. “Devam et.”

“Fiona küçükken, ona ben baktım. Onu, kendi kızım ile birlikte büyüttüm. Benim için öz kızımdan farkı yoktu. Onun için her şeyi yapardım. Yıllar önce, Fiona’nın mutsuz olduğunu gördüm. Kızı, Brianna’yı çok seviyordu ama huzursuzdu. Yerine sığamıyordu. Sen burada olmadığında, uzun yürüyüşlere çıkar, saatlerce dönmezdi.”

Bevan yumruklarını sıktı. Bundan şüphelenmiş ama inanmak istememişti.

“Bir gün, bir adamla karşılaştı ve sonra o adama âşık olduğunu bana itiraf etti.”

Bevan midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Fiona, ona ihanet etmişti. Öfke bir kor gibi sardı bedenini. Fiona’ya her şeyini vermişti, karşılığysa sadakatsizlik olmuştu.

“Adam, Norman. Adı Raymond Graham. Somerton Baronu.”

Bevan’ın gözünü kan bürümüşü. Göğsü sıkıştıyordu. Genevieve elini tutmasa, o anda Siorcha’ya bile saldıracabilirdi.

“Fiona, ona görür görmez âşık olmuştu. Baron da Fiona’ya. Sen ne zaman bir çatışmaya katılmak için kaleden ayrılсан, Fiona ona haber gönderiyordu ve Baron onun için geliyordu. Yanlış olduğunu biliyordum ama buluşmaları için onlara yardım ediyordum.”

Genevieve, hafifçe Bevan’ın elini sıkı. Yüzündeki acı dolu ifade genç kadının içini sızlatıyordu. İncinmişti, onuru kırılmıştı. Fiona’ya tapmış, yıllarca yasını tutmuştu ve şimdi ona ihanet ettiğini öğreniyordu.

“Strongbow’un askerleri Laochre’yi kuşatma planları yaptığında, Raymond, Fiona’dan onunla birlikte kaçmasını istedi. Niyeti seni öldürüp, Fiona’yı kaçırmaktı. Ama Fiona, seni öldürmesine izin vermedi.” Siorcha’nın ifadesi yumuşadı. “Seni sevdi, gerçekten,” dedi. “Ama Raymond’u sevdiği gibi değil.” Derin bir nefes aldı ve devam etti. “Bu yüzden Raymond sadece seni bayıltmaları emrini verdi.”

Bevan, karısının çılgınlığını düşündü. O çılgınlıklar gerçek değildi. Onlarla gitmek istemişti.

“Gittiğini kimse görmedi,” dedi Bevan. “Onu ben gömdüm.”

“Gömdüğün Fiona değil hizmetçisi Nuala’ydı. Uzaktan ikisi çok benziyordu ve o gün hizmetçisi, Fiona’nın kıyafetlerini giymişti. Askerlerin Nuala’yı kaçırmalarını planlamışlardı böylece herkes Fiona’nın tutsak alındığını düşünecekti. Ama Nuala, yanan kulübede kısıp kaldı ve ertesi gün üzerindeki elbise ve takılar yüzünden herkes kulübe de yananın Fiona olduğunu düşündü.

“Bunları anlatmak için neden bu kadar bekledin?” diye sordu Bevan buz gibi bir sesle. Yanmış vücudun, boynundaki gümüş kolyeyi gördüğünde dehşete düşmüştü. O kolyeyi karısına, Bevan hediye etmişti. Bulduğu cesedin Fiona’nınki olduğundan hiç şüphe etmemiştir.

“Beni affet.” Siorcha, yüzünü ellerine gömüp ağlamaya başladı. “Ben, sadece Fiona’nın sevdiği adamla mutlu olmasını istedim. Kimsenin ölmesi gerekiyordu.”

“Madem artık karım olarak kalmak istemiyordu, boşanmak için yargıçlara gidebilirdi. Bu kadar yalana, hileye ne gerek vardı?”

“Boşanmayı kabul eder miydin?” Siorcha başını iki yana salladı. “Fiona, onu asla bırakmayacağını biliyordu. Ona, sanki kazandığın bir ödölmüş gibi davranıyordun.”

Şifacının sözleriyle sarsıldı Bevan. İnkâr etmek istedi, boşanmak isteseydi kabul ederdim demek istedi ama içten içe ürkütücü gerçeği biliyordu. Onu her şeyiyle sevmiştı ve onu asla birine bırakmazdı. Hele de bir Norman’a.

Bütün ömrünü yargıçların karşısında geçirmek zorunda kalsa bile gitmesine izin vermezdi. Eninde sonunda Fiona’nın onu seveceğine inandırırđı kendisini.

Görünüşe göre Sör Hugh Marstowe’dan bir farkı yoktu.

“Haklısın,” dedi sakın bir tavırla. “Ondan boşanmazdım.” Karısı ondan kaçmıştı, tıpkı Genevieve’in Marstowe’dan kaçtığı gibi. Ama en çok Fiona’nın onunla yüz yüze gelmekten, bir adamla saklanması canını yakmıştı.

Derken korkunç bir gerçeği fark etti ve bedeni buz kesti.

“O mezarda, Nuala yatıyor,” dedi Siorcha. “Fiona kaçtı. Bildiğim kadarıyla halen yaşıyor.”

~ ON SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

GENEVIEVE’İN gözleri akıtamadığı gözyaşlarıyla ağırlaşmıştı. Bevan’la birlikte bir gelecekleri olmayacaktı. İkisnin de öldüğüne inandığı bir kadın tarafından, hayatları da evlilikleri gibi altüst olmuştu.

Bevan çok sarsılmıştı, yüzüne yine o soğuk ve mesafeli ifadesini yerleştirmişti. Genevieve’le konuşmak istememiş, yalnız kalmak istediğini söylemişti. En az Genevieve kadar acı çekiyordu ve daha şimdiden genç kadından uzaklaşmaya başlamıştı.

Fiona hayattaysa Bevan mutlaka peşinden gidecek ve sorunları, anlaşmazlıkları çözecekti. Genevieve’se bir kenara fırlatılacaktı.

Mutluluk şanslarını ellerinden alan kadına karşı müthiş öfke doluydu. Oradan uzaklaşma ihtiyacıyla pelerinini üzerine geçirip dışarı çıktı. Nöbetçiler yolunu kesmeye çalıştılar ama onları kenara itti. Öfkenin onu eline geçirmesine izin verdi.

Ewan da onu durdurmaya çalışmıştı ama onu da duymazdan geldi.

“Olanları duydum,” dedi yumuşak bir tavırla. “Sen iyi misin?”

“Hayır.” Gözyaşlarını zorlukla bastırıyordu. “Lütfen Ewan, bırak beni gideyim. Buradan uzaklaşmaya ihtiyacım var. Bırak biraz atla dolaşayım.”

Ewan seyise Leydi için bir at hazırlamasını işaret etti. “Gitmeni istemeyecek.”

“Artık, onun umurunda bile değilim,” dedi Genevieve yorgun bir tavırla. “Onun için önemli olan tek şey Fiona’nın yaşıyor olması. Tek düşündüğü o.”

“Bu doğru değil, sana önem veriyor.”

“Yeterince önem vermiyor,” diye fısıldadı Genevieve. Bir şansı olduğu takdirde, Bevan’ın daima Fiona’yı, ona tercih edeceğini hep biliyordu.

Ewan, ata binmesine yardımcı oldu ve kapıdaki nöbetçileri de ona yol vermeleri için bir şekilde ikna etti. Genevieve, kale kapısından çıkar çıkmaz atını mahmuzladı ve karların arasında, saçları rüzgârda uçuşarak hızla uzaklaştı.

Akşam, geç saatlerde Genevieve kaleye geri döndü. Bevan halen odadaydı ve Fiona’ya ait olan sandık açık duruyordu. Genç kadın ona doğru bir adım attı. “Bevan,” dedi alçak bir sesle. “Ya Siorcha yanıyorsun? Ya bunların hiç biri doğru değilse?”

“Doğru olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun.”

“Seni neden terk ettiğini aklım almıyor.”

“Senin Hugh’ı terk etmenle aynı nedenden. Ne olursa olsun arkadan geleceğini biliyordun.”

“Sen Hugh gibi değilsin. Kendini onunla kıyaslamayı aklından bile geçirme,” dedi genç kadın.

“Sandığın kadar farklı değilim. Eğer bir başkasına âşık olduğunu bilseydim, ne yapardım bilmiyorum.”

“Peki, bize ne olacak?” diye fısıldadı Genevieve.

“Evliliğimiz geçerli değil,” dedi Bevan ifadesiz bir ses tonuyla. “Ailenin yanına, İngiltere’ye dönmen en iyisi.”

Bevan, ondan çoktan vazgeçmiş gibiydi. “Sen ne yapacaksın?”

“Onu bulmam gerek,” dedi. “Bulduğumda da onu Eireann’a geri

getireceğim.”

“Ya gelmezse?”

Bevan’ın omuzları düştü. “Bilmiyorum Genevieve. Aradan iki yıl geçti. Çok şey değişti.”

“Onu halen seviyor musun?”

Bevan tereddüt etti, gözlerinde acımaya benzer bir ifade vardı. “Onun için neler hissettiğimi bilmiyorum.”

Genevieve, ona inanmamıştı ama uzatmadı. Sorusunun cevabını zaten biliyordu. “Ya Rionallis?”

“Mesele mahkemede çözülene kadar Laochre’de yaşayacağız.” Bir an bakışlarını kaçırdı. “Belki baban araziye satın almama izin verir.”

Genevieve itiraz etmek, haykırmak hatta ona vurmak istiyordu ama ne işe yarardı ki?

“Her şeye rağmen, benim için önemlisin,” diye fısıldadı.

Genevieve’in sözleri kalbine saplanan bir hançer gibiydi. Bevan da onu istiyordu ama ona sahip olamazdı. Gerçekte Fiona’yla evliydi ve Genevieve’le paylaştıkları, günahattan başka bir şey değildi.

Ona cevap vermedi, veremedi. Bu ikisine de sadece daha fazla acı verecekti çünkü. “İkimiz için de uzun bir gün oldu,” dedi Bevan. “Artık uyumalısın.”

“Nerede?”

“Önemi yok. Ben alt katta adamlarla birlikte uyuyacağım.”

“Ama...” Genevieve ona dokunmak için uzandı ama Bevan geri çekildi.

“Anlamıyor musun Genevieve? Artık karım değilsin. Aramızda her şey bitti.” Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Bir süre orada durup kendisini toparlamaya çalıştı. Ve Genevieve’in sesini duydu. Hıçkırı, hıçkırı ağlıyordu. Kendi gözleri de yanıyordu ama elinden bir şey gelmiyordu.

Sırtını kapıya yasladı. Gözyaşı dökmedi ama acısı onunkinden az değildi. İşlediği günahları telafi etmenin tek yolu karısını eve geri getirmek ve onu mutlu etmeye çalışmaktı.

Ve Genevieve’i bir daha asla görmemek.

Bevan, şafakla uyandı ve acil ihtiyaç duyacağı şeyleri yanına aldı. Kahvaltısını ettikten sonra kardeşini uyandırdı.

“Ne oldu?” diye sordu Ewan esneyerek.

“İngiltere’ye gidiyorum. Connor’a haber gönder. Ben gittikten sonra Rionallis ve Genevieve’le ikinizin ilgilenmesini istiyorum.”

“Onu bulmaya gidiyorsun değil mi?” diye sordu Ewan hoşnutsuz bir tavırla. “Genevieve’le kalmanı tercih ederdim. Onu seviyorum.”

Bevan başını iki yana salladı. “Eğer Fiona yaşıyorsa, onu bulmak zorundayım. O buraya ait.”

“Ama burada kalmak istemedi.”

Ewan haklıydı ve karısını geri dönmeye nasıl ikna edebileceğini de bilmiyordu. Ama bir yolunu bulmalıydı.

“Eğer iki haftaya kadar dönmezsem, Patrick’i Galler sınırına gönder. Tutsak alırsam, o ne yapacağını bilir.”

“Yalnız mı gidiyorsun?” Ewan’ın gözleri hayretle irileşmişti. “Yalnız gidemezsin.”

“Yanımda asker de götürmem,” dedi Bevan. “Baron’un ılımlı davranacağından şüpheliyim. Fiona’dan kolayca vazgeçmeyecektir. Eğer Fiona’yı kendi rızasıyla dönmeye ikna edebilirsem bir savaş başlatmak için neden göremiyorum. Köylülerden biri gibi davranıp kalenin içine sızmayı planlıyorum.”

“Bu çok tehlikeli, ya sana ihanet ederse?” diye sordu Ewan.

Bevan, pelerinini üzerine geçirdi. “Umalım da etmesin.”

Genç adam büyük bir riske atıldığının farkındaydı ama başka şansı yoktu. Onun yaşayıp yaşamadığını öğrenmeliydi. Son iki yıldır hep onu tekrar kollarının arasına almanın, onu sevmenin hayalini kurmuştu.

Dışarı çıktığında atı cıyerlenmiş onu bekliyordu. Eşyalarını atın sırtına yükledi.

“İngiltere’ye geçmeden önce nerede kalacaksın?”

“O’Flayerty’de.” Somerton’un arazisi Galler sınırının hemen yanındaydı ve Galler topraklarında kalması daha güvenliydi.

“Genevieve’e ne söylemeliyim?” diye sordu Ewan.

“Ne istersen, yeter ki onu burada tut. Ailesine de haber gönder,

evine dönmesi en iyisi.”

“Onun evi burası,” dedi Ewan inatla.

Bevan cevap vermedi ve kardeşine başıyla selam verip atını mahmuzladı.

“Beni öldürecek,” dedi Ewan, O’Flayerty arazisi görüldüğünde. “Kardeş katili olacak. Ona seni Rionallis’de tutacağıma söz verdim.”

“Beni koruyacağına söz verdin,” dedi Genevieve. “Yalnız başıma seyahat ederken beni koruyamazdın değil mi?”

Genevieve, Bevan’ın sabah erkenden yola çıktığını öğrendiğinde küplere binmişti. Bir eşya gibi geride bırakılmayı kabul edecek değildi. Fiona’yı kendi gözleriyle görene kadar evliliğine sarılacaktı.

Yolculukları birkaç gün sürmüştü ve Ewan yol boyu sürekli geri dönmeleri gerektiğini söyleyip durmuştu. Peşinden geldikleri için Bevan’ın öfkeleneyeceğini biliyordu ama bu şartlarda öfkesini o kadar da umursamıyordu.

Ewan, O’Flayerty kalesinin girişindeki nöbetçilerle selamlaştı ve kendisini tanıttı. Sorun çıkmadan içeri girip atlarından indiler.

“Ben atlarla ilgilenirim, sen git Bevan’ı bul,” dedi Ewan.

“Korkak,” diyerek güldü Genevieve ama daha şimdiden elleri titremeye başlamıştı.

“Olabilir ama ben en azından yumruklarından uzak olacağım.”

“Seni asla dövmez.”

“Seni tehlikeye attığım için tereddüt bile edeceğini sanmam.”

Ewan başıyla ana binayı işaret etti. “Hadi git.”

Genevieve binaya doğru yürüdü. Gebe bir kadın, onu kapıda gülümseyerek karşıladı.

“Bevan’ı görmeye geldim,” dedi Genevieve, pelerinin başlığını indirerek.

“Kocamla birlikte yemek yiyor. Ben Aoife O’Flayerty,” dedi kadın. “Kimin geldiğini söyleycim mi?”

“Karısı Genevieve’in geldiğini söyleyin lütfen.”

Aoife, şaşırmış görünüyordu ama bunu sıcak bir gülümsemeyle örttü. “Yemekte bize katılabilirsiniz.”

Genevieve, Aoife’yi takip ederek kalabalık bir salona girdi. Bir köşede arpçılar oturmuş hafif bir melodi çalıyorlardı.

Bevan, onu gördüğünde Ewan'ın haklı olabileceğini düşündü genç kadın. Bakışlarında ölümcül bir ifade belirmişti. Yine de geri adım atmadı ve karşısına dikildi. Bu kadar yolu korkup kaçmak için gelmemişti.

Bevan tek kelime etmeden koluna yapıştı ve onu peşinden salonun diğer ucundaki kancriyeye sürükledi.

“Burada olmanın gerekirdi Genevieve.”

“Senin de,” karşılığını verdi genç kadın. “Tamam Fiona seni terk etti, mezarda yatan o değil ama bildiğin bundan ibaret. Somerton'un yanında olmayabilir.”

“Öğrenmek zorundayım ve bunu yalnız yapacağım,” dedi Bevan.

“Hayır,” dedi Genevieve. “Onu kendi gözlerimle görene kadar, sen benim kocamsın.”

Tanıdığı çekingen kadın gitmiş yerine öfkeli bir eş gelmişti. Bevan gülümsemesini bastıramadı. “Öyle miyim?”

“Öylesin.” Elini tuttu ve fısıldadı. “Seninle geçireceğim son birkaç günden vazgeçecek değilim.”

Genevieve yanağını okşadığında Bevan'ın bedeni arzuyla sızladı. Keşke bu yolculuğu hiç yapmak zorunda kalmasaydı. Siorcha'nın itirafını unutabilmeyi çok isterdi. O zaman, karısını üst kata çıkarıp sabaha kadar onunla sevişebilirdi. Ama seçeneği yoktu. Evlenirken ettiği yemini bozmuştu ve Genevieve'e dokunmaya hakkı yoktu.

Ama evlilik yeminini ilk bozan Fiona'ydı.

Bevan kafasının içindeki sesleri susturmaya çalıştı. Karısı her ne yapmış olursa olsun, o onurlu bir adamdı. Gerçekte başka bir kadınla evliydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, onlara verilen odada yalnızlardı. Yatak tek kişilik olduğundan Bevan yerde yatmaya karar verdi ve pelerini yere serdi.

“Ne yapıyorsun?”

“Uyuyacağım,” dedi pelerinin üzerine oturup botlarını çıkardı.

Genevieve de gelip yanına oturdu. “Aptal olma, yatağı benimle paylaşabilirsin. Söz veriyorum sana tecavüz etmeyeceğim.”

Bevan kuşkulu bir bakış attı. “O hiç belli olmaz.”

Genevieve kahkaha attığında bütün gerilim ortadan kalkmıştı.

“Bevan, lütfen bir gece için yarımı unutalım. Benimle uyu. Bu günah değil.”

Hayır değildi ama ona dokunmadan yanında yatmak işkence olurdu. Onu kollarına almak için yanıyordu. Son bir kez onu sevmek istiyordu.

Gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Nerede yattığı önemli değildi, nasıl olsa bütün gece gözüne uyku girmeyecekti.

Genevieve soyunup çarşafın arasına girdi ve yatağın diğer tarafına kayıp sırtını döndü. Çıplak sırtını gördüğünde Bevan, iniltisini zorlukla bastırdı. Üzerinde pantolonuyla yanına uzandı.

“İyi geceler,” diye fısıldadı Genevieve.

“Sana da.” Aralarında sadece birkaç santim vardı ve Genevieve kıpırdandığında çıplak teni, tenine değmişti. Bevan, anında tahrik olup, sertleşmişti. Sırt üstü döndü ve gözlerini tavana dikti. Uzun bir gece olacaktı.

Ewan, eğerin üzerinde öne doğru eğilmiş, atını hızla sürüyordu. Güneş tam tepeye ulaşmıştı ve açlıktan midesi guruldadı. Bevan sabah yola çıkarken Ewan'a da eve tek başına geri dönmesi emrini vermişti. Homurdanarak atının hızını artırdı. Bevan, ne zaman ona güvenmeye başlayacaktı?

Ewan, hemen arkasından hızla yaklaşan atların sesini duydu. Arkasına bir bakış attığında bir grup asker gördü. Üstelik Norman askerleriydiler. Etrafına bakındı, açık arazideydi ve değil orman, tek bir ağaç bile yoktu.

Atlılar hızla yaklaşıyorlardı ve Sör Hugh'ın adamları olduğunu fark ettiğinde artık çok geçti. Yanından geçip gitmelerini ummuştu ama Ewan'ın çevresini sarıp atını durdurmaya zorladılar. Marstowe kestane rengi bir aygırın üzerinde yanına geldiğinde başını eğdi.

“MacEganlar'ın en küçüğüsün değil mi?” diye sordu Marstowe. “Ve seni eve geri gönderdiler.”

Ewan cevap vermedi. Korkusunu bastırmak için Latince sayı saymayı dencedi ama birden boğazına dayanan kılıç, bunu imkânsız hale getirdi.

“Nereye gidiyorlar?”

Ewan kıpırdamadan duruyordu. İçindeki paniği bastırmakta zorlandı. Eğer konuşmazsa bu adamlar ona işkence edeceklerdi. Ama ağabeyiyle, Genevieve’c i ihanet edemezdi.

Boğazında önce bir yanma hissetti, sonra akan kanı. Kulakları uğuldamaya başladı. Yine de sessizliğini korudu.

Marstowe, kolunu büktü ve belinden bir hançer çıkarıp avucuna bastırıp ve yavaşça kesmeye başladı. “Nereye gidiyorlar çocuk?”

MacEgan erkekleri Eirann’ın en güçlü savaşçılarıdır. Asla teslim olmazlar. Cesaretleri efsanevidir.

Ama Marstowe’un hançeri daha derine inerken “Somerton,” dedi ve derin bir karanlığa gömüldü.

“Seni bırakmayacağım” dedi Genevieve, Dun Laoghaire’ye ulaştıklarında. “Sen Fiona’nın arkasından giderken bir kenara çekilip bekleyeceğimi sanıyorsan, yanıyorsun.”

“Seni yanımda götürmeyeceğim.”

“Eğer götürmezsen, peşinden gelirim,” dedi Genevieve inatla. Onu bir daha görememe düşüncesi bile kalbini param parça etmeye yetiyordu. Ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, onu daha şimdiden kaybetmişti. Karısını bulmakta kararlıydı Bevan. “Beni dinle. Eğer Fiona yaşıyorsa, güvende olduğunuzu görene kadar kalıp sonra gideceğim. Söz veriyorum.”

Onu bir başka kadına bırakmak ne kadar acı verici olsa da, eğer Fiona’yla daha mutlu olacaksa bu fedakârlığı yapacaktı. En azından bir tesellisi olacaktı. Geleceğe dair küçük bir umut. Âdeti gecikmişti ve gebe olabilirdi. Bunun doğru olması için dua ediyordu, en azından ondan geriye çok değerli bir hatıra kalacaktı Genevieve’c e. Ama bunu ona söyleyemezdi.

“Seni tehlikeye atmak istemiyorum,” dedi Bevan.

“Yalnızken, seninle birlikte olduğumdan daha fazla tehlikede olacağım,” dedi Genevieve. “Senin yanımdayken güvendeyim, kimse bana zarar veremez.”

Ona olan inancı sonunda Bevan’ın direncini kırmıştı. Derin bir nefes aldı. “Tamam, benimle gelebilirsin.”

Somerton Baronu’nun kalesi, Laochre’yle hemen hemen aynı büyüklükteydi. Bevan’la Genevieve köylüler gibi giyinip kalabalığa karışmışlardı. Bevan, kılıcını tuniğinin altında sırtına asmıştı. İhtiyaç duyduğunda, kolayca çekip çıkarabilirdi.

Genevieve’in sinirden midesi kasılıyor, avuç içleri terliyordu. Bütün benliğiyle Fiona’nın orada olmaması için dua ediyordu. Kale burcuna doğru attıkları her adımla, Genevieve, içinde bir şeylerin öldüğünü hissediyordu. Gözleri yanıyordu ama ağlamadı.

Bevan kapıdan içeri girmek üzereyken Genevieve birden durdu. Bedeni adeta buz kesmişti. Sevdiği adamın kolları arasında başka bir kadını görmeye dayanamazdı.

“Ne oldu?” Bevan, yüzünde endişeli bir ifadeyle yanına geldi.

“Ben içeri girmiyorum.”

Bevan, kolundan tutup onu kenara çekti. “Sorum ne?”

Genevieve, gözlerine dolan yaşların akmasını engellemek için büyük çaba harcıyordu. “Hadî git. Onu bul.” Kollarını, bedenine sardı. “Yıllar sonra onu ilk kez göreceksin. Yalnız olmalısın.”

Bevan uzanıp yanağına dokundu. İçi parçalanıyor, canı acıyordu. Genevieve, kimsenin yapamadığını yapmış, acılarını unutturup onu hayata döndürmüştü. Kendinden çok fazla şey vermişti ve Bevan, hiç istemese de ondan vazgeçmek zorundaydı.

“Üzgünüm.” Yapmak zorunda olduğu şey için kendisinden nefret ediyordu. Dudaklarını alına bastırıp. “Görmem gerekeni gördükten sonra, senin için geri döneceğim.”

Genevieve başını salladı ve tek damla yaş yanağından aşağı süzülde. Gözyaşının görüntüsü, içini dağlayan kor bir ateşti sanki.

“Genevieve,” diye fısıldadı hüznle. “Ben, çok üzgünüm. Asla seni incitmek istemedim”

Genevieve sırtını dikleştirdi. “İyi şanslar.” Pelerine sıkıca sarıldı ve arkasını dönüp uzaklaştı.

İçinden çok büyük bir parça kopmuş gibi hissediyordu kendisini. Onu kaybetmenin acısına nasıl dayanacağını bilmiyordu. Kalabalığın arasından sıyrılıp kale duvarının dibinde, yığılırcasına karların üzerine çöktü. Orada ne kadar süre ağladığından emin değildi ama göz-

yaşları, gururundan arda kalanları toplamasına yardımcı olmuştu.

Bir kez daha kalabalığa karışıp, kimsenin dikkatini çekmeden kale dışına çıktı. Atlarını bıraktıkları yere ulaşması uzun sürmemişti. Atına binip yola koyuldu. Köyün içinden geçerek, açık araziye doğru sürdü atını.

At sırtında ne kadar zaman yol aldığını bilmiyordu Genevieve. O kadar derin düşüncelere dalmıştı ki hızla ona doğru yaklaşan atlıları fark etmedi. Başının üzerine bir çuval geçirildiğinde ne olduğunu anlamamıştı bile.

Genç kadın çırpındı ama adamlar kollarını tutup onu attan aşağı çektiler. Yere düştüğünde bir an soluğu kesilmişti, ayağa kalkmak için savaştı ama bir yumrukla tekrar yere yıkıldı. Dudağından akan kanın sıcaklığını hissetti. Bileklerini deri iplerle bağladılar.

“Onu kampa götür,” dedi adamlardan biri.”

“MacEgan ne olacak?” diye sordu bir diğeri.

“Kadının elimizde olduğunu öğrendiğinde, o da gelecek. Çocuğu yollayın.”

Biri Genevieve’i atın üzerine oturttu. Genevieve, adamların aptallıklarına gülmek istedi. Bevan, onun için gelmeyecekti.

Kurtulmak için güvenebileceği tek bir kişi vardı, o da kendisi.

Bevan, kucağına birkaç odun alıp hizmetlilerden birini takip etti. Başı önde doğruca şömineye doğru yürüdü. Kucağındaki odunları, şöminenin yanına bıraktıktan sonra gölgelerin arasına çekildi. Dikkat çekmemek için gözlerini özellikle yerden kaldırmıyordu. Eğer Fiona buradaysa, Baron’la birlikte, kürsüdeki masada oturmuş yemek servisinin başlamasını bekliyor olmalıydı.

Buraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Genevieve’le birlikte mutlu bir hayatı vardı. İçindeki karanlığa ışık olmuş, yüreğindeki boşluğu doldurmuştu.

Bedenleri birleştğinde gözlerinde beliren ifadeyi düşündü. O gözlerde sadece güven ve tutku yoktu. Çok daha fazlası vardı. Soğuk ayaklarını, bacaklarının arasına sokup ısıtmaya çalışması bile hoşuna gidiyordu. Hiç dile getirmemişti ama Genevieve’in onu sevdiğinden

emindi. Neden, onu terk eden bir kadın için tüm bunlardan neden vazgeçmek zorundaydı. Genevieve’den vazgeçmek istemiyordu.

İçi öfkeyle doldu. Fiona’yı istemiyordu. Ona sıcak bir sevgiyle bakan gözler yerine Fiona’nın soğuk gözlerine bakmak istemiyordu. Genevieve’in yanında uyanmak, ona özlemini duyduğu çocukları vermek istiyordu. Gülümsemesini, kahkahasını istiyordu.

Gözlerini yumdu ve kürsüye sırtını döndü. *Uzaklaş, git buradan. Hiç gelmemişsin gibi davran. Geçmişi ait olduğu yerde bırak.*

Bevan geriye bir adım attı, doğru olan buydu. Burada ona ait olan hiç bir şey yoktu. Onun karısı Genevieve’di ve karısına aşıktı. Onun yeri âşık olduğu kadının yanıydı.

Bevan döndü ve onu gördü.

~ ON DOKUZUNCU BÖLÜM ~

KIZI. Biricik kızı. Hayattaydı.

Neden ve nasıl olduğunu bilmiyordu, zaten önemi de yoktu. Önünde diz çöktüğünde, kızının bakışlarında tereddüt vardı.

“Beni hatırlıyor musun?” Ne kadar da büyümüştü. Bebeklikten çıkmış, çok güzel bir kız çocuğuna dönüşmüştü.

“Baba?” diye fısıldadı Brianna. Bevan, kollarını açtı ve minik kollar boynuna sarıldı. Gözlerine dolan yaşlara hâkim olamıyordu.

“Brianna.” Kızına sıkıca sarıldı. Kollarının arasında olduğuna halen inanamıyordu. Onu burada bulmayı hiç beklemiyordu. “Seni özledim. Çok özledim.” Saçlarını, yanaklarını öptü kızının. “Ne oldu? Neden buradasın?”

“Beni buraya annem getirdi,” dedi babasına tekrar sarılarak.

Fiona’nın yaptıkları akla, mantığa sığmıyordu. İhaneti öyle büyüktü ki o anda karşısına çıksa, ona yapacaklarından korkuyordu Bevan. Kızını ondan çalmıştı. Fiona’nın sadakatsizliğini affedebilirdi ama bunu asla.

“Annen nerede?”

Brianna üzüntüyle başını salladı. “Annem, sonbaharda öldü.”

Fiona, sonbaharda öldüğüne göre, Bevan’la Genevieve’in evliliği geçerliydi. Onun ölümünden sonra evlenmişlerdi çünkü. İçi büyük bir mutlulukla doldu. Kızını incitmeyeceğini bilse kahkahalarla gülerdi. Ama Brianna, Fiona’nın yaptıklarından habersiz, annesinin yasını tutan küçük bir çocuktü.

Brianna bakışlarında suçlayıcı bir ifadeyle ona döndü. “Seni çok bekledim baba. Neden beni almaya gelmedin?”

“Nerede olduğunu bilmiyordum. Sana şimdi kim bakıyor?”

Brianna, kale burcunu işaret etti. “O bakıyor. Benim yeni babam olduğunu söylüyor ama benim babam sensin. O değil.”

Bevan’ın karmakarışık olan duyguları, kızının söylediklerini kavramasını zorlaştırıyordu. Fiona ondan kaçmakla kalmamıştı, beraberce kızını da götürmüştü.

“Ondan uzaklaş,” dedi bir ses.

Bevan başını kaldırdığında, öfkeli bir Norman Lorduyla karşılaştı. Ama söylenenin tersine, kızına daha sıkı sarıldı.

“Korkma kızım. Bir daha kimse seni benden alamaz.”

Genevieve’i tutsak alan adamlar onu bir çadırda tutuyorlardı. İçeride ateş yoktu ve genç kadın pelerinine rağmen soğuktan titriyordu. Elleri, arkasında bağlıydı ve deri ipler yüzünden bilekleri zonklamaya başlamıştı.

Hugh Marstowe, bir tuzak kurmuştu ve Genevieve’i kullanarak, Bevan’ı bu tuzağa çekmeyi planlıyordu. Bevan’ın gelmeyeceğini, onu hiç önemsemediğini anlatmaya çalışmıştı ama dinletememişti. Sonra Ewan’a olanları duymuştu. Onun hayatta olması için dua etmişti. Ewan’a bir şey olursa, Bevan kardeşinin intikamını almak için mutlaka gelirdi ve geldiğinde onu öldürürlerdi.

Bileğindeki iplerden kurtulmaya çalıştı ama gevşetmeyi bile başaramadı. O sırada çadırın girişini örten perde açıldı ve Marstowe girdi içeri. Yere çömelip genç kadını izledi.

“Kocanın, buraya gelmesinin ne kadar zaman alacağını merak

ediyorum doğrusu,” dedi alayla ve öne doğru eğilerek genç kadının boynunu kavradı. “Kocanı öldürmemi izlemek ister misin?”

Genevieve gözlerini yumdu ve içinde hızla yükselen korkuyu bastırmaya çalıştı. Bevan’ın gelmemesi için dua etti, en azından o, güvende olurdu.

Birden, çenesine inen yumruğun acısı tüm yüzüne yayıldı. “Bana cevap ver.”

Cevap vermediğinde, Hugh saçlarına yapışarak yüzüne bakmaya zorladı. Geçmiş kâbuslarını tekrar yaşıyor gibiydi. Marstowe çenesini kavradı. “Ona vücudunu verdin, küçük fahişe. Bana ait olanı almasına izin verdin. Sana dokunmanın bedelini hayatıyla ödeyecek.”

Yüzüne şiddetli bir tokat atıp onu yere itti. Genevieve, yanağının altında soğuk zemini hissetti ve hareketsiz yattı. Bu defa mücadele etmedi. Karşı koyup, mücadele etmesi sadece Hugh’ın aldığı zevki ve heyecanını arttırırdı.

Hugh tiksintiyle onu serbest bıraktı ve dışarı çıktı. Genevieve yerde yatarken tentenin altından bir ışık geldiğini fark ederek o tarafa doğru süründü ve alttaki boşluktan dışarıya bir göz attı. Üç adam çadırın önünde nöbet tutuyordu. Diğer askerlerse tetikte ve silahlıydılar.

Bevan geldiği takdirde, Marstowe onu öldürecekti ve Genevieve ölümüne şahit olacaktı. Tabi onu durduracak bir şey yapmazsa.

Ama ne?

Genevieve dişlerini sıkıp acıyla mücadele etmeye çalıştı ve iplere yoğunlaştı. Bevan’ı kurtarmak için buradan kaçması şarttı. Ölmesini istemiyordu. Ondan uzakta yaşayamaya belki dayanabilirdi ama ölümüne asla. O seçimini Fiona’dan yana yapmış olsa da Genevieve, onu halen seviyordu.

Düğünlerden biri çözüldü ve Genevieve’in içi umutla doldu.

“**B**uraya hiç gelmemeliydin MacEgan,” dedi Somerton Baronu. Elinde kılıcı öfkeyle Bevan’a bakıyordu.

“Buraya Brianna için geldim.” Onu, kızından ayırmaya kalkarsa etlerini lime lime edecekti.

Arkasına uzanıp kılıcını aldı ve karşısına dikildi. Baron, kalkanın onu, Bevan’ın öfkesinden koruyacağını sanıyorsa aldanıyordu.

“Neden?” diye sordu. “Neden karımla kızımı kaçırdın? Benimle yüzleşmeye cesaretin yok muydu?” Kılıçlar havada buluştu.

“Fiona’nı fikriydi. Ben gerçeği söylemesini istemiştin.”

Askerlerden biri Brianna’yı kucağına alıp geriye çekildi. “Baba,” diye bağırdı kızı.

Sesi Bevan’a güç vermişti adeta. Baron’un üzerine atıldı ve kılıcı kalkanla buluştu. Hemen sonra Baron karşı atağa geçti. Adam kolay lokma değildi ama Bevan da, Eireann da boşuna efsane olmamışlardı.

Hızla artan bir tempoda çarpışmaya başladılar. Bevan iki yıl süren acı ve öfkeyi dövüşe yansıttı. Nerdeyse vahşice denecek bir hırs-la dövüşüyordu. Baronun alnı terlemiş, solukları hızlanmıştı. Üzerindeki zincir dokuma zırhı, onu korumaktan çok hareketlerini yavaşlatmaya yarıyordu.

Üst üste indirdiği darbelerle, Baronun üzerine gitti ve onu duvarla kendi arasına hapsedti. Hemen sonraysa Baronun kılıcı yerde yatıyordu ve Bevan kılıcını adamın boğazına dayamıştı.

“Yaptıklarından dolayı seni öldürmeliyim aslında.”

“Baba,” dedi kızı çocuksu bir fısıltıyla. “Eve gitmek istiyorum.”

Somerton’un hatları yumuşadı. Bevan, adamın Brianna’ya bakan gözlerindeki ifadeyi gördüğünde kılıcını indirdi. Baron’un omuzları düştü. “Onu kendi kızım gibi gördüm hep. Keşke olsaydı.” Askere, Brianna’yı serbest bırakmasını işaret etti. “Yeri babasının yanı.”

Küçük kollar Bevan’ın bacaklarına sarıldı. Genç adam sol eliyle kızının başını okşadı.

“Böyle olmasını istememiştin,” dedi Baron. “Gerçeği anlatması için Fiona’yı ikna etmeye çalıştım ama o kızını da yanında istiyordu. Ondan asla boşanmayacağına inanıyordu.”

Bevan, Fiona’nın yaptıklarına halen inanmakta zorlanıyordu. Nasıl bu kadar ileri gidebilmişti? Onu kızının öldüğüne inandırıp, kızını da yanına alarak başka bir adamla kaçmıştı. Bir zamanlar Fiona’ya karşı hissettiği duygulardan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

“Nasıl öldü?” diye sordu.

“Melankoliden sıyrılamadı korkarım. Hizmetçisinin ölümü onu çok etkiledi. Daha sonra bir düşük yaptı.” Üzüntüyle başını iki yana salladı Baron. “Düşük yaptıktan kısa bir süre sonra canına kıydı.”

Fiona’yla ilgili hiç bir şey umurunda değildi artık. Brianna’yı kucağına aldı. Baronun korumalarının eşliğinde dışarı çıktıklarında gözleriyle etrafı tarayıp Genevieve’i görmeye çalıştı.

Gittiğini fark ettiğinde endişe kor bir ateş gibi çöktü yüreğine.

Ewan’ın elleri parçalanmıştı, vücudu yediği dayaklardan ötürü yara ve morluklar içindeydi. Kalan son gücünü de atının üzerinde durmaya harcıyordu.

Somerton kalesinin girişinde, nöbetçiler onu durdurmuş ve içeri girmesine izin vermemişlerdi. Bevan o sırada avluya çıkmıştı neyse ki.

“Ewan!” Bevan yanına koştu. Yüzü endişeyle gölgelenmişti. “Ne oldu?”

“Marstowe,” dedi Ewan bitkin bir sesle. “Genevieve elinde. Nehrin karşısında.” Kelimeler ağzından zorlukla dökülüyordu.

Bevan’ın yüzü öfkeyle kasıldı. “Neden?”

“Rionallis,” dedi Ewan ve hemen sonra bilincini kaybetti.

Bevan, yere düşmeden kardeşini yakalamıştı. İçi suçluluk ve öfkeyle kavruluyordu. Ewan’ın ellerini gördüğünde, çıldırarak gibi hissetti kendisini.

Marstowe’un, onu öldürmek istediğini biliyordu ve Genevieve’i kullanarak Bevan’ı tuzağa düşürmeye çalışıyordu.

O sırada Baron yanlarına geldi ve Ewan’ı görünce hemen şifacıyı çağırmasını emrini verdi.

“Ben yokken kızına ve kardeşime sahip çıkar mısın?” diye sordu Bevan kendisini zorlayarak.

“Elbette.”

Brianna ve Ewan’ı, Barona emanet edip Marstowe’un kampının yolunu tuttu. İntikam ateşiyle yanıyordu. Ewan’ın elleri gözünün önünden gitmiyordu. Marstowe bunun hesabını verecekti. Ama önce Genevieve’i kurtarmalıydı.

~ YİRMİNCİ BÖLÜM ~

EWAN, ellerinde hissettiği korkunç acıyla gözlerini açtı. Çığlık atmamak için kendini tuttu.

Şifacı, “Kıpırdama çocuk,” dedi. “Yaralarımı temizlemem gerek.”

Kadın, Ewan’a bitkisel bir karışım içirdi. Metalik, acı bir tadı vardı. Şifacı, ellerine pansuman yaparken uyanık kalmaya çalıştı Ewan.

“Ona yardım etmeliyim,” dedi kalkmaya çalışarak.

“Yat, dinlenmelisin.”

Hayır. Yatamazdı. Bevan tek başına Genevieve’i kurtarmaya giderken o burada kalamazdı. Marstowe, her ikisini de öldürecek ve hepsi Ewan’ın suçuydu. Kalan son gücüyle kadını geri itti.

İçtiği karışım yüzünden başı dönüyor, bacakları titriyordu. Kendini toparlayıp Bevan’ın peşinden gitmeliydi.

Somerton Baronu odaya girdi ve “Neler oluyor?” diye sordu.

“Marstowe’un adamları ağabeyimi öldürecekler. Ona yardım etmen gerek. Orada tek başına.”

Somerton başını iki yana salladı. “Müdehale edemem.”

“Müdehale etmezsen ölecek,” dedi Ewan. “Yoksa istediğin bu mu?”

“Hayır. Böyle bir isteğim yok.”

“O halde peşinden askerlerini gönder. Bütün olanlardan sonra ona, bunu borçlusun”

Baron derin bir soluk aldı. “Neredeler?”

Ewan kampın yerini tarif etti. Az sonra Baron gerekli emirleri vermek için odadan çıkmıştı.

Elleri tekrar kanamaya başlamıştı ama Ewan aldırmadı. Acıyı görmezden gelip kapıyı açtı. Bu defa başarısız olmayacaktı.

Bevan, kampa yaklaşırken okunu hazırlayıp nişan aldı.

“Marstowe,” diye seslendi.

Bir asker, elinde mızrağıyla atını hızla ona doğru sürüyordu. Bevan’ın ok hedefi buldu ve adam yere düştü. Bevan yeni bir ok hazırladı.

“Genevieve’i görmek istiyorum.”

Sör Hugh’ı göremiyordu ama nöbetçiler tentenin girişindeki örtüyü kaldırdılar. Birkaç dakika sonra Genevieve’i dışarı sürüklediler. Elleri arkadan bağlıydı ve çenesinde kan vardı.

“Bevan, git buradan,” diye bağırdı. “Yaklaşma.”

Bevan, karısını duymazdan gelerek atını ileri sürmeye devam etti. “Onu bırakın,” dedi genç adam. “Ben de istediğinize sahip olmanızı sağlayayım.”

Marstowe öne çıktı. “Bütün istediğim senin öldüğünü görmek.”

Bevan, nal seslerinin geldiğini duydu. Döndüğünde, askerlerin dört bir yandan geldiklerini gördü. Bütün kaçış yolları kapanmıştı.

Oklarını peş peşe fırlatmaya başladı ama sayıları çok fazlaydı ve Bevan’ın okları kısa sürede bitti. Yayı bir kenara fırlatıp kılıcını çekti.

“Onu canlı istiyorum,” dedi Marstowe. “Hayatına son veren ben olmalıyım.”

Bevan, askerlere karşı kıyasıya savaştı ve ancak altısı birden sal-

dırdıklarında silahını alabildiler. Genevieve için duyduğu korku öyle büyüktü ki göğsü sıkışıyordu. Adamlar, ellerini ve ayaklarını bağladılar. Göğsüne sardıkları ipler nefes almasını zorlaştırıyordu.

Marstowe, onu, karısına bakmaya zorladı. Genevieve’in alnından aşağı kan süzülüyordu, saçları dağılmış, kıyafetleri yırtılmıştı ve ayakları da çıplaktı.

“Ona dokunma.”

“Dokunursam ne olur?” dedi Marstowe alayla. “Beni kim durduracak?”

“Eğer ona elini sürersen yemin ediyorum seni öldürürüm.”

“Sürdüm bile,” dedi Marstowe. “Ve bilgin olsun, bu daha başlangıç” Genevieve’in yanına gidip yüzüne şiddetli bir tokat attı.

Genevieve başı önde bir süre durdu, ardından öfke dolu gözlerini Marstowe’a dikti. Ardından Bevan’a baktı ve başını belli belirsiz iki yana salladı.

Marstowe genç kadının arkasına geçti ve boğazına bir bıçak dayadı. “Üstelik bana karşı koymadı,” diyerek Genevieve’in başını geri yatırdı. Bıçağı teninin üzerinde dolaşıyordu.

Bevan, adamlardan birinin üzerine attı kendisini. Aynı anda Genevieve de Marstowe’u geri itti. Bir şekilde iplerinden kurtulmuş, serbest kalmıştı. O kadar hızlı hareket etmişti ki Bevan bile ne olduğunu tam anlayamadı. Marstowe’dan kurtulup onu yere yıktı. Bıçak Hugh’ın bacağına saplandı ve adam acıyla bağırdı.

Genevieve göz açıp kapayana kadar bıçağı saplandığı yerden çıkarıp Bevan’ın yanına koşmuş ve iplerini kesmeye başlamıştı. Genç adam bıçağı elinden alıp “Git,” dedi ve karısı tepeye doğru koşmaya başladı. Genevieve’in çabaları işe yaramıştı ve Bevan yarısı kesilmiş iplere asıldığında hemen serbest kalmıştı

Askerler üzerine gelirken Bevan tek bir bıçakla kendisini savunmaya çalışıyordu. Marstowe’un yerden kalktığını gördü. Yarasına rağmen atına binip, kılıcı havada, Genevieve’in peşine düştü. Bevan çılgın bir adam gibi bıçağını savuruyordu. Sonunda bir askerin kılıcını ele geçirdi ve bir elinde bıçak, bir elinde kılıçla adamları geri püskürttü.

Marstowe hızla Genevieve’e yaklaşıyordu.

Bevan'ın atlılardan birine saldırdı. Gözü hiçbir şey görmüyordu. Bir an önce Genevieve'e ulaşmaya çalışıyordu. Askeri öldürüp, atına atladı ve karısının peşine düştü.

Genevieve, neredeyse tepeye ulaşmıştı ama Marstowe da hemen arkasındaydı. Korku Bevan'ın bedenini tamamen ele geçirmişti. Zamanında yetişemeyecekti. O sırada tepenin diğer tarafından bir atlı geldi.

Atlıdan iç ürpertici bir savaş çılgılığı yükseldi ve Bevan, Ewan'ın Marstowe'un üzerine atlayıp, onu attan düşürmesini izledi. Ewan'ın arkasından bir grup atlı görüldü ve Marstowe'un askerlerine saldırdılar. Bevan atını kardeşine doğru sürerken Marstowe yerden kalktı ve kılıcını kaldırıp Ewan'a saldırdı. Tanrıya şükür kardeşi tam zamanında kenara çekilmişti ama kılıcın ucu, kolunda derin bir kesik açtığı anda acıyla haykırarak yere yığıldı.

Bevan atı daha durdurmadan aşağı atladı ve Marstowe'a saldırdı. Adam bütün gücüyle karşı koymaya çalışıyordu ama Genevieve'in açtığı yara onu fazlasıyla yavaşlatıyordu. O sırada Bevan'ın ayağı buzda kaydı ve sırt üstü yere kapaklandı. Marstowe bu fırsatı kaçırmamıştı elbette. Hemen üzerine atıldı.

Bevan kenara kaçtı ve son anda kılıcı Marstowe'un göğsüne sapladı. Hugh'ın gözleri dehşetle büyüdü ve yavaşça ölümün kucığına kayarken Bevan kılıcını sapladığı yerden çekip aldı.

Ewan'la Genevieve'in yanına gitti. Ewan'ın sol omzundan aşağı doğru uzanan derin bir kesik vardı ve yüzü kireç gibiydi. Yine de hafifçe gülümsedi. "Bu defa seni yarı yolda bırakmadım."

Bevan kardeşinin elini sıktı. "Hayır bırakmadın. Sana hayatımızı borçluyum genç savaşçı."

Ewan hafifçe gülümsedi ve hemen sonra kendinden geçti.

Genevieve elbisesinin eteğiyle Ewan'ın yarasına bastırıyor, kanamayı azaltmaya çalışıyordu. "Yaşayacak değil mi? Ona bir şey olmayacak.

Bevan başıyla onayladı. "Ama onu hemen kaleye götürmemizde fayda var."

"Başınıza bu işleri açtığım için üzgünüm," diye fısıldadı genç kadın.

Bevan, onu kollarının arasına aldı. "Senin hatan değil, tek suçlu benim. Sana söylemem gereken çok şey var. En önemlisi, evliliğimiz gerçek. Fiona, biz evlenmeden önce ölmüş." Gözleri Genevieve'in yüzündeki yeni yara ve morlukların üzerinde dolaştı üzüntüyle. "Ve kızımı buldum. Ölmemiş. Fiona herkese yalan söylemiş."

Genevieve'in bakışları kırıgındı ama hafifçe gülümsedi. "Senin adına çok sevindim."

"Genevieve," dedi Bevan, ona sıkıca sarılarak. "Benimle gelmeni istiyorum."

Genevieve içinde yükselen umuda engel olamadı ama ona olan öfkesi henüz yatışmamıştı. Fiona hayatta olsaydı, Bevan şüphesiz onu tercih edecekti.

"Ewan'ın yaralarıyla ilgilenmeliyiz," dedi Genevieve. "Sonra eve, ailemin yanına döneceğim."

Bevan şaşırılmış hatta incinmişti. Her şeye rağmen tekrar kollarına atılacağını düşünmüştü belli ki.

"Sana aşığım," dedi Bevan. "Gitmeni istemiyorum."

Genevieve'in gözleri doldu ama gururu kendini bırakmasına izin vermedi. "Sen seçimini yaptın Bevan. Şimdi de ben yapıyorum."

~ YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM ~

LONGFORD KONTU. Thomas de Renalt'ın kalesinin hemen dışında iki gölge belirdi. Güçlü bir figür, etrafı kolaçan ettikten sonra hızla duvarı tırmandı. Diğer adam aşağıda bekliyordu. Duvardan aşağı sallandırılan ipi gördüğünde Latince bir şeyler homurdandı ve ipe tutunarak yukarı tırmanmaya başladı.

“Bu çok aptalca Bevan,” dedi Peder O'Brian. “Merdivenlerden çıkmayı tercih ederim.”

“Sessiz ol peder.” Adama kendisini takip etmesini işaret etti ve gölgelerin arasına gizlenerek kale burcuna doğru ilerledi. “Burada bekle.”

Bevan doğru odayı ararken, peder de hemen arkasından geliyordu. Hüzünlü melodiyi duyduğunda gülümsedi genç adam. Şansı yaver gidiyordu, odayı bulmak o kadar da zor olmayacaktı. Müziği takip ederek koridor boyunca ilerledi.

Genevieve'i görmeyeli neredeyse bir ay olmuştu. Longford Kontunun güvenini kazanmak sandığından uzun sürmüştü. Karısının ona

halen kızgın olduğunu biliyordu ama ne pahasına olursa olsun onu eve geri götürmeye kararlıydı. Hayır sözcüğünü cevap olarak kabul etmeyecekti. Kont, kaleye girmesine izin vermişti ama Genevieve'i geri kazanmasına yardım etmeyeceğini açıkça dile getirmişti. Bevan, pederi yanında bu yüzden getirmişti.

Genevieve'in oda kapısını yavaşça araladı ve pedere dışarıda beklemesini işaret etti. Karısı bir taburede oturuyordu. Ve parmakları Bevan'ın kendini affettirmek için gönderdiği arpın tellerinde dolaşıyordu.

Bevan ona söyleyeceklerini defalarca prova edip, ezberlemişti ama yüzünü gördüğü anda hepsini unuttu.

Sonunda, “Hediyem hoşuna gitti mi?” diye sordu.

Genevieve yerinden sıçradı. “Burada ne arıyorsun? Eğer babam burada olduğunu öğrenirse...”

“Baban burada olduğumu biliyor,” dedi genç adam, “Ama annen için bir şey söyleyemeyeceğim.”

“Seni burada istemiyorum.”

“Yanlış sonuçlara vardın,” dedi Bevan harpı kenara koyarken. Genevieve'in kapıya kaçamak bir bakış attığını fark edince hemen önüne geçti. “İstedim ki... Hayır, ben...”

Bevan doğru dürüst bir cümle bile kuramıyordu. Derin bir soluk aldı ve kafasını toparlamaya çalıştı. “Gerçekleri anlatmama fırsat bırakmadan gittin. Fiona yaşasaydı bile sana dönecektim. Benim istediğim sendin.”

Genevieve'in yüzü gölgelendi. Bakışlarında kararsızlık vardı. Ona inanmayı çok istiyordu. “Ben, düşündüm ki...”

“Düşünme,” dedi Bevan. “İnan.” Kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı karısına. “Seni seviyorum. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum.”

Bevan'ın sözleri Genevieve'in zaten zayıf olan direncini kırmıştı. “Beni, Barba bir İrlandalı gibi omzuna atıp kaçırarak mısın?”

Genç adam gülümsedi. “Evet, tabi sonra seni bir, iki kez kendi lötü emellerime alet edebilirim.”

“Ya da üç,” diye fısıldadı Genevieve.

Bevan, haftalardır özlenimini duyduğu dudaklara uzandı. Onu bu yüksek bir açıklıkla öperken parmaklarını saçlarının arasında daldırdı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Genevieve.

Bevan’ın elleri daha sabırsız bir hal almıştı. Boynundan sırtına, beline kaydı elleri ve birden geri çekildi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Elini yavaşça karnındaki yuvarlaklığın üzerine koydu.

“Genevieve?” Umudutmeye korkuyormuş gibi bir ifade belirdi yüzünde. Genevieve başıyla onayladığında, onu tekrar kollarına aldı.

Biri kapıya hafifçe vurduğunda Bevan, “Bu peder olmalı,” dedi.

“Peder mi?”

Genevieve’i tekrar öptü ve seslendi. “Gelebilirsin peder.”

Genç kadın gülererek başını iki yana salladı. “Ciddi olamazsın?”

“İnatçı kadınlar söz konusu olduğunda, her şeye hazırlıklı olmak lazım.” Pedere döndü ve ekledi. “Törene başlayabiliriz peder.”

Peder tören konuşmasını yaparken gözleri ve elleri kenetlenmişti.

Bevan, “Ben seçimimi yaptım Genevieve. Benim için sadece sen varsın. Sonsuza dek sen,” dedi ve resmi evlilik yeminini tekrarladı. “Seni seviyorum ve karım olmanı istiyorum.”

“Seni tekrar kocam olarak kabul ediyorum,” dedi Genevieve ve kendi yeminini etti. “Seni seviyorum.”

Bevan’ın yüzü muhteşem bir gülümsemeyle aydınlandı. Peder, evliliklerini kutsadıktan sonra genç adam, Genevieve’i öyle büyük bir tutkuyla öptü ki genç kadının içinde en ufak bir kuşku zerresi kalmadı.

“Bizi yalnız bırak peder,” dedi Bevan arzu dolu bakışlarını bir an olsun karısının yüzünden ayırmadan.

Peder odadan çıkar çıkmaz karısını kollarının arasına aldı ve elini karnının üzerine koydu. Aşklarının meyvesi, sevdiği kadının içinde büyüyordu. Bir erkeği bundan daha fazla mutlu edebilecek bir şey var mıydı?

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı Bevan. “Seninle, bin kere daha evlenebilirim.”

~ SON SÖZ ~

“BİR oğlun oldu,” dedi Isabel kucığındaki, battaniyeye sarılmış küçük bebeği ona uzatarak. Bebeğin eli parmağını kavradığında Bevan içini dolduran sevginin gücünü tanımlayacak kelime bulamadı. Tekrar haba olmuştü.

Isabel, oda kapısını açtığında Bevan’ın ilk gördüğü, karısının yorgun yüzü oldu. Bundan daha çok sevdiği bir yüz yoktu dünyada. Kucığında oğluyla, Genevieve’in yanına oturdu.

“Oğlumuz çok yakışıklı.”

“Babası gibi.” Genevieve başını genç adamın omzuna yasladı. “Brianna, kardeşini görmek için sabırsızlanıyordu. Gerçi o kız kardeş istiyordu ama şimdilik bununla yetinecek.”

“Ona ne isim verelim?”

Kapı aralığında içeri bir bakı uzandı. “Ewan güzel bir isim.”

Bevan, kardeşine alaycı bir baka attı. “Senin şu anda İngiltere yolunda olman gerekmiyor muydu?”

Genevieve’in babası, Ewan’ın çitimi için yardımcı olmayı teklif

etmişti. Kardeşinin elleri iyileşmişti ve yeniden idman yapmaya başlamıştı.

Her ne olursa olsun Ewan, daima Bevan'ın gözünde en büyük savaşçı olacaktı. Genevieve'in yaşamasını ona borçluydu.

“Yola çıkmadan önce yeğenimi görmek istedim,” dedi Ewan. “Tebrikler.”

Genevieve, delikanlıya sıkıca sarıldı. “İyi yolculuklar. Dikkatli ol ve oraya ulaştığında bize haber gönder.”

Ewan ağabeyiyle de vedalaştıktan sonra odadan çıktı.

“Babanın adı neydi?” diye sordu genç kadın yalnız kaldıklarında. “Duncan.”

“Hoşuma gitti,” diyerek kocasının yanağını öptü.

Bevan, “Seni seviyorum Genevieve,” dedi gerçek bir öpücük için karısının dudaklarına uzanırken. Onu sevdiğini ne kadar sık söylerse, söylesin yeterli olduğuna inanmıyordu genç adam. Onunla birlikte geçirdiği her gün bir ödül, bir nimetti.

“Ben de seni seviyorum.”

~~~~~ S O N ~~~~~